ȘI SOARELE E O STEA

nicola yoon

youngart

NICOLA YOON

ŞI SOARELE E O STEA

Traducere din limba engleză şi note de Iulia Arsintescu
Titlul original: *The Sun Is Also a Star*, 2016

youngart, 2017

Versiune ebook: v1.0, martie 2018

Nicola Yoon este autoarea bestsellerului *Absolut tot,* carte aflată pe primul loc al topului realizat de *New York Times.* A crescut în Jamaica şi în Brooklyn. Locuieşte cu familia la Los Angeles. Este o romantică incurabilă care crede cu tărie că te poţi îndrăgosti într-o clipă şi că poate dura pentru totdeauna.

Pentru mama şi tata,
care m-au învăţat ce sunt visele
şi cum să le prind.

Apusului nu-i scade romantismul
dacă ştim câte ceva despre el.

Carl Sagan, *Un palid punct albastru*

Am să îndrăznesc
Să tulbur un întreg univers?
Şi-ntr-un minut e vreme întreagă
Pentru decizii şi revizii pe care-o altă clipă le reneagă.

T. S. Eliot – *Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock*[1]

[1] Traducere de Mircea Ivănescu, din volumul *T.S. Eliot – opere poetice 1909–1962,* Humanitas, Bucureşti, 2011.

prolog

Carl Sagan a spus că dacă vrem să facem plăcintă cu mere de la zero, trebuie mai întâi să inventăm universul. Când spune „de la zero”, el vrea să spună de la *nimic.* Vrea să spună dintr-un moment dinainte ca lumea să fi existat. Dacă vrei să faci o plăcintă cu mere din nimic preexistent, trebuie să începi cu Big Bang-ul şi expansiunea universului, cu neutronii, ionii, atomii, găurile negre, sorii, lunile, mareele oceanice, Calea Lactee, Pământul, evoluţia, dinozaurii, extincţiile, ornitorincii, *Homo erectus,* omul de Cro-Magnon etc. Trebuie să începi de la început. Trebuie să inventezi focul. Ai nevoie de apă, de sol fertil şi de seminţe. Ai nevoie de vaci şi de oameni care să le mulgă şi de alţi oameni care să bată laptele până se face unt. Ai nevoie de făină, de trestie de zahăr şi de meri. Ai nevoie de chimie şi de biologie. Pentru o plăcintă cu mere cu adevărat bună ai nevoie de arte. Pentru o plăcintă cu mere care să dăinuiască generaţii în şir ai nevoie de tiparniţă, de Revoluţia Industrială şi poate chiar de un poem.

Ca să faci un lucru simplu cum este plăcinta cu mere, trebuie să creezi întreaga lume.

daniel

Adolescent localnic îşi acceptă destinul, este de acord să devină doctor, admite stereotipul

Este vina lui Charlie că vara mea (şi acum toamna) a însemnat un şir de astfel de titluri idioate. Charles Jae Won Bae, cunoscut drept Charlie, fratele meu mai mare, primul născut al unui prim născut, şi-a surprins părinţii (şi pe toţi prietenii lor, plus întreaga comunitate coreeană bârfitoare din Flushing, New York) pentru că a fost dat afară de la Universitatea Harvard („Cea mai bună şcoală”, a zis mama când a sosit scrisoarea lui de admitere). Acum el a fost dat afară de la „Cea mai bună şcoală” şi toată vara mama se încruntă, nu-i vine să creadă şi nu înţelege.

„De ce ai note aşa mici? Te dau afară? De ce te dau afară? De ce să nu rămâi şi să înveţi mai mult?”

Tata zice: „Nu-l dau afară. Îi cer să se retragă. Nu-i acelaşi lucru cu datul afară.”

Charlie bombăne: „E ceva temporar, doar pentru două semestre.”

În faţa acestei dezlănţuiri teribile de confuzie, ruşine şi dezamăgire din partea părinţilor mei, până şi mie aproape că-mi pare rău pentru Charlie. Aproape.

natasha

Mama spune că-i momentul să mă dau bătută şi că ce fac este zadarnic. E supărată, aşa că accentul ei se simte mai puternic ca de obicei şi fiecare propoziţie devine o întrebare.

— Tu nu crezi că-i timpu' să renunţi, Tasha? Tu nu crezi că ce faci e zadarnic?

Insistă pe a doua silabă din *zadarnic* o secundă prea mult. Tata nu spune nimic. E mut de furie sau de neputinţă. Niciodată nu sunt sigură care dintre ele. Se încruntă atât de tare şi radical, încât cu greu ţi-ai putea imagina chipul lui cu altă expresie. Cu câteva luni în urmă m-aş fi întristat să-l văd aşa, dar acum nu-mi mai pasă. Din cauza lui am intrat cu toţii în beleaua asta.

Peter, fratele meu de nouă ani, este singurul dintre noi bucuros de întorsătura evenimentelor. În clipa asta îşi face valiza şi ascultă *No Woman, No Cry* de Bob Marley. „Ceva clasic, bun pentru împachetat”, zice el.

În ciuda faptului că s-a născut aici, în America, Peter susţine că vrea să trăiască în Jamaica. A fost întotdeauna cam timid şi îşi face greu prieteni. Cred că îşi imaginează că Jamaica va fi un paradis şi că acolo lucrurile vor fi mai bune pentru el.

Suntem toţi patru în sufrageria apartamentului nostru cu două camere. Sufrageria este folosită şi ca dormitor – o împărţim eu şi Peter. Are două canapele extensibile pe care le întindem noaptea şi o perdea albastră trasă prin mijlocul camerei, pentru intimitate. În acest moment, perdeaua este dată deoparte şi se văd ambele jumătăţi ale încăperii.

Se poate ghici uşor cine dintre noi vrea să plece şi cine vrea să rămână. Partea mea de cameră pare locuită. Cărţile mele sunt aranjate pe un răftuleţ IKEA. Ţin în continuare pe birou fotografia preferată cu mine şi Bev, prietena mea cea mai bună. Purtăm ochelari de protecţie şi ţuguiem sexy buzele spre aparat, în laboratorul de fizică. Ochelarii de

protecţie au fost ideea mea. Ţuguiatul sexy al buzelor a fost a ei. Nu mi-am scos niciun articol de îmbrăcăminte din sertarele comodei. Nici măcar n-am dat jos de pe perete afişul NASA cu harta stelelor. Este enorm – sunt, de fapt, opt afişe lipite laolaltă – şi înfăţişează toate stelele şi constelaţiile importante, plus secţiunile Căii Lactee vizibile din emisfera nordică. Are chiar şi instrucţiuni cum să descoperi Steaua Polară şi cum să-ţi găseşti drumul orientându-te după stele, în caz că te rătăceşti. Tuburile pe care le-am cumpărat ca să împachetez afişele se sprijină nedesfăcute de perete.

În partea de cameră a lui Peter, toate suprafeţele sunt goale şi majoritatea lucrurilor lui au fost deja împachetate în cutii şi valize.

Mama are dreptate, evident – ce fac eu este zadarnic. Şi totuşi, îmi înşfac căştile, manualul de fizică şi nişte benzi desenate. Dacă îmi rămâne timp de pierdut, poate reuşesc să-mi termin tema la matematică şi să citesc.

Peter clatină din cap.

— De ce iei ăla? întreabă el, referindu-se la manual. Plecăm, Tasha. Nu va mai trebui să-ţi predai *tema pentru acasă.*

Peter tocmai a descoperit puterea sarcasmului. Se foloseşte de ea ori de câte ori are ocazia.

Nu mă obosesc să-i răspund, îmi pun pur şi simplu căştile pe urechi şi mă îndrept spre uşă.

— Mă întorc repede, îi spun mamei.

Ea ţâţâie din buze şi se întoarce cu spatele. Îmi reamintesc că nu pe mine-i supărată. „Tasha, nu pe tine sunt supărată eu, ştii?” este ceva ce-mi spune des zilele astea. Mă duc la sediul Serviciului de Cetăţenie şi Imigrare al Statelor Unite (SCISU) din sudul Manhattanului să văd dacă mă poate ajuta cineva. Suntem imigranţi fără forme legale şi urmează să fim deportaţi diseară.

Azi este ultima mea ocazie să încerc să conving pe cineva – sau soarta – să mă ajute să găsesc o modalitate să pot rămâne în America.

Ca să fie clar: nu cred în soartă. Dar sunt disperată.

daniel

Motive pentru care cred că Charles Jae Won Bae, cunoscut drept Charlie, este un nemernic (într-o ordine oarecare):

1. Înainte s-o dea în bară epic şi spectaculos (şi absolut încântător) la Harvard, era un neobosit bun la toate. Nimeni n-ar trebui să fie bun la toate. La matematică şi engleză şi biologie şi chimie şi istorie şi sport. Nu se cade să fii bun la toate. Poţi fi bun cel mult la trei sau patru lucruri. Chiar şi asta depăşeşte limita bunului-simţ.
2. Este un bărbat adevărat, ceea ce înseamnă că mare parte din timp este nemernic. Majoritatea timpului. Tot timpul.
3. Este înalt, cu pometi înalţi, dăltuiţi, sculptaţi şi toate celelalte adjective folosite vreodată în romanele siropoase când vine vorba despre pometi. Fetele *toate* fetele, nu doar cele care studiază versiunea coreeană a Bibliei) spun că buzele lui te îmbie la sărutat.
4. Toate astea ar fi în regulă – pleaşca asta de calităţi pentru un singur om, faptul că e un pic prea înzestrat – dacă ar fi o persoană de treabă. Dar nu este. Charles Jae Won Bae nu-i un om bun. Este un încrezut şi, mai rău decât orice, este un tiran. E un nemernic. Unul inveterat.
5. Nu-i place de mine, şi nu-i place de ani întregi.

natasha

Pun telefonul, căştile şi rucsacul în coşul gri şi pe urmă trec prin detectorul de metale. Agenta de pază – pe ecuson scrie Irene – îmi opreşte coşul înainte să plece pe banda rulantă, aşa cum a făcut în fiecare zi.

Mă uit la ea şi nu zâmbesc.

Ea se uită în coş, ia telefonul şi îi cercetează husa, aşa cum a făcut în fiecare zi. Pe husă este coperta unui album numit *Nevermind* al trupei Nirvana. În fiecare zi, degetele femeii zăbovesc pe copilul de pe copertă şi în fiecare zi mie nu-mi place că-l atinge. Solistul vocal de la Nirvana a fost Kurt Cobain. Vocea lui, defectele ei, faptul că nu e câtuşi de puţin perfectă, faptul că poţi simţi mereu în ea tot ce a simţit el, felul în care se subţiază de crezi că o să se frângă, dar nu se frânge, este singurul lucru care m-a ţinut sănătoasă la cap de când a început acest coşmar. Suferinţa lui e mai cumplită decât a mea.

Femeia nu se grăbeşte deloc, iar eu nu pot întârzia la întâlnire. Mă gândesc să spun ceva, dar nu vreau s-o înfurii. Probabil că îşi urăşte munca. Nu vreau să-i ofer vreun motiv să mă reţină şi mai mult. Se uită iar la mine, dar nu dă niciun semn că m-ar recunoaşte, chiar dacă de o săptămână vin aici în fiecare zi. Pentru ea sunt doar altă faţă anonimă, alt *solicitant,* încă cineva care vrea ceva de la America.

irene

O poveste

Natasha n-are câtuşi de puţin dreptate în privinţa lui Irene. Lui Irene îi place munca ei. Nu numai că-i place – îi e necesară. Este aproape singurul contact uman de care are parte. Este unicul lucru care o desparte de o singurătate totală şi deznădăjduită.

Fiecare interacţiune cu aceşti solicitanţi îi mai salvează puţin viaţa. La început, ei abia dacă o observă. Îşi aruncă lucrurile în coş şi le urmăresc atent în timp ce trec prin detector. Mulţi se tem că Irene ar putea băga în buzunar mărunţişul, un pix, cheile sau ceva. Într-o desfăşurare normală a lucrurilor, solicitanţii nici n-ar băga-o în seamă, dar ea are grijă să fie observată. Aceasta e singura ei legătură cu lumea.

Aşa că scormoneşte prin fiecare coş cu o singură mână înmănuşată. Întârzierea este destul de mare ca să oblige solicitantul să ridice privirea şi să-i întâlnească ochii. Să vadă cu adevărat persoana care stă în faţa lor. Mulţi mormăie fără chef „bună dimineaţa”, iar cuvintele o umplu puţin. Alţii o întreabă ce mai face, şi ei îi mai creşte inima încă un pic.

Irene nu răspunde niciodată. Nu ştie cum. În loc de asta, se uită înapoi la coş şi cercetează fiecare obiect în căutare de indicii, crâmpeie de informaţii pe care să le pună deoparte şi să le analizeze mai târziu.

Şi-ar dori mai mult decât orice să-şi poată scoate mănuşile şi să atingă cheile, portofelele şi mărunţişul. Şi-ar dori să poată mângâia suprafeţele cu vârfurile degetelor, să memoreze texturi şi să lase vieţile altor oameni să se prelingă în viaţa ei. Dar nu poate ţine coada în loc prea multă vreme. În cele din urmă dă voie coşului şi proprietarului acestuia să se îndepărteze de ea.

Noaptea trecută a fost o noapte deosebit de grea pentru Irene. Fălcile incredibil de nesătule ale singurătăţii au vrut s-o înghită cu totul. În dimineaţa asta are nevoie de contact ca să-şi salveze viaţa. Îşi desprinde ochii de coşul căruia i-a dat drumul şi se uită la următorul solicitant.

Este aceeaşi fată care de-o săptămână vine în fiecare zi. Nu are mai mult de şaptesprezece ani. La fel ca toţi ceilalţi, fata nu-şi dezlipeşte privirea de la coş. Rămâne cu ochii aţintiţi asupra lui de parcă n-ar suporta să stea despărţită de căştile roz-aprins şi de telefonul mobil. Irene pune mâna înmănuşată pe marginea coşului şi îl împiedică să iasă din viaţa ei şi să ajungă pe banda rulantă.

Fata ridică privirea şi Irene se umple. Fata arată la fel de disperată cum se simte Irene. Irene aproape că îi zâmbeşte, în mintea ei chiar îi zâmbeşte.

„Bine ai revenit. Mă bucur să te văd”, zice Irene, dar numai în gând.

În realitate, se uită deja în jos şi studiază husa telefonului fetei. Are pe ea fotografia unui bebeluş alb, gras, complet scufundat în apă limpede şi albastră. Bebeluşul ţine braţele desfăcute larg şi pare mai degrabă să zboare, nu să înoate. Are gura şi ochii deschişi. În faţa lui atârnă într-un cârlig de pescuit o bancnotă de un dolar. Fotografia nu-i cuviincioasă şi de fiecare dată când se uită la ea, lui Irene îi vine să respire adânc, de parcă ea s-ar afla sub apă.

Ar vrea un motiv să confişte telefonul, dar nu găseşte niciunul.

daniel

Ştiu momentul exact când lui Charlie a încetat să-i mai placă de mine. A fost în vara când eu am împlinit şase ani şi el opt. Umbla cu bicicleta lui nouă şi strălucitoare (roşie, cu zece viteze, fantastică) împreună cu noii şi strălucitorii lui prieteni (albi, de zece ani, fantastici). Deşi existaseră numeroase semne toată vara, nu-mi dădusem seama cu adevărat că fusesem retrogradat la statutul de Frate mai mic enervant.

În ziua aceea, el şi prietenii lui au plecat cu bicicletele fără mine. L-am urmărit stradă după stradă strigând „Charlie!”, convins că doar uitase să mă cheme şi pe mine. Am pedalat atât de repede, încât am obosit (băieţii de şase ani nu obosesc niciodată să meargă cu bicicleta, deci asta spune ceva).

De ce nu mă lăsasem pur şi simplu păgubaş? Era *evident* că mă auzea când îl strigam.

În cele din urmă, Charlie s-a oprit şi a sărit de pe bicicletă. A trântit-o în praf, fără să-şi bată capul s-o sprijine în cric, şi m-a aşteptat să ajung lângă el. Mi-am dat seama că era furios. Lovea pământul cu piciorul şi îl arunca peste bicicletă, ca să fie clar pentru toată lumea.

— *Hyung,* am început eu, folosind cuvântul cu care se adresează fraţii mici fraţilor mai mari.

Imediat ce am rostit formula de adresare, mi-am dat seama că tocmai comisesem o mare greşeală. Toată faţa i s-a făcut roşie – obrajii, nasul, vârfurile urechilor, totul. Practic, dogorea. Ochii i-au fugit într-o parte, spre locul de unde noii lui prieteni se uitau la noi ca la televizor.

— Cum ţi-a spus? a întrebat cel mai scund.

— E vreun cod coreean secret? i-a ţinut isonul celălalt.

Charlie i-a ignorat pe amândoi şi s-a răstit la mine:

— Ce cauţi aici?

Era atât de supărat, încât vocea i s-a tăiat puţin.

N-am ştiut ce să-i răspund, dar el nici nu aştepta vreun răspuns. Nu voia decât să mă lovească. Mi-am dat seama după cum îţi încleşta şi descleşta pumnii. Mi-am dat seama că încerca să evalueze ce probleme îl aşteptau dacă mă pocnea imediat, acolo în parc, în faţa unor băieţi pe care abia îi cunoştea.

— De ce nu-ţi faci tu nişte prieteni doar ai tăi, ca să încetezi să mă mai urmăreşti peste tot ca un ţânc? a zis el în schimb.

Mai bine m-ar fi lovit.

Şi-a ridicat bicicleta din praf şi a tras aer în piept cu atâta furie, încât am crezut că o să plesnească şi eu va trebui să-i spun mamei că fiul ei mai mare şi mai perfect a explodat.

— Mă cheamă Charles, le-a spus el acelor băieţi, provocându-i să îndrăznească să mai scoată vreo vorbă. Veniţi odată?

Nu i-a aşteptat şi nu s-a uitat înapoi dacă veneau. Ei l-au urmat în parc, l-au urmat toată vara şi pe urmă la liceu, la fel cum aveau să-l urmeze până la urmă mulţi alţi oameni. Reuşisem cumva să-mi transform fratele în rege.

Nu i-am mai spus niciodată *hyung.*

charles jae won bae

O poveste viitoare

Daniel are dreptate în legătură cu Charles. Este un nemernic desăvârşit. Unii oameni reuşesc să-şi educe firea, dar nu şi Charles. El va rămâne acelaşi, se va fixa în pielea care i-a fost dată.

Dar înainte de asta, înainte să devină politician şi să se căsătorească cu cine trebuie, înainte să-şi schimbe numele în Charles Bay, înainte să-şi înşele soţia perfectă şi alegătorii cu fiecare ocazie, înainte să aibă prea mulţi bani şi prea mult succes şi să obţină mult prea mult din tot ce-şi doreşte, va face un lucru bun şi dezinteresat pentru fratele lui. Va fi ultimul lucru bun şi dezinteresat pe care îl va face vreodată.

familia

Povestea unor nume

Când Min Soo s-a îndrăgostit de Dae Hyun, nu se aştepta ca iubirea ei s-o poarte din Coreea de Sud până în America. Dar Dae Hyun fusese sărac toată viaţa lui. Avea în America un văr care îşi făcuse un rost la New York. I-a promis să-l ajute.

Pentru majoritatea imigranţilor, mutarea într-o ţară nouă reprezintă un act de credinţă. Chiar dacă ai auzit poveşti despre siguranţă, oportunităţi şi prosperitate, tot este o mare încercare să te desparţi de limba maternă, de propriul popor şi de ţara ta. De propria istorie. Dacă poveştile nu sunt adevărate? Dacă nu te poţi adapta? Dacă nu eşti dorit în noua ţară?

Până la urmă, numai unele dintre poveşti s-au adeverit. La fel ca toţi imigranţii, Min Soo şi Dae Hyun s-au adaptat cât au putut. Au evitat oamenii şi locurile care nu-i doreau. Vărul lui Dae Hyun i-a ajutat, iar ei au prosperat şi încrederea le-a fost răsplătită.

Câţiva ani mai târziu, când Min Soo a aflat că era însărcinată, primul ei gând a fost ce nume să-i dea copilului. Avea ea sentimentul că în America numele nu însemnau nimic, nu aşa cum însemnau în Coreea. În Coreea, numele de familie era primul şi spunea întreaga istorie a strămoşilor. În America, numele de familie se trecea ultimul. Dae Hyun spunea că asta dovedeşte că americanii consideră individul mai important decât familia.

Min Soo şi-a bătut capul ce prenume să aleagă, adică acel nume căruia americanii îi spuneau primul nume. Oare fiul ei trebuia să aibă un prenume american, uşor de pronunţat de către profesori şi colegi? Sau trebuia să păstreze tradiţia şi să aleagă două caractere chinezeşti din care să formeze un nume personal din două silabe?

Numele sunt lucruri puternice. Funcţionează ca semn de identitate şi ca un fel de hartă, localizându-te geografic şi în timp. Mai mult decât atât, numele pot fi o busolă. În cele din urmă, Min Soo a ajuns la o soluţie de compromis. I-a dat fiului ei un prenume american, urmat de un nume personal după tradiţia coreeană şi apoi terminat cu numele de familie. Şi-a numit primul băiat Charles Jae Won Bae. Pe al doilea băiat l-a numit Daniel Jae Ho Bae.

A ales până la urmă ambele variante. Coreeană şi americană. Americană şi coreeană.

Ca să ştie de unde veneau.

Ca să ştie încotro se îndreptau.

natasha

Am întârziat. Intru în sala de aşteptare şi mă îndrept spre recepţie. Recepţionera clatină din cap ca şi cum ar mai fi văzut asta şi altădată. Toţi cei de aici au mai văzut totul şi altădată, nu le pasă că fiecare lucru este nou pentru tine.

— Trebuie să telefonaţi la Serviciul de Imigrări şi să faceţi o nouă programare.

— Nu mai am timp, zic eu.

Îi povestesc despre Irene, agenta de pază, şi despre purtarea ei ciudată. Îi explic totul calm şi rezonabil. Ea ridică din umeri şi se uită în jos. Mă respinge. În oricare altă zi, m-aş supune.

— Vă rog să-i telefonaţi. Sunaţi-o pe Karen Whitney. Ea mi-a spus să revin.

— Aţi avut programare la ora 8. Acum este ora 8:05. Doamna Whitney stă de vorbă cu alt solicitant.

— Vă rog. N-am întârziat din vina mea. Mi-a spus…

Faţa recepţionerei se aspreşte. Indiferent ce-aş zice eu, va rămâne de neclintit.

— Doamna Whitney a primit deja alt solicitant.

O spune ca şi cum engleza n-ar fi limba mea nativă.

— Sunaţi-o, îi cer eu insistent.

Vorbesc tare şi par isterică. Toţi ceilalţi solicitanţi, chiar şi cei care nu vorbesc englezeşte, se uită lung la mine. Disperarea se înţelege în toate limbile.

Recepţionera îi face semn din cap agentului de pază de pe hol. Înainte să ajungă el la mine, se deschide uşa care duce spre birouri. Un bărbat foarte înalt şi slab, cu pielea de culoare cafeniu închis, mă cheamă la el. Se întoarce spre recepţioneră.

— E în regulă, Mary. Mă ocup eu de ea.

Intru repede pe uşă, înainte să se răzgândească bărbatul. Nu se uită la mine, doar se întoarce şi o porneşte pe mai multe holuri. Îl urmez în tăcere până ne oprim în faţa biroului lui Karen Whitney.

— Aşteptaţi aici, îmi spune.

Dispare câteva secunde şi revine cu un dosar roşu în mână – dosarul meu.

Mergem apoi pe un alt hol până când ajungem în cele din urmă la biroul lui.

— Mă numesc Lester Barnes, zice el. Luaţi loc.

— Am fost…

Ridică mâna şi îmi face semn să mă opresc.

— Tot ce trebuie să ştiu se află în acest dosar. Îl apucă de un colţ şi îl flutură spre mine. Fiţi bună şi staţi liniştită cât îl citesc.

Biroul lui este foarte ordonat şi îţi poţi da seama că se mândreşte cu asta. Are un set asortat de accesorii argintii de birou – un suport pentru stilouri, tăvi pentru corespondenţa primită şi trimisă, chiar şi un suport pentru cărţi de vizită gravat cu iniţialele LRB. Cine mai foloseşte cărţi de vizită în ziua de azi? Mă întind, iau una şi o strecor în buzunar.

Dulapul înalt din spatele lui este un peisaj de biblioraftrui cu dosare aranjate pe culori. Fiecare dosar conţine viaţa cuiva. Oare chiar sunt culorile atât de evidente cum mi se pare mie? Dosarul meu are coperte Roşu Respins.

Peste câteva minute, bărbatul se uită la mine.

— De ce aţi venit aici?

— Karen – doamna Whitney – mi-a spus să revin. A fost drăguţă cu mine. A zis că poate găseşte o soluţie.

— Karen este nouă.

O spune ca şi cum asta ar explica ceva, dar eu nu înţeleg ce anume.

— Ultimul apel al familiei dumneavoastră a fost respins. Deportarea rămâne în vigoare, domnişoară Kingsley. Dumneata şi familia dumitale va trebui să plecaţi diseară la ora zece.

Închide dosarul şi întinde spre mine o cutie cu şerveţele, anticipându-mi lacrimile. Dar eu nu sunt o plângăcioasă.

N-am plâns când ne-a anunţat tata despre ordinele de deportare, sau când ne-au fost respinse apelurile.

N-am plâns iarna trecută când am aflat că Rob, fostul meu iubit, mă înşela.

N-am plâns ieri când Bev şi cu mine ne-am luat oficial rămas-bun. Ştiam amândouă de mai multe luni că asta urma. N-am plâns, dar nici nu mi-a fost uşor. Bev ar fi vrut să vină azi cu mine, dar s-a dus cu familia în California să viziteze Berkeley şi alte câteva universităţi de stat.

— Poate că totuşi te mai găsesc aici când mă întorc, a insistat ea după ce ne-am îmbrăţişat a şaptesprezecea oară. Poate că totul se rezolvă.

Bev a fost mereu o optimistă incurabilă, chiar şi când soarta e cea mai potrivnică. E genul de fată care cumpără bilete de loterie. Eu sunt genul de fată care râde de oamenii care cumpără bilete de loterie.

În niciun caz n-o să încep să plâng acum. Mă ridic în picioare, îmi adun lucrurile şi mă îndrept spre uşă. Am nevoie de toată energia ca să nu mă transform într-o plângăcioasă. Aud în minte vocea mamei.

„Nu te lăsa condusă de trufie, Tasha.”

Mă întorc.

— Deci nu puteţi face nimic să mă ajutaţi? Chiar va trebui să plec?

Spun asta atât de încet, încât abia dacă mă aud eu însămi. Domnul Barnes mă aude însă fără nicio dificultate. La el face parte din fişa postului să audă voci slabe şi nefericite.

Bate darabana cu degetele pe dosarul închis.

— Faptul că tatăl dumitale a condus sub influenţa alcoolului…

— Este problema lui. De ce trebuie să plătesc eu pentru greşeala lui?

Tata. Singura lui seară de glorie l-a făcut să conducă sub influenţa alcoolului, lucru care a dus la darea noastră în vileag şi la faptul că urmează să pierd singurul loc pe care îl numesc acasă.

— Pentru că şi dumneata eşti ilegal aici, zice el, dar nu mai are vocea la fel de aspră ca înainte.

Dau din cap, dar nu spun nimic, pentru că de data asta chiar aş izbucni în plâns. Îmi pun căştile pe urechi şi mă îndrept din nou spre uşă.

— Am fost în ţara dumitale. Am fost în Jamaica, zice el. Amintirea călătoriei îl face să zâmbească. M-am simţit bine. Totul e *irie*[2] acolo, frate. O să-ţi fie bine.

Psihiatrii spun să nu-ţi reprimi trăirile pentru că până la urmă tot vor răbufni. Nu se înşală. Sunt furioasă de luni în şir. Mi se pare că sunt furioasă de la începutul timpului. Furioasă pe tata. Furioasă pe Rob, care mi-a spus chiar acum o săptămână că ar trebui să putem fi prieteni în ciuda „a tot ce s-a întâmplat”, adică a faptului că m-a înşelat.

Nici măcar Bev n-a scăpat de furia mea. Toată toamna şi-a făcut probleme unde să se înscrie la facultate, în funcţie de unde se înscrie iubitul ei Derrick. Verifica permanent distanţa în ore între anumite facultăţi. *Oare rezistă relaţiile la distanţă?* întreba ea din două în două zile. Ultima dată când m-a întrebat, i-am răspuns că poate n-ar trebui să-şi bazeze întregul *viitor* pe iubitul ei *prezent.* Nu i-a picat bine. Bev crede că vor rămâne împreună pe veci. Eu cred că vor rămâne împreună până la absolvire. Eventual şi peste vară. A trebuit să-i fac temele la fizică săptămâni în şir ca să ne împăcăm.

Iar acum un bărbat care probabil că n-a petrecut mai mult de o săptămână în Jamaica îmi spune că totul o să fie *irie.*

Îmi scot căştile.

— Unde aţi fost? îl întreb.

— La Negril, zice el. Foarte frumos loc.

— Aţi ieşit de pe domeniul hotelului?

— Eu am vrut, dar…

— Dar soţia dumneavoastră n-a vrut pentru că i-a fost frică, nu-i aşa? În ghid scrie că-i mai bine să rămâi în perimetrul staţiunii de vacanţă.

[2] Cuvânt jamaican care înseamnă foarte bine, plăcut, minunat.

Mă aşez din nou pe scaun. El îşi sprijină bărbia pe mâinile împreunate. Pentru prima oară de când am început să stăm de vorbă, nu conduce el discuţia.

— S-a temut pentru siguranţa ei?

Desenez ghilimele în aer când spun „siguranţă”, ca şi cum n-ar fi fost un lucru care să merite cu adevărat îngrijorare.

— Sau poate că n-a vrut să-şi strice dispoziţia de vacanţă văzând ce săracă-i lumea pe-acolo.

Furia reprimată din măruntaie urcă şi îmi ajunge în gât.

— Aţi ascultat Bob Marley, un barman v-a adus nişte iarbă, cineva v-a spus ce înseamnă *irie* şi credeţi că aveţi habar de ceva. Aţi văzut un bar exotic, o plajă şi camera de hotel. Asta nu înseamnă o ţară. Asta înseamnă o staţiune de vacanţă.

Ridică palmele ca şi cum s-ar apăra, ca şi cum ar încerca să împingă cuvintele prin aer înapoi spre mine. Da, mă port oribil. Nu, nu-mi pasă.

— Nu-mi spuneţi mie că o să-mi fie bine. Nu cunosc locul ăla. Sunt aici de când aveam opt ani. Nu ştiu pe nimeni în Jamaica. N-am accent. Nu-mi cunosc familia de acolo, nu aşa cum ar trebui să-ţi cunoşti familia. Sunt în ultimul an de liceu. Cum rămâne cu banchetul, cu absolvirea şi cu prietenii mei?

Vreau să-mi fac griji pentru aceleaşi tâmpenii ca şi ei. Am început chiar să-mi pregătesc dosarul de admitere la Colegiul Brooklyn. Mama a economisit bani timp de doi ani şi s-a dus în Florida să-mi cumpere un card de asigurări sociale „bun”. Un card „bun” este unul cu cod numeric personal valabil, furat de la altcineva, nu unul cu cod inventat. Bărbatul care i-a vândut cardul i-a spus că cele ieftine, cu coduri numerice inventate, nu fac faţă verificărilor amănunţite la care sunt supuse cererile de admitere la facultate. Cu ajutorul cardului pot cere ajutor financiar. Iar dacă reuşesc să obţin şi o bursă pe lângă ajutorul de la stat, poate că mi-aş permite chiar să merg la

Universitatea de Stat Binghampton din New York, sau la alte universităţi prestigioase.

— Cum rămâne cu facultatea? îl întreb, iar acum plâng.

Lacrimile mele sunt de neoprit. Au aşteptat multă vreme să înceapă să curgă.

Domnul Barnes împinge cutia de şerveţele mai aproape de mine. Iau şase sau şapte, le folosesc şi mai iau încă şase sau şapte. Îmi adun iarăşi lucrurile.

— Ştiţi ce înseamnă să simţi că nicăieri nu-i locul tău?

Iarăşi spun asta prea încet ca să se audă, dar el iar mă aude.

Am ajuns la uşă, sunt cu mâna pe clanţă şi atunci el zice:

— Domnişoară Kingsley. Staţi puţin.

irie

O poveste etimologică

Poate că aţi mai auzit cuvântul *irie.* Poate aţi călătorit în Jamaica şi aţi aflat că are rădăcini în *patois,* dialectul jamaican. Sau poate ştiţi că are alte rădăcini în mişcarea religioasă rastafari. Faimosul cântăreţ reggae Bob Marley a fost el însuşi rastafarian şi a contribuit la răspândirea acestui cuvânt dincolo de ţărmurile jamaicane. Poate când auziţi cuvântul aveţi o oarecare idee despre istoria acestei religii.

Poate ştiţi că rastafari este o rămurică a celor trei religii avraamice principale – creştinismul, islamismul şi iudaismul. Ştiţi că religiile avraamice sunt monoteiste şi au în centrul lor diferite încarnări ale lui Avraam. Poate că acest cuvânt vă evocă Jamaica din anii 1930, când a apărut mişcarea rastafari. Sau poate vi-l evocă pe liderul ei spiritual, Haile Selassie I, împărat al Etiopiei între 1930 şi 1974.

Poate că, atunci când auziţi cuvântul, vă gândiţi la înţelesul lui spiritual originar. Anume că totul este *bine* între voi şi Dumnezeul vostru, prin urmare între voi şi lume. Să fii *irie* înseamnă să te afli într-un loc spiritual înalt şi dătător de satisfacţii. Când auziţi cuvântul, auziţi chiar cum s-a inventat această religie.

Sau poate că nu ştiţi povestea cuvântului.

Nu ştiţi nimic despre Dumnezeu, despre spirit sau despre limbaj. Ştiţi doar definiţia colocvială din dicţionarele de azi. *Irie* înseamnă, simplu, să-ţi fie *bine.*

Când cauţi un cuvânt în dicţionar, vezi uneori că anumite definiţii sunt marcate drept *învechite.* Natasha se gândeşte adesea la cât de lunecos poate fi limbajul. Un cuvânt începe prin a însemna ceva şi sfârşeşte prin a avea alt înţeles. Să fie din cauza folosirii lui excesive, sau a simplificării exagerate, a felului în care învaţă turiştii

americani ce înseamnă *irie* în hotelurile din Jamaica? Să fie din cauza întrebuinţării lui greşite, a felului în care îl foloseşte aiurea tatăl Natashei în ultimul timp?

Înainte să fi primit ordinul de deportare, tatăl ei refuza să vorbească cu accent jamaican sau să folosească argou jamaican. Acum, de când sunt obligaţi să se întoarcă în Jamaica, foloseşte cuvinte noi, ca un turist care învaţă expresii străine înaintea unei călătorii în afara ţării. „Totu-i *irie,* frate”, le răspunde el casierelor de la băcănie când îl întreabă „Ce mai faci?”, cum se obişnuieşte. Îi spune *irie* poştaşului care îi pune aceeaşi întrebare când aduce corespondenţa. Zâmbeşte prea larg. Îşi împinge mâinile adânc în buzunare, îşi trage umerii în spate şi se poartă ca şi cum lumea a revărsat asupra lui mai multe daruri decât poate accepta în mod rezonabil. Purtarea lui este atât de evident falsă, încât Natasha are certitudinea că întreaga lume şi-ar putea da seama de asta, numai că nu-şi dă. Tata îi face pe ceilalţi să se simtă bine pe moment, ca şi cum ceva din norocul lui bătător la ochi s-ar revărsa şi asupra lor.

Cuvintele, consideră Natasha, ar trebui să semene mai mult cu nişte unităţi de măsură. Un metru este un metru. Cuvintele n-ar trebui să aibă voie să-şi schimbe înţelesul. Cine hotărăşte că sensul lor s-a schimbat şi când? Există o perioadă intermediară în care un cuvânt are ambele înţelesuri? Sau un moment când nu mai înseamnă nimic?

Natasha ştie că dacă trebuie să părăsească America, toate prieteniile ei, chiar şi cea cu Bev, se vor stinge. La început vor încerca, desigur, să păstreze legătura, dar nu va fi ca şi cum s-ar vedea în fiecare zi. Nu-şi vor da o întâlnire în patru la banchet. Nu vor sărbători scrisorile care le anunţă că sunt admise la o anumită facultate şi nu vor plânge când vor fi respinse. Nu vor face fotografii caraghioase la ceremonia de absolvire. În schimb, timpul va trece şi distanţa va părea tot mai mare pe zi ce trece. Bev va fi în America şi va face lucruri americane. Natasha va fi în Jamaica şi se va simţi ca o străină în ţara ei natală.

Cât va dura până prietenii o vor uita? Cât va dura până va căpăta accent jamaican? Cât va dura până să uite că a trăit vreodată în America?

Într-o zi din viitor, înţelesul cuvântului *irie* se va schimba, va deveni doar un cuvânt oarecare pe o listă lungă de cuvinte arhaice şi depăşite. „Totu-i *irie?”* te va întreba cineva cu accent american impecabil. „Totu-i *irie”,* îi vei răspunde, cu sensul că totul este în regulă, dar n-ai chef să vorbeşti despre asta. Niciunul dintre voi nu va şti nimic despre Avraam, despre religia rastafari şi despre dialectul jamaican. Cuvântul va fi despuiat de orice istorie.

daniel

Adolescent localnic prins în vârtejul aşteptărilor şi dezamăgirilor părinteşti; nu se aşteaptă să fie salvat

Partea bună când ai drept frate mai mare un nemernic eminent la învăţătură este că ia presiunea de pe tine. Charlie a făcut întotdeauna cât doi fii. Acum, de când nu mai e aşa perfect, presiunea cade pe mine.

Iată o discuţie pe care am avut-o de 1,3 miliarde de ori (mai mult sau mai puţin) de când a venit el acasă.

Mama: Ai în continuare note bune?

Eu: Dap.

Mama: Şi la biologie?

Eu: Dap.

Mama: Dar la matematică? Nu-ţi place matematica.

Eu: Ştiu că nu-mi place matematica.

Mama: Dar ai note bune?

Eu: Tot opt.

Mama: De ce nu iei şi-un zece? *Aigo*[3]*.* E vremea să te pui pe treabă. Nu mai eşti băieţel.

Astăzi am interviu pentru admiterea la facultate cu un absolvent de la Yale. Yale este „A doua cea mai bună şcoală”, dar am pus şi eu o dată piciorul în prag şi am refuzat să fac cerere de admitere la „Cea mai bună şcoală” (Harvard). Ideea că aş putea fi iar fratele mai mic al lui Charlie într-o şcoală nouă este de nesuportat. În plus, cine ştie dacă Harvard m-ar mai accepta acum, după ce Charlie a fost suspendat.

Sunt cu mama în bucătărie. Datorită interviului, îmi fierbe la abur *mandu* congelate (găluşti), ca trataţie specială. Până la *mandu,* mănânc un aperitiv alcătuit din Cap’n Crunch (cele mai bune cereale cunoscute de omenire) şi scriu într-un carnet Moleskine. Lucrez la un poem despre inima frântă din iubire, cu care îmi bat capul

[3] Expresie coreeană care exprimă frustrarea, enervarea (n. red.).

de când mă ştiu (mai mult sau mai puţin). Problema este că eu n-am avut niciodată inima frântă, aşa că-mi vine greu.

Scrisul la masa din bucătărie mi se pare un lux. Dacă era tata acasă, nu mi-l permiteam. Nu dezaprobă cu voce tare pornirile mele de poet, dar e clar că le dezaprobă.

Mama mă întrerupe din mâncat şi scris pentru o reluare a discuţiei noastre obişnuite. Bifez răspunsurile cu gura plină, dar apoi ea schimbă scenariul. În loc de „nu mai eşti băieţel”, zice:

— Nu fi ca fratele tău.

O spune în coreeană. Pentru mai mult efect. Şi din cauza lui Dumnezeu, a soartei sau a ghinionului absolut, Charlie intră în bucătărie exact la timp ca s-o audă. Mă opresc din mestecat.

Cine ne-ar privi din afară ar crede că lucrurile merg cât se poate de bine. O mamă pregăteşte micul dejun pentru cei doi fii ai ei. Un fiu stă la masă şi mănâncă cereale (fără lapte). Celălalt fiu intră în scenă prin stânga. Urmează să ia şi el micul dejun.

Dar nu ăsta-i adevărul. Mamei îi este foarte ruşine că a auzit-o Charlie şi roşeşte. Puţin, dar roşeşte. Îi oferă *mandu,* cu toate că el detestă mâncarea coreeană şi a refuzat s-o mai mănânce încă de când era în primul an de liceu.

Iar Charlie? El pur şi simplu se preface. Se preface că nu înţelege limba coreeană. Se preface că n-a auzit-o pe mama când i-a oferit găluşti. Se preface că eu nu exist.

Aproape că mă păcăleşte, până când îi văd mâinile. Pumnii strânşi îl dau de gol. A auzit şi a înţeles. Şi dacă i-ar fi spus că-i un ticălos desăvârşit, că se dă degeaba mare sculă pe basculă, tot ar fi fost mai bine decât să-mi spună mie să nu fiu ca el. Toată viaţa mea de până atunci fusese pe dos. „De ce nu eşti şi tu ca fratele tău?” Schimbarea asta a sorţii nu-i bună pentru niciunul dintre noi.

Charlie ia un pahar din dulap şi îl umple cu apă de la chiuvetă. Bea apă de la robinet numai ca s-o scoată pe mama din sărite. Ea deschide gura să-i spună ca de obicei: „Nu! Bea apă filtrată!”, dar o închide la loc. Charlie termină

apa din trei înghiţituri şi pune paharul la loc în dulap fără să-l spele. Pe urmă lasă uşa dulapului deschisă.

— *Umma,* dă-i pace, zic eu după ce pleacă.

Sunt furios *pe* el şi sunt furios *pentru* el. Părinţii mei nu s-au zgârcit cu criticile. Nici nu-mi pot imagina cât de nasol i-o fi să lucreze toată ziua la magazin cu tata. Bag mâna-n foc că tata îl ocărăşte necontenit, între zâmbetele împărţite clienţilor şi răspunsurile la întrebările despre extensii, despre uleiul din arbore de ceai şi despre cum se tratează părul deteriorat de chimicale (părinţii mei au un magazin de cosmetice specializat în produse de îngrijire pentru părul negru; se numeşte Black Hair Care).

Mama deschide coşul de gătit la aburi şi verifică *mandu.* Aburul îi înceţoşează ochelarii. Când eram mic, asta mă făcea să râd, iar ea se juca lăsându-i să se aburească la maximum şi pe urmă prefăcându-se că nu mă vede. Acum îşi scoate pur şi simplu ochelarii de la ochi şi îi şterge cu un şervet.

— Ce se întâmplă cu fratele tău? De ce o dă în bară? El nu o dă niciodată în bară.

Fără ochelari arată mai tânără şi mai frumuşică. O fi ciudat să mă gândesc că mama mea e frumuşică? Probabil. Sunt sigur că lui Charlie nu-i trece niciodată prin minte gândul ăsta. Toate iubitele lui (toate şase) au fost foarte atrăgătoare, fete albe puţin dolofane, cu părul blond şi ochi albaştri.

Ba nu, mint. A fost totuşi o fată, Agatha. Ultima lui iubită din liceu, înainte să plece la facultate.

Ea avea ochii verzi.

Mama îşi pune ochelarii la loc şi aşteaptă, de parcă aş putea avea un răspuns pentru ea. Nu suportă să nu ştie ce urmează să se întâmple. Nesiguranţa este duşmanul ei. Poate din cauză că a avut o copilărie săracă în Coreea de Sud, mă gândesc.

— El nu dă greş niciodată. S-a întâmplat ceva.

Acum mă înfurii şi mai tare. Poate că nu s-a *întâmplat* nimic cu fratele meu. Poate că a picat la examene pentru

nu i-au plăcut cursurile. Poate că nu vrea să se facă doctor. Poate că nu ştie ce vrea. Poate că pur şi simplu s-a schimbat.

Dar la noi acasă n-ai voie să te schimbi. Suntem meniţi să ne facem doctori şi nu avem scăpare.

— Vouă, băieţilor, vă este prea uşor. America vă face slabi.

Dacă aş fi primit câte un neuron de fiecare dată când am auzit asta, acum aş fi un blestemat de geniu!

— Noi ne-am născut aici, mamă. Am fost întotdeauna slabi.

Ea râde dispreţuitor.

— Cum e cu interviul? Eşti pregătit?

Se uită la mine şi nu-i place ce vede.

— Înainte de interviu te tunzi.

Mă bate la cap de luni în şir să-mi tai mica mea coadă de cal. Scot un sunet care poate însemna şi aprobare şi dezaprobare. Îmi pune în faţă o farfurie cu *mandu,* iar eu mănânc în tăcere.

Cu ocazia marelui interviu, părinţii mi-au dat voie să nu mă duc azi la şcoală. E abia opt dimineaţa, dar nici vorbă să rămân acasă şi să mai am alte discuţii de felul ăsta. Înainte să apuc s-o şterg, mama îmi întinde o borsetă pentru bani cu borderouri de plată şi cu cecuri, să i-o duc tatei la magazin.

— *Appa* a uitat. I-o duci tu.

Sunt sigură că voia să i-o dea lui Charlie înainte să plece, dar a uitat şi ea din cauza micului lor incident din bucătărie.

Iau borseta, îmi înşfac şi carnetul şi mă duc la etaj să mă îmbrac. Camera mea este în capătul unui hol lung. Trec pe lângă camera lui Charlie (cu uşa închisă, ca de obicei) şi pe lângă cea a părinţilor mei. Mama are rezemate lângă uşă două pânze albe, neîncepute. Azi e liberă de la magazin şi sunt sigur că abia aşteaptă să-şi petreacă ziua pictând. În ultima vreme pictează gândaci, muşte şi cărăbuşi. Eu o tachinez spunându-i că e în perioada Insecte

Dezgustătoare, dar îmi place mai mult decât perioada Orhidee Abstracte de acum câteva luni.

Mă abat scurt din drum şi intru în camera goală pe care o foloseşte ea drept atelier să văd dacă a pictat ceva nou. Găsesc, evident, un gândac uriaş. Pânza nu-i deosebit de mare, dar gângania ocupă tot spaţiul. Picturile mamei au fost întotdeauna bogat colorate şi frumoase, dar felul în care aplică atâta culoare pe desenele ei aproape anatomice cu insecte le face cumva mai mult decât frumoase. Gândacul din faţa mea este pictat în nuanţe perlate de verde închis, albastru şi negru. Are carapacea lucioasă ca uleiul împrăştiat deasupra apei.

Acum trei ani, de ziua ei, tata a surprins-o angajând un ajutor cu jumătate de normă pentru magazin, ca să nu mai trebuiască să se ducă ea în fiecare zi. I-a adus şi o trusă de uleiuri pentru începători şi câteva pânze. N-o mai văzusem niciodată pe mama plângând în faţa unui cadou. De atunci pictează.

Ajuns la mine în cameră, mă întreb pentru a zecea mia oară (mai mult sau mai puţin) cum ar fi fost viaţa ei dacă nu pleca din Coreea. Dacă nu-l întâlnea pe tata? Dacă nu ne avea pe Charlie şi pe mine? Oare acum era artistă?

Mă îmbrac cu costumul nou, gri, făcut pe comandă şi îmi pun cravata roşie. „Prea ţipătoare”, a zis mama de cravată când am mers împreună la cumpărături. Sigur că da, numai picturile au voie să fie pline de culoare. Am convins-o spunându-i că roşul mă va face să par plin de încredere în mine. Acum mă uit în oglindă şi trebuie să spun că ţinuta chiar mă face să par încrezător şi sofisticat (chiar aşa, sofisticat). Păcat că îl port doar pentru interviu şi nu într-o ocazie care chiar să conteze pentru mine. Mă uit la prognoza meteo pe mobil şi decid că n-am nevoie de o altă haină pe deasupra. Se anunţă o maximă de nouăsprezece grade azi – o zi de toamnă perfectă.

În ciuda iritării mele faţă de felul cum s-a purtat cu Charlie, o sărut pe mama şi îi promit să mă tund, apoi ies din casă. În după-amiaza asta viaţa mea se va urca într-un

tren cu destinaţia *doctor* Daniel Jae Ho Bae, dar până atunci ziua îmi aparţine. Am de gând să fac ce-mi spune universul. Am de gând să mă port ca într-un afurisit de cântec al lui Bob Dylan şi să mă las purtat de vânt. Am de gând să mă prefac că am viitorul larg deschis şi că orice se poate întâmpla.

natasha

Totul se întâmplă cu un motiv. Aşa spun oamenii. Mama spune des: „Lucrurile se întâmplă cu un motiv, Tasha." Oamenii spun asta de obicei când ceva merge rău, dar nu *prea* rău. Un accident de maşină fără victime. O gleznă scrântită în loc de una ruptă.

În mod grăitor, mama n-a spus acelaşi lucru şi cu privire la deportarea noastră. Din ce motiv s-ar fi putut întâmpla un lucru atât de groaznic? Tata, care poartă întreaga vină, spune: „Nu poţi înţelege întotdeauna ce plan are Dumnezeu." Îmi vine să-i răspund că poate n-ar trebui să lase totul în seama lui Dumnezeu şi că speranţele deşarte nu reprezintă o strategie de viaţă, dar asta ar presupune să vorbesc cu el, iar eu nu vreau să vorbesc cu el.

Oamenii spun astfel de lucruri ca să dea un sens lumii. În adâncul inimii, în taină, aproape toată lumea crede ca există un înţeles, o *intenţionalitate* a vieţii. Dreptate. Bună-cuviinţă elementară. Lucrurile bune se întâmplă oamenilor buni. Lucrurile rele se întâmplă doar oamenilor răi.

Nimeni nu vrea să creadă că viaţa curge la întâmplare. Tata spune că nu ştie de unde mi se trage cinismul, dar eu nu sunt cinică. Sunt realistă. E mai bine să vezi viaţa aşa cum este, nu cum vrei să fie. Lucrurile nu se întâmplă cu un motiv. Se întâmplă pur şi simplu.

Iată însă câteva fapte observabile: dacă n-aş fi întârziat la întâlnire, nu l-aş fi cunoscut pe Lester Barnes. Dacă el n-ar fi spus cuvântul *irie,* eu n-aş fi făcut o criză. Iar dacă nu făceam o criză, n-aş fi strâns acum în mână numele unui avocat cunoscut drept „Rezolvă-tot".

Ies din clădire trecând pe lângă serviciul de pază. Simt nevoia complet iraţională şi deloc specifică mie să-i mulţumesc agentei de la intrare – Irene –, dar ea se află la câţiva paşi mai departe, ocupată să pipăie lucrurile altcuiva.

Îmi verific mesajele pe telefon. Chiar dacă în California unde se află ea acum este abia ora 5:30 dimineaţa, Bev mi-a trimis un şir lung de semne de întrebare. Mă gândesc mai întâi să-i povestesc cum au evoluat lucrurile, dar pe urmă hotărăsc că nu-i chiar o evoluţie.

Nimic nou, îi răspund. Îmi doresc iarăşi, egoist, să fi fost aici cu mine. De fapt, mi-aş dori să fiu eu acolo cu ea, să facem turul facultăţilor şi să trăiesc experienţele obişnuite ale unei eleve din ultimul an de liceu.

Mă uit din nou la biletul din mână. Jeremy Fitzgerald. Domnul Barnes nu m-a lăsat să-l sun din biroul lui ca să stabilesc o întâlnire.

— Şansele nu-s foarte mari, a zis el, apoi practic m-a împins pe uşă afară.

Fapt observabil: N-ar trebui să încerci niciodată soluţiile cu şanse foarte mici. Mai bine studiezi sorţii de izbândă şi încerci soluţiile cu probabilitate mare. Dar dacă singura soluţie la îndemână este una cu şanse foarte mici, atunci eşti obligat s-o încerci.

irene

O poveste provizorie

În pauza de prânz, Irene îşi descarcă albumul trupei Nirvana. Îl ascultă de trei ori la rând. În vocea lui Kurt Cobain aude acelaşi lucru pe care îl aude şi Natasha – o nefericire desăvârşită şi superbă, o voce atât de tensionată de singurătate şi dorinţă, încât e gata să se rupă. Irene crede că ar fi mai bine să se rupă, mai bine decât să trăieşti dorind şi neavând, mai bine chiar decât *să trăieşti* pur şi simplu.

Irene urmează vocea lui Kurt Cobain jos jos jos până într-un loc unde este negru tot timpul. După ce îl caută pe internet, află că povestea lui Cobain nu are un sfârşit fericit.

Irene face un plan. Azi va fi ultima zi a vieţii ei. Adevărul este că se gândeşte şi se răzgândeşte să se sinucidă de ani de zile. În versurile lui Cobain găseşte în sfârşit cuvintele. Scrie un bilet de adio adresat nimănui: „Mă rog. În fine. Nu contează."[4]

[4] În original, „Oh well. Whatever. Nevermind" – versuri din *Smells Like Teen Spirit* de pe albumul *Nevermind* (1991) (n. red.).

natasha

Abia dacă fac doi paşi de la ieşirea din clădire, înainte să formez numărul.

— Aş vrea să stabilesc o întâlnire pentru azi, cât mai curând, vă rog.

Femeia care răspunde pare să fie într-un loc aflat în construcţie. Aud în fundal o bormaşină şi bătăi puternice. Trebuie să-mi repet numele de două ori.

— În ce problemă? întreabă ea.

Ezit. Când eşti imigrant fără forme legale, devii foarte priceput să păstrezi secrete. Înainte să înceapă toată aventura cu deportarea, nu-i spusesem decât lui Bev, cu toate că ea nu-i prea discretă de obicei.

„Îmi scapă pur şi simplu”, zice ea, de parcă lucrurile care-i ies pe gură nu s-ar afla câtuşi de puţin sub controlul ei.

Cu toate astea, Bev şi-a dat seama cât era de important să păstreze acest secret.

— Alo, doamnă? Îmi spuneţi în ce problemă? insistă din nou femeia de la telefon.

Lipesc mai bine telefonul de ureche şi rămân nemişcată în mijlocul scărilor. În jurul meu, lumea goneşte ca într-un film derulat pe repede înainte. Oamenii urcă şi coboară treptele de trei ori mai rapid, cu mişcări smucite. Norii îmi vâjâie pe deasupra capului. Soarele îşi schimbă poziţia pe cer.

— Nu am forme legale, spun.

Inima îmi bate de parcă aş fi alergat foarte mult, un I rum foarte lung.

— Trebuie să-mi spuneţi mai multe, zice ea.

Aşa că îi spun. Sunt jamaicană. Părinţii mei au venit în ţară ilegal când aveam opt ani. Suntem aici de atunci. Tata a fost prins conducând sub influenţa alcoolului. Urmează să fim deportaţi. Lester Barnes crede că avocatul Fitzgerald ne-ar putea ajuta.

Îmi fixează o întâlnire pentru ora unsprezece.

— Vă mai pot ajuta cu ceva? mă întreabă.

— Nu, zic eu. Este suficient.

Biroul avocatului se află mai la nord faţă de locul unde sunt, aproape de Times Square. Mă uit la ceasul de pe telefon: 8.35. Se iscă un vânticel care îmi ridică tivul fustei şi mi se joacă în păr. Vremea este surprinzător de blândă pentru mijlocul lui noiembrie. Poate că nici n-am nevoie de haina de piele. Îmi pun repede o dorinţă ca iarna să nu fie prea geroasă, înainte să-mi amintesc că probabil nu voi mai fi aici s-o prind. Dacă ninge într-un oraş şi nu-i nimeni acolo să simtă zăpada, se mai cheamă că-i frig?

Da. Răspunsul la această întrebare este da.

Îmi strâng haina mai bine. Încă îmi vine greu să cred că viitorul meu se va desfăşura altfel decât mi-am închipuit.

Mai am două ore şi jumătate. Şcoala mea este la doar un sfert de oră de mers. Mă gândesc iute să trec pe-acolo, măcar să mă uit pentru ultima oară la clădire. Este un liceu foarte competitiv, specializat în ştiinţe, şi am muncit din greu să ajung la el. Nu-mi vine să cred că de mâine s-ar putea să nu-l mai văd. Până la urmă decid să nu mă duc; prea multă lume peste care aş putea da şi prea multe întrebări – „De ce n-ai venit azi la şcoală?” – la care nu vreau să răspund.

În loc de asta, hotărăsc să-mi omor timpul mergând pe jos cei cinci kilometri până la biroul avocatului. Magazinul meu preferat de viniluri e în drum. Îmi pun căştile pe urechi şi dau drumul la albumul *Temple of the Dog.* Este o zi în care merge la fix un rock grunge din anii ’90, tot numai nelinişte şi chitară gălăgioasă. Vocea lui Chris Cornell începe să crească şi o las să-mi mai ia din griji.

samuel kingsley

O poveste despre regret, partea întâi

Tatăl Natashei, Samuel, s-a mutat în America cu doi ani buni înainte de restul familiei. Planul era să se ducă el întâi şi să devină actor pe Broadway. I-ar fi fost mai uşor fără grija soţiei şi a unui fetiţe mici. Fără ele putea merge la audiţii în orice moment ar fi apărut ocazia. Îşi putea face relaţii în lumea actorilor din New York. Iniţial ar fi trebuit să fie numai un an, dar s-a transformat în doi. S-ar fi putut transforma şi în trei, însă mama Natashei n-a mai putut şi n-a mai vrut să aştepte.

Natasha avea doar şase ani pe-atunci, dar îşi amintea telefoanele date în America. Le recunoştea de fiecare dată pentru că mama forma nişte cifre în plus. La început, telefoanele erau normale. Tata suna ca tata. Părea fericit.

După vreun an, vocea i s-a schimbat. Avea un accent nou, caraghios, mai săltăreţ şi mai nazal decât cel *patois.* Părea mai puţin fericit. Îşi amintea cum asculta discuţiile părinţilor. Nu putea auzi partea tatei, dar n-avea nevoie.

— Cât crezi că te mai aşteptăm?

— Samuel, cu tine acolo şi cu noi aici, asta nu mai e familie.

— Vorbeşte cu fiica ta, omule.

Pe urmă, într-o zi, au plecat din Jamaica definitiv. Natasha şi-a luat rămas bun de la prieteni şi de la restul familiei, aşteptându-se negreşit să-i vadă din nou, poate de Crăciun. Nu ştia pe atunci ce însemna să fii imigrant fără forme legale. Că asta însemna să nu te mai poţi duce niciodată acasă. Că ţara ta urma să nu ţi se mai pară acasă, ci numai un alt loc străin despre care citeşti. Îşi aminteşte că în ziua plecării stătea într-un avion şi se gândea îngrijorată cum vor zbura printre nori, înainte să-şi dea seama că norii nu erau câtuşi de puţin ca nişte cocoloaşe de bumbac. Se întreba dacă tatăl ei avea s-o

recunoască şi dacă o mai iubea. Trecuse atât de multă vreme!

Dar el o recunoscuse şi încă o mai iubea. La aeroport, le îmbrăţişase strâns.

— Doamne, ce dor mi-a fost şi mie de voi, nici nu ştiţi, a zis el şi le-a strâns mai tare.

Arăta la fel. În clipa aceea chiar vorbea la fel, cu accentul lui *patois* dintotdeauna. Mirosea altfel, totuşi, a săpun american, a haine americane şi a mâncare americană. Natashei nu-i păsa. Era atât de fericită să-l vadă! S-ar fi putut obişnui cu orice.

În cei doi ani cât stătuse singur în America, Samuel locuise la un vechi prieten de familie al mamei lui. Nu avusese nevoie să-şi ia o slujbă, îşi acoperise micile cheltuieli din economii.

După ce s-au mutat cu toţii în America, acest lucru n-a putut rămâne la fel. S-a angajat ca agent de pază la una dintre clădirile de pe Wall Street. A închiriat un apartament cu două camere în zona Flatbush din Brooklyn.

— O să mă descurc, i-a spus el Patriciei.

A ales să lucreze în schimbul de noapte ca să aibă timp ziua să meargă la audiţii.

Dar ziua era obosit.

Şi nici nu erau roluri pentru el, iar accentul nu-i dispărea oricât s-ar fi străduit. Nu-l ajuta deloc nici că Patricia şi Natasha vorbeau cu el cu cel mai pur accent jamaican, deşi Samuel încerca să le înveţe pronunţia americană „corectă”.

Iar refuzurile nu erau uşor de înghiţit. Când eşti actor îţi trebuie piele groasă, iar a lui Samuel nu fusese niciodată destul de groasă. Refuzurile erau ca glaspapirul. Frecuşul lor permanent îi subţiau pielea şi mai tare. După o vreme, Samuel nu mai era sigur cine va rezista mai mult: el sau visurile lui.

daniel

Localnic resemnat ia trenul 7 spre vest, pregătit să pună capăt copilăriei

Sigur, poate că dramatizez puţin, dar aşa mi se pare mie. Trenul ăsta-i Trenul Magic care mă poartă cu viteză de la copilărie (bucurie, spontaneitate, distracţie) către maturitate (nefericire, previzibilitate, absolut niciun fel de distracţie pentru nimeni). Când cobor din el, voi avea un plan de viitor şi părul ferchezuit satisfăcător (adică scurt). Nu voi mai citi (sau scrie) poezie – doar biografii ale unor Personalităţi Foarte Importante. Voi avea un Punct de Vedere asupra subiectelor importante precum imigraţia, rolul Bisericii Catolice într-o societate tot mai secularizată, relativa tâmpire a echipelor de fotbal profesionist.

Trenul se opreşte şi jumătate dintre călători coboară. Mă duc spre locul meu preferat – cele două scaune din colţul de lângă cabina mecanicului. Mă lăbărţez şi ocup ambele locuri.

Da, este un comportament respingător. Dar am un motiv temeinic pentru asta, care implică un tren absolut gol într-o noapte la ora două (mult după ce trebuia să fiu acasă) şi un bărbat cu un ditamai şarpele încolăcit în jurul gâtului care a preferat să se aşeze lângă mine deşi mai erau încă o sută (mai mult sau mai puţin) de locuri libere.

Îmi scot carnetul din buzunarul interior al hainei de la costum. Durează cam o oră să ajung pe Strada 34 în Manhattan, unde-i frizeria mea preferată, iar poemul nu se scrie singur. Peste cincizeci de minute (şi trei versuri slabe de tot), suntem la doar două staţii de destinaţia mea. Uşile Trenului Magic se închid. Înaintăm vreo douăzeci de paşi în tunel şi ne oprim în scrâşnet de roţi. Luminile pâlpâie, sigur că da! Stăm cinci minute până când mecanicul decide ca ar fi bine să ne comunice ceva. Mă aştept să spună că trenul se va pune în mişcare în scurt timp etc., dar el zice:

— DOAMnelor şi DOMnilor. Până ieri eram şi eu exact ca voi. Eram într-un tren care mergea spre Nicăieri, la fel ca voi.

Piei, drace! De obicei, ciudaţii sunt *în* tren, nu îl *conduc.* Ceilalţi pasageri încep să-şi îndrepte spatele. *Ce naiba?* scrie în bulele cu gânduri de deasupra capetelor lor.

— Dar mi s-a ÎNTÂMplat ceva. Am trăit o Experienţă religioasă.

Nu sunt sigur de unde-i omul (Nebuneşti, locuitori: 1). Insistă pe începuturile de cuvânt şi vorbeşte ca şi cum ar zâmbi în timp ce ne evanghelizează.

— Dumnezeu ÎNsuşi a coborât din Ceruri şi m-a salvat.

Pasagerii îşi trag palme peste frunte şi dau ochii peste cap neîncrezători.

— EL o să vă SALveze şi pe voi, dar trebuie să-L ACceptaţi în inimile voastre. ACceptaţi-l acum, înainte să ajungeţi la DEStinaţia finală.

Acum bombăn şi eu, pentru că gluma cu destinaţia finală e proastă rău. Un tip în costum strigă că mecanicul ar trebui să tacă naibii din gură şi să conducă trenul. O mamă acoperă urechile fetiţei ei şi îi spune tipului că nu-i nevoie să folosească un asemenea limbaj. S-ar putea acum să avem parte de nişte *Împăratul muştelor*[5] în trenul 7.

Mecanicul nostru/evanghelistul nostru nu mai spune nimic şi stăm încă un minut pe întuneric înainte să ne punem iar în mişcare. Oprim apoi în staţia Times Square, dar uşile nu se deschid imediat. Difuzoarele pârâie.

— DOAMnelor şi DOMnilor. Acest tren nu CIRculă mai departe. Faceţi-vă un SERviciu şi coborâţi. Îl veţi găsi pe DOMnul, dacă îl căutaţi.

Ne dăm jos din tren cu toţii, cumva uşuraţi, dar şi furioşi.

Toată lumea trebuie să ajungă undeva. Găsitul lui Dumnezeu nu face parte din program.

---

[5] *Lord ofthe Flies* (1954) – carte a autorului englez William Golding.

natasha

Oamenii nu sunt fiinţe rezonabile. În loc să fim conduşi de logică, suntem conduşi de sentimente. Dacă s-ar întâmpla invers, lumea ar fi un loc mai fericit. De exemplu, în baza unui singur telefon, eu am început să sper într-o minune.

Şi nici măcar nu cred în Dumnezeu.

mecanicul

O poveste evanghelică

Mecanicului nu i-a picat bine divorţul. Într-o zi, soţia l-a anunţat că încetase pur şi simplu să-l mai iubească. Nu putea explica. Nu avea vreo aventură. Nu exista altcineva cu care să fi vrut să fie. Dar dragostea pe care o simţea cândva dispăruse.

Este corect să spunem că în cei patru ani de după divorţ, mecanicul devine mai degrabă necredincios. Îşi aminteşte cum el şi soţia lui îşi juraseră iubire în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor. Dacă persoana care ar trebui să te iubească pentru totdeauna poate înceta brusc să te iubească, în ce să mai crezi?

Fără ţintă şi fără căpătâi, umblă din oraş în oraş, din apartament în apartament, din slujbă în slujbă, ancorat în lume de aproape nimic. Adoarme cu mare greutate. Nu-l ajută decât uitatul la emisiunile nocturne de la televizor, cu sonorul oprit. Cascada necontenită de imagini îi linişteşte mintea şi îl trimite în somn.

Într-o noapte, în timp ce îndeplineşte acelaşi ritual, îi atrage atenţia o emisiune pe care n-o mai văzuse niciodată. Un bărbat stă la pupitru în faţa unui public extrem de numeros. În spatele lui, pe un ecran gigantic, se proiectează chipul aceluiaşi bărbat. Lăcrimează. Camera trece pe imaginea publicului fascinat. Unii spectatori plâng, dar mecanicul îşi dă seama că nu de tristeţe.

În acea noapte nu doarme. Dă drumul la sonorul televizorului şi stă toată noaptea să se uite la emisiune.

A doua zi se documentează puţin şi descoperă creştinismul evanghelic, iar asta îl poartă într-o călătorie de care nu ştia că are nevoie. Află că există patru aspecte principale ca să devii creştin evanghelic. În primul rând, trebuie să te naşti din nou. Mecanicului îi place ideea că poţi fi făcut ca nou, eliberat de păcat şi prin urmare vrednic

de iubire şi de mântuire. În al doilea şi al treilea rând, trebuie să crezi cu desăvârşire în Biblie şi în faptul că Isus a murit pentru ca noi să putem fi toţi iertaţi de păcatele noastre. Şi, în fine, că trebuie să devii un fel de activist, să împărtăşeşti şi să răspândeşti cuvântul evangheliei.

De aceea face mecanicul acel anunţ la difuzor. Cum ar putea să nu-şi împărtăşească nou descoperita bucurie cu semenii lui? Şi chiar este vorba de bucurie. Există o bucurie pură în siguranţa credinţei. Siguranţa că viaţa ta are scop şi sens. Că deşi viaţa pământească poate fi grea, te aşteaptă un loc mai bun în viitor, iar Dumnezeu are un plan să te ducă acolo.

Că toate lucrurile care i s-au întâmplat, până şi cele rele, s-au întâmplat cu un motiv.

daniel

Din moment ce las universul să-mi conducă viaţa în această Ultimă Zi a Copilăriei, nu mă obosesc să aştept alt tren care să mă ducă pe Strada 34. Mecanicul a zis să mergem să-l găsim pe Dumnezeu. Poate că El (sau Ea – dar pe cine păcălim? Dumnezeu este categoric bărbat. Altfel cum s-ar explica războiul, ciuma bubonică şi erecţia matinală?) se află chiar acolo în Times Square şi abia aşteaptă să fie descoperit. Imediat ce ies pe stradă, îmi amintesc însă că Times Square este mai degrabă un fel de iad (o groapă incandescentă plină cu firme sclipitoare de neon care fac reclamă tuturor celor şapte păcate capitale). Nici vorbă să-şi piardă vremea Dumnezeu pe-aici.

O iau pe Bulevardul Şapte spre frizerul meu, atent la orice fel de Semn. Pe Strada 37 observ o biserică. Urc scările şi încerc uşa, dar e încuiată. Probabil că Dumnezeu doarme înăuntru. Mă uit în stânga şi în dreapta. Tot niciun Semn. Caut ceva subtil, în genul unui bărbat cu plete care transformă apa în vin şi ţine o pancartă prin care se proclamă a fi Isus Cristos, Domnul şi Mântuitorul nostru.

Mă aşez pe trepte, dă-l încolo de costum. De cealaltă parte a străzii, lumea îşi face loc să treacă pe lângă o fată care se leagănă uşor. E negresă, are o coafură afro uriaşă şi nişte căşti roz aproape la fel de enorme. Căştile sunt din cele care acoperă zdravăn urechile ca să blocheze orice zgomot (şi restul lumii, prin urmare). Fata are ochii închişi şi îşi ţine o mână în dreptul inimii. Este complet transportată de plăcere.

Toată treaba durează vreo cinci secunde, pe urmă fata deschide ochii. Se uită în jur, apleacă umerii de parcă s-ar simţi stânjenită şi o ia repede din loc. Orice ar asculta trebuie să fie nemaipomenit, dacă reuşeşte să o transporte pe altă lume în mijlocul unui trotuar din New York. Singurul lucru care m-a făcut vreodată să mă simt la fel este să scriu poezie, dar asta nu duce niciodată nicăieri.

Aş da orice să-mi doresc cu adevărat viaţa pe care o vor pentru mine părinţii mei. Aş avea o viaţă mult mai uşoară dacă mi-aş dori cu pasiune să fiu doctor. Să fii doctor pare unul dintre lucrurile acelea de care *ar trebui* să fii pasionat. Să salvezi vieţi şi restul. Dar îmi lipseşte cu desăvârşire entuziasmul.

O urmăresc pe fată cum se îndepărtează. Îşi mută rucsacul pe un umăr şi atunci văd: pe spatele hainei ei de piele scrie mare cu litere albe DEUS EX MACHINA. *Zeul din maşinărie.* Aud în minte vocea mecanicului şi mă întreb dacă o fi un Semn.

Nu spionez pe nimeni de obicei şi nici acum n-o urmăresc de-a dreptul. Păstrez între noi o distanţă de jumătate de cvartal, ca să n-o bag în sperieţi.

Intră într-un magazin de discuri care se numeşte A Doua Venire. Să mor dacă mint! Acum ştiu: categoric e un Semn şi serios că azi mă las purtat de vânt. Vreau să văd unde mă duce.

natasha

Mă strecor în magazinul de discuri sperând să evit privirile tuturor celor care m-au văzut purtându-mă aiurea pe stradă. M-am lăsat dusă de muzică. Când cântă Chris Cornell *Hunger Strike,* mă pierd de fiecare dată. Cântă refrenul de parcă i-ar fi tot timpul foame.

Înăuntru la A Doua Venire luminile sunt slabe, iar aerul miroase a praf şi a odorizant de cameră cu parfum de lămâie, ca de obicei. Au schimbat puţin dispunerea rafturilor de când am fost aici ultima oară. Discurile erau aranjate pe decenii, acum sunt după genul muzical. Fiecare secţiune are afişul ei definitoriu: *Nevermind* de Nirvana pentru grunge. *Blue Lines* de Massive Attack pentru trip-hop. *Straight Outta Compton* de N.W.A pentru rap.

Aş putea sta aici toată ziua. Dacă azi n-ar fi Azi, chiar aş sta toată ziua aici. Dar n-am nici timp, nici bani.

Mă duc spre secţiunea de trip-hop şi observ o pereche care se giugiuleşte de zor în zona vedetelor pop din colţul cel mai îndepărtat. Se sărută chiar lângă afişul discului *Like a Virgin* a Madonnei, aşa că nu le disting prea bine feţele, dar cunosc îndeaproape profilul băiatului. Este fostul meu iubit, Rob. Partenera lui de sărutat este Kelly, fata cu care m-a înşelat.

Dintre toţi oamenii cu care mă puteam întâlni, şi tocmai azi! De ce nu-i Rob la şcoală? Ştie că ăsta-i locul meu. Lui nici măcar nu-i place muzica. În minte îmi răsună vocea mamei. *Lucrurile se întâmplă cu un motiv, Tasha.* Nu împărtăşesc punctul ăsta de vedere, dar ar trebui să existe totuşi o explicaţie logică pentru odioşenia zilei de azi. Aş vrea să fie Bev cu mine. Dacă ar fi fost cu mine, nici măcar n-aş fi intrat în magazinul de discuri. *Prea vechi şi prea plicticos,* ar fi spus ea. În loc de asta ne-am fi dus probabil în Times Square, ne-am fi uitat la turişti şi am fi încercat să ghicim după haine de unde sunt. Germanii au tendinţa să poarte pantaloni scurţi indiferent de vreme.

De parcă n-ar fi fost destul de scârbos să-i văd pe Rob şi pe Kelly încercând să-şi mănânce unul altuia feţele, observ cum ea întinde mâna şi apucă un disc pe care îl vâră apoi între trupurile lor şi în haina ei foarte voluminoasă, numai bună de furat.

Nu se poate!

Mai bine mi-aş arde ochii decât să continui să mă uit, dar tot mă uit. De fapt, nu-mi vine să cred ce văd. Se mai înfulecă reciproc câteva secunde, apoi ea iar întinde mâna.

— Doamne, ce scârboşi sunt. De ce-or fi aşa scârboşi?

Vorbele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Am tendinţa să-mi rostesc gândurile cu voce tare, la fel ca mama.

— Are de gând să fure discul ăla? întreabă de lângă mine o voce la fel de neîncrezătoare.

Îmi întorc capul rapid ca să văd cu cine vorbesc. Este un băiat asiatic îmbrăcat în costum gri şi cu o cravată caraghios de roşie. Îmi întorc privirea la loc să mă uit mai bine.

— Nu lucrează nimeni aici? Nu vede nimeni ce se întâmplă? zic, mai mult pentru mine decât pentru el.

— N-ar trebui să spunem ceva?

— Lor? arăt eu spre cei doi mici hoţi.

— Vânzătorilor, poate?

Clatin din cap fără să-l privesc.

— Îi cunosc, zic.

— Domnişoara Dă-cu-Jula e prietena ta?

Vocea lui are o nuanţă vag acuzatoare.

— Este iubita iubitului meu.

Cravată Roşie îşi mută atenţia de la delictul în desfăşurare către mine.

— Adică cum, mai exact? întreabă el.

— Fostul iubit, vreau să zic. M-a înşelat cu ea.

Sunt mai tulburată să-l văd pe Rob decât îmi dau seama. Asta-i singura explicaţie pentru care îi ofer de bunăvoie o asemenea informaţie unui străin.

Cravată Roşie îşi mută din nou atenţia spre găinăria în curs.

— Grozavă pereche, un infidel şi o hoaţă. Mai că mă pufneşte râsul.

— Ar trebui să anunţăm pe cineva, zice el.

Clatin din cap.

— Nici nu mă gândesc. Anunţă tu.

— Împreună suntem mai puternici, răspunde el.

— Dacă spun eu ceva, o să pară că sunt geloasă şi că mă răzbun pe ei.

— Şi eşti?

Îl privesc din nou. Are o faţă compătimitoare.

— Asta-i o întrebare cam personală, nu crezi, Cravată Roşie? întreb eu.

El ridică din umeri.

— Păream să ne împrietenim, zice el.

— Nu, zic şi mă întorc din nou spre ei.

Rob simte că-l privesc şi mă surprinde înainte să mă pot uita în altă parte.

— Pe toţi dracii! şoptesc eu în barbă.

Rob zâmbeşte pe jumătate tâmp, cum obişnuieşte, şi-mi face cu mâna. Mai să-i arăt degetul. Cum am putut să mă întâlnesc cu el timp de opt luni şi patru zile? Cum am putut să-l las pe complicele ăsta la furt să mă ţină de mână şi să mă sărute?

Mă întorc spre Cravată Roşie.

— Vine încoace?

— Dap!

— Poate că ar trebui să ne sărutăm şi noi, cum fac spionii în filme, sugerez eu.

Cravată Roşie roşeşte tare.

— Nu vorbesc serios, zâmbesc eu.

El nu spune nimic, dar mai roşeşte puţin. Mă uit cum îi încălzeşte roşeaţa chipul.

Rob ajunge lângă noi înainte să apuce Cravată Roşie să se adune şi să-mi răspundă.

— Salut, zice el.

Are o voce gravă şi liniştitoare de bariton. Ăsta-i unul dintre lucrurile care mi-au plăcut la el. Şi mai arată şi ca un Bob Marley tânăr, numai că alb şi fără *dreadlocks.*

— De ce furaţi, tu şi prietena ta? se amestecă Cravată Roşie înainte să apuc să-i spun ceva lui Rob.

Rob ridică mâinile şi face un pas înapoi.

— Uşor, frate, zice el. Vorbeşte mai încet.

Îşi lipeşte din nou pe mutră jumătatea de zâmbet tâmp. Cravată Roşie vorbeşte şi mai tare.

— Asta-i un magazin de discuri independent. Adică al unei familii. Furi de la oameni în carne şi oase. Ştii cât de greu supravieţuiesc afacerile mici când sunt furate de oameni ca voi?

Cravată Roşie are dreptate, iar Rob reuşeşte chiar să pară puţin pus la punct.

— Nu te uita, dar cred că tocmai au prins-o pe iubita ta, zic eu.

Doi angajaţi ai magazinului îi şoptesc furioşi ceva lui Kelly şi o lovesc uşor cu palma peste pieptul hainei.

De pe faţa tâmpită a lui Rob dispare în sfârşit zâmbetul nătâng. În loc să se ducă s-o salveze pe Kelly, îşi îndeasă mâinile în buzunare şi iese pe uşă cam în pas alergător. Kelly îl strigă când îl vede că o ia la fugă, dar el nu se opreşte. Unul dintre angajaţii magazinului ameninţă că va chema poliţia. Ea îl imploră să n-o facă şi scoate din haină două discuri. Are gusturi bune. Văd pe ele scris Massive Attack şi Portishead.

Angajatul i le smulge din mână.

— Dacă mai vii aici vreodată, chem poliţia.

Ea o rupe la fugă din magazin, strigând după Rob.

— Hai c-a fost distractiv, zice Cravată Roşie după ce dispare fata.

Zâmbeşte larg şi se uită la mine cu ochi veseli. Am brusc o senzaţie de *déjà-vu.* Am mai trăit asta. Am mai văzut aceşti ochii strălucitori şi acest zâmbet. Am mai purtat chiar şi această conversaţie.

Dar apoi momentul trece.

El îmi întinde mâna.

— Daniel, zice.

Mâna lui e caldă, mare şi moale şi o reţine pe a mea un pic cam mult.

— Încântată, zic eu şi îmi retrag mâna.

Zâmbetul lui e plăcut, cu adevărat drăguţ, dar n-am timp pentru băieţi în costum cu zâmbete plăcute. Îmi pun căştile la loc pe urechi. El aşteaptă în continuare să-mi spun numele.

— Îţi doresc o viaţă frumoasă, Daniel, zic eu şi ies pe uşă.

daniel

Casanova aspirant dă mâna cu o fată drăguţă, îi oferă credit imobiliar cu dobândă atractivă

Dau mâna cu ea. Port costum, cravată şi îi strâng mâna.

Ce sunt eu? Bancher?

Cine întâlneşte o fată drăguţă şi dă mâna cu ea?

Charlie i-ar fi spus ceva fermecător. S-ar fi dus să bea o cafea pe îndelete într-un loc întunecos şi romantic. Ea ar fi visat deja la nişte copilaşi pe jumătate coreeni, pe jumătate afro-americani.

natasha

Afară, străzile sunt mai aglomerate decât înainte. Mulţimea este un amestec de turişti care s-au aventurat prea departe de Times Square şi de newyorkezi care muncesc şi îşi doresc ca turiştii să se întoarcă la loc în Times Square. Pe stradă, ceva mai încolo, îi zăresc pe Rob şi Kelly. Mă opresc şi mă uit puţin la ei. Ea plânge şi el sigur că încearcă să-i explice că nu-i un ticălos prefăcut şi trădător. Simt că va avea succes. El este foarte convingător, iar ea vrea să fie convinsă.

Eu şi el am stat unul lângă altul la fizică anul trecut. L-am băgat în seamă numai pentru că mi-a cerut să-l ajut la izotopi şi la perioadele de înjumătăţire. Sunt un fel de campioană în materie. După ce a trecut de următorul test, m-a invitat la un film.

Era ceva nou pentru mine să fiu într-un cuplu, dar mi-a plăcut. Îmi plăcea să ne întâlnim în pauze lângă dulapul lui şi să am întotdeauna planuri pentru sfârşitul de săptămână. Îmi plăcea să fim consideraţi o pereche şi să ne întâlnim în patru cu Bev şi Derrick. Şi oricât de mult detest să recunosc acum, îmi plăcea *el.* Şi pe urmă m-a înşelat. Încă îmi amintesc cât de rănită, de trădată m-am simţit şi, în mod ciudat, cât de ruşinată. De parcă ar fi fost vina mea că el mă înşelase. N-am reuşit să înţeleg niciodată, totuşi, de ce se prefăcuse. De ce nu-mi dăduse papucii înainte să iasă cu Kelly?

Dar mi-a trecut surprinzător de repede. Şi asta mă pune pe gânduri. Unde au dispărut toate sentimentele alea? Oamenii îşi petrec întreaga viaţă căutând dragostea. Se scriu poeme şi cântece şi romane întregi despre asta. Dar cum să ai încredere în ceva ce se poate sfârşi la fel de brusc precum începe?

Înjumătăţire

O poveste despre descompunere

Perioada de înjumătăţire a unei substanţe reprezintă timpul în care îşi pierde jumătate din valoarea iniţială.

În fizica nucleară înseamnă timpul necesar atomilor instabili să piardă energie prin emitere de radiaţii. În biologie, noţiunea se referă în general la timpul în care se elimină din organism jumătate din cantitatea dintr-o anumită substanţă (apă, alcool, medicamente). În chimie, înseamnă timpul necesar pentru transformarea a jumătate din cantitatea unui anumit reactiv (hidrogen sau oxigen, de exemplu) în produsul final (apă).

În dragoste, înseamnă timpul până când îndrăgostiţii ajung să simtă jumătate din ce simţeau cândva.

Când se gândeşte la dragoste, Natasha se gândeşte că nimic nu durează pentru totdeauna. La fel ca izotopii hidrogen-7, litiu-5 sau bor-7, dragostea are un timp de înjumătăţire infinitezimal şi se descompune până când nu mai rămâne nimic. Iar când dispare, este ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

daniel

Fata Fără Nume se opreşte la o trecere de pietoni din faţa mea. Jur că n-o urmăresc. Pur şi simplu mergem în aceeaşi direcţie. Are căştile super-roz pe urechi şi se leagănă iar în ritmul muzicii. Nu-i văd faţa, dar bănuiesc că-şi ţine ochii închişi. Dacă se întoarce, o să creadă sigur că o urmăresc. Semaforul pentru maşini se face roşu şi ea coboară de pe bordură.

Nu-i suficient de atentă ca să-şi dea seama că un individ într-un BMW alb e gata să treacă pe roşu. Dar eu sunt suficient de aproape.

O smucesc de braţ înapoi. Ne împiedicăm. Ne ciocnim unul de altul şi cădem pe trotuar. Aterizează cu jumătate de corp deasupra mea. Telefonul ei nu-i la fel de norocos şi se izbeşte de asfalt.

Vreo două persoane ne întreabă dacă am păţit ceva, dar majoritatea trec pe lângă noi ca pe lângă un alt obstacol în cursa pe care o reprezintă oraşul New York.

Fata Fără Nume se ridică de pe mine şi se uită la telefon. Are ecranul crăpat în câteva locuri.

— Ce naiba? zice ea, dar e mai degrabă un protest, nu o întrebare.

— Eşti bine?

— Tipul ăla a fost cât pe ce să mă omoare.

Mă uit şi văd că maşina a oprit în faţa clădirii de după intersecţie. M-aş duce să urlu la şofer, dar nu vreau s-o las singură.

— Eşti bine? întreb din nou.

— Ştii de câtă vreme le am?

Mă gândesc mai întâi că vorbeşte despre telefon, dar leagănă în palme căştile. Au reuşit cumva să se strice, în timpul căderii. Unul dintre difuzoare atârnă de fire, iar carcasa e spartă.

Fata pare pe punctul de a izbucni în plâns.

— Îţi cumpăr unele noi.

Îmi doresc cu disperare să-i opresc lacrimile, dar nu pentru că aş fi o persoană nobilă sau ceva. Sunt genul care se molipseşte la plâns. Ştiţi cum începe toată lumea să caşte după ce a căscat cineva? Sau cum îţi vine să dai la raţe când vomită cineva? Aşa sunt eu cu plânsul, şi n-am de gând să plâng de faţă cu fata cea drăguţă căreia i-am stricat căştile.

O parte din ea ar vrea să-mi accepte oferta, dar ştiu deja că n-o va face. Strânge tare buzele şi clatină din cap.

— Măcar atât pot să fac, zic. Se uită în sfârşit la mine.

— Deja mi-ai salvat viaţa.

— N-ai fi murit. Doar te-ar fi schilodit puţin.

Încerc s-o fac să râdă, dar fără succes. Ochii i se umplu de lacrimi.

— Am cea mai oribilă zi cu putinţă, zice ea.

Mă uit în altă parte ca să nu vadă că încep să lăcrimez şi eu.

donald christiansen

O poveste despre bani

Donald Christiansen ştie preţul lucrurilor nepreţuite. Are în minte tabele cu tarife de asigurări. Ştie cât costă o viaţă de om pierdută într-un accident aviatic, într-un accident de maşină sau într-o catastrofă minieră. Cunoaşte toate aceste lucruri pentru că a lucrat cândva în asigurări. Era treaba lui să evalueze nedoritul şi neaşteptatul.

Preţul când dai accidental cu maşina peste o fată de şaptesprezece ani care în mod vizibil nu era atentă este considerabil mai mic decât preţul uciderii propriei lui fiice de către un şofer care scria mesaje pe telefon. De fapt, primul lucru la care se gândise când aflase ce păţise fiica lui era ce preţ urma să plătească compania de asigurări a şoferului.

Opreşte pe marginea drumului, aprinde luminile de avarie şi lasă capul pe volan. Atinge sticluţa plată din buzunarul hainei. Oare lumea se reface după astfel de întâmplări? El crede că nu.

Au trecut doi ani, dar suferinţa nu l-a părăsit şi nu dă semne că-l va părăsi până nu-i va lua totul. L-a costat căsnicia, zâmbetul, capacitatea de a mânca suficient, de a dormi suficient şi de a-i păsa suficient.

L-a costat capacitatea de a rămâne treaz.

Exact din acest motiv aproape că a dat peste Natasha.

Donald nu ştie sigur ce a încercat universul să-i spună luându-i fiica, dar iată ce a învăţat: Nimeni nu poate pune un preţ pe o pierdere. Şi încă ceva: toate poveştile tale viitoare pot fi distruse într-o singură clipă.

natasha

Cravată Roşie se uită în altă parte. Cred că-i vine să plângă, ceea ce n-are niciun sens. Se oferă să-mi cumpere căşti noi. Chiar dacă accept, cele noi nu le vor putea înlocui pe astea.

Le-am primit imediat ce ne-am mutat în America. Când mi le-a cumpărat, tata încă spera în tot ce ar fi putut realiza aici. Încă încerca să o convingă pe mama că mutarea departe de ţara noastră natală, departe de prieteni şi de familie avea să merite în cele din urmă. Că avea să dea lovitura. Că o să i se împlinească Visul American la care visau până şi americanii.

Se folosea de mine şi de fratele meu ca s-o convingă pe mama. Ne cumpăra în rate lucruri pe care nu ni le prea permiteam nici măcar în rate. Dacă noi ne simţeam fericiţi aici, poate că mutarea se dovedea a fi corectă în cele din urmă.

Mie nu-mi păsa din ce motiv îmi făcea cadouri. Căştile cele mult prea scumpe au fost favoritele mele dintre toate darurile. Îmi păsa numai că aveau culoarea mea preferată şi că promiteau sunet de calitate. Au fost prima mea dragoste, îmi ştiu toate secretele. Ştiu cât de mult îl divinizam atunci pe tata. Ştiu că acum mă urăsc pentru că nu-l mai divinizez deloc.

Pare să fi trecut enorm de multă vreme de când însemna totul pentru mine. El era o planetă exotică, iar eu eram satelitul lui preferat. Dar acum el nu mai este o planetă, ci doar lumina pe cale să se stingă a unei stele care a murit deja.

Iar eu nu mai sunt satelit. Sunt deşeu spaţial şi mă îndepărtez de el cât pot de mult.

daniel

Nu cred că am observat niciodată pe nimeni aşa cum o observ pe ea. Lumina soarelui i se filtrează prin păr, făcând să pară că are o aură în jurul capului. O mie de emoţii i se citesc pe chip. Ochii ei sunt negri şi mari, cu gene lungi. Mă pot imagina uitându-mă îndelung în ei. În clipa asta sunt sumbri, dar ştiu exact cum vor arăta când vor fi strălucitori şi veseli. Mă întreb dacă pot s-o fac să râdă. Are pielea cafenie, caldă şi îmbujorată. Are buzele pline şi roz şi probabil că mă holbez la ele de prea multă vreme. Spre norocul meu, este prea tristă ca să observe ce ticălos superficial (şi excitat) sunt eu.

Ridică privirea de la căşti. Când ochii ni se întâlnesc, am un sentiment de *déjà-vu,* dar nu mi se pare că se repetă ceva din trecut, ci mai degrabă că trăiesc ceva ce se va întâmpla în viitor. Ne văd pe noi bătrâni. Nu pot distinge chipurile; nu ştiu când sau unde ne aflăm. Dar am un sentiment straniu de fericire pe care nu-l prea pot descrie. Ca atunci când ştiu toate versurile unui cântec, dar continuă să mi se pară minunate şi surprinzătoare.

natasha

Mă ridic şi mă scutur de praf. Ziua asta nu poate merge mai prost. În cele din urmă va trebui să se termine.

— Mă urmăreai? îl întreb.

Sunt mai ţâfnoasă şi mai afurisită decât ar merita cineva care tocmai mi-a salvat viaţa.

— Frate, ştiam eu că asta o să crezi.

— Erai în spatele meu din întâmplare?

Îmi fac de lucru cu căştile, încercând să pun difuzorul la loc, dar degeaba.

— Poate că îmi era scris să-ţi salvez viaţa azi, zice el.

Ignor afirmaţia.

— Bine, mulţumesc pentru ajutor, zic şi mă pregătesc să plec.

— Măcar spune-mi cum te cheamă, răbufneşte el.

— Cravată Roşie…

— Daniel.

— Daniel, bine. Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

— Ce nume lung!

Nu-şi dezlipeşte ochii dintr-ai mei. Nu se va da bătut până nu-i spun cum mă cheamă.

— Natasha.

Mă gândesc că o să-mi strângă iarăşi mâna, dar el îşi îndeasă palmele în buzunare.

— Frumos nume.

— Mă bucur că eşti de acord, zic eu, cât mai sarcastic.

El nu mai spune nimic, doar se uită la mine vag încruntat, de parcă ar încerca să-şi dea seama de ceva. În cele din urmă nu mai rezist.

— De ce te holbezi la mine?

Roşeşte din nou şi acum mă uit eu lung la el. Îmi dau seama că ar fi nostim să-l necăjesc numai ca să-l fac să roşească, îmi las ochii să se plimbe pe trăsăturile ascuţite ale feţei lui. Are o frumuseţe clasică, chiar sofisticată. Aşa cum stă acolo îmbrăcat în costum, mi-l pot imagina într-o

comedie romantică alb-negru de la Hollywood, având schimburi de replici spirituale cu protagonista. Are ochi căprui, limpezi şi adânciţi în orbite. Ceva îmi spune că zâmbeşte mult. Părul negru şi gros îl poartă legat la spate într-o coadă.

Fapt observabil: Coada îl transformă din chipeş în sexy.

— Acum te holbezi tu, zice el.

E rândul meu să roşesc. Îmi dreg vocea.

— De ce eşti în costum?

— Am un interviu mai târziu. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Pentru ce?

— Pentru Yale. Interviul de admitere cu un absolvent. Am optat pentru înscriere preferenţială.

Clatin din cap.

— Nu, adică de ce vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Pentru că mi-e foame? zice el, ca şi cum n-ar fi tocmai sigur.

— Hmmm, zic eu. Mie nu-mi este.

— Cafea, atunci? Sau ceai sau suc sau apă filtrată?

— De ce? întreb, înţelegând că nu intenţionează să renunţe.

Ridică din umeri nepăsător, deşi ochii lui spun altceva.

— De ce nu? În plus, sunt destul de sigur că îmi datorezi viaţa, din moment ce tocmai ţi-am salvat-o.

— Crede-mă, îi spun, nu vrei viaţa mea.

daniel

Mergem două cvartale lungi spre Bulevardul Nouă şi trecem pe lângă nu mai puţin de trei cafenele. Două dintre ele aparţin aceluiaşi lanţ naţional (aţi văzut vreodată pe cineva care chiar să înmoaie o gogoaşă?[6]). O aleg pe cea independentă, neafiliată, pentru că noi cei cu afaceri de familie trebuie să fim solidari.

Locul este tot numai mahon şi mobilă din lemn închis la culoare şi miroase exact aşa cum te-ai fi aşteptat. Arată doar puţin extravagant. Iar când spun puţin mă refer la cele câteva tablouri în ulei cu câte un bob singur de cafea atârnate pe pereţi. Cine-ar fi zis că poţi face portrete de boabe de cafea? Cine-ar fi zis că pot să arate atât de oropsite?

E aproape gol, iar cei trei barmani din spatele tejghelei par cam plictisiţi. Încerc să le fac viaţa mai picantă comandând o băutură elaborată din jumătăţi de doze de cafea, lapte cu diferite concentraţii de grăsime, caramel şi, desigur, sirop de vanilie.

Tot plictisiţi arată.

Natasha cere cafea neagră, fără zahăr. E greu să nu-i ghiceşti personalitatea în comandă. Îmi vine să spun ceva, dar pe urmă îmi dau seama că s-ar putea să creadă că fac vreo glumă cu trimitere rasială, care ar fi un mod foarte jalnic (pe o scară de la Jalnic la Extrem de Jalnic, în care variantele sunt Jalnic, Oarecum Jalnic, Potrivit de Jalnic, Foarte Jalnic şi Extrem de Jalnic) de a începe o relaţie.

Insistă să plătească ea, spunând că măcar atâta poate face. Băutura mea costă 6.38 dolari şi o anunţ că preţul salvării unei vieţi este măcar cât două cafele elaborate. Nici măcar nu zâmbeşte.

Aleg o masă din spate, cât mai departe de inactivitatea de la tejghea. De îndată ce ne aşezăm, ea scoate telefonul şi se uită la ceas. Telefonul încă funcţionează, în ciuda

[6] Referire la lanţul american de cafenele şi patiserii *Dunkin' Donuts.*

crăpăturilor de pe ecran. Trece cu degetul mare peste ele şi oftează.

— Trebuie să ajungi undeva? întreb.

— Da, zice ea şi închide telefonul.

Aştept să continue, dar se vede clar că n-o va face. Chipul ei mă provoacă s-o întreb mai mult, dar mi-am îndeplinit cota de îndrăzneli. (1 – să urmăresc o fată drăguţă, 2 – să strig la fostul prieten al fetei drăguţe, 3 – să-i salvez viaţa fetei drăguţe, 4 – s-o invit pe fata drăguţă undeva) pe ziua de azi.

Rămânem treizeci şi trei de secunde într-o linişte deloc comodă. Mă apucă supertimiditatea aceea care te cuprinde când eşti cu cineva nou şi îţi doreşti foarte tare să te placă.

Îmi văd toate mişcările prin ochii ei. Oare gestul ăsta cu mâna mă face să par un nesuferit? Oare mi se târăsc sprâncenele pe faţă? Zâmbetul de pe faţa mea e sexy, sau arăt de parcă am un atac cerebral?

Sunt emoţionat, aşa că fac toate mişcările exagerat. SUFLU în cafea, SORB şi AMESTEC, jucând rolul unui băiat adolescent care bea ceva numit cafea.

Suflu prea tare în ceaşcă şi zboară puţină spumă. N-aş putea fi mai *cool.* Fără discuţie că aş ieşi cu mine (de fapt, nu). E greu de zis, dar parcă a zâmbit puţin când a zburat spuma.

— Tot fericit că mi-ai salvat viaţa? mă întreabă ea.

Iau o înghiţitură prea mare şi nu-mi ard doar limba, ci şi bună parte din gât. Doamne sfinte! Poate că-i un semn să mă dau bătut. E clar că nu mi-e scris s-o impresionez pe fata asta.

— Ar trebui să-mi pară rău? întreb eu.

— Păi, n-aş zice că mă port prea frumos cu tine.

Este foarte directă, deci decid să fiu şi eu direct.

— Într-adevăr, dar n-am o maşină a timpului ca să mă întorc şi să schimb ce-am făcut, zic eu cu faţa inexpresivă.

— Ai face-o? întreabă ea, încruntându-se puţin.

— Sigur că nu, îi răspund.

Cât de ticălos mă crede?

Se scuză şi se duce la baie. Ca să nu stau pur şi simplu şi să par neinteresant când se întoarce, scot carnetul şi îmi fac de lucru cu poemul. Când vine înapoi, continui să scriu.

— Vai, nu! murmură ea şi se aşază.

— Ce e? întreb eu.

Face semn cu mâna spre carnet.

— Să nu-mi spui că eşti poet.

Ochii îi zâmbesc, totuşi închid repede carnetul şi îl bag la loc în buzunarul hainei.

Poate că n-a fost o idee prea grozavă. Ce credeam eu cu prostia aia de *déjà-vu* invers? Nu fac decât să îmi amân viitorul. Mă voi însura cu o coreeano-americană, aşa cum vor părinţii mei. Spre deosebire de Charles, n-am nimic împotriva fetelor coreene. El spune că nu sunt genul lui, dar eu nu pricep exact ce înseamnă să ai un gen. Genul meu sunt fetele. Toate. De ce mi-aş limita perspectivele de a ieşi cu cineva?

Voi fi un doctor minunat, cu un comportament excelent la patul bolnavului.

Voi fi perfect fericit.

Dar ceva din Natasha mă face să cred că aş putea avea o viaţă extraordinară.

Este mai bine ca ea să fie rea şi să mergem fiecare pe drumul nostru. Îmi dau seama cât se poate de bine că părinţilor mei (mai ales tatei) nu le-ar plăcea nici în ruptul capului să mă întâlnesc cu o negresă.

Şi totuşi mai fac o ultimă încercare.

— Tu ce-ai face cu maşina timpului, dacă ai avea-o?

Pentru prima oară de când ne-am aşezat, nu pare iritată sau plictisită. Încruntă din sprâncene şi se apleacă în faţă.

— Pot să călătoresc cu ea în trecut?

— Sigur, este o maşină a timpului, zic eu.

Se uită la mine cu o privire care spune că sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu.

— Călătoritul înapoi în timp este o treabă complicată.

— Să zicem că am depăşit complicaţiile. Ce-ai face?

Lasă cafeaua jos şi-şi încrucişează braţele la piept.

Ochii îi strălucesc mai tare.

— Şi facem abstracţie de paradoxul bunicului? întreabă ea.

— Cu desăvârşire, zic eu, prefăcându-mă că am habar despre ce vorbeşte, numai că ea mă prinde.

— Nu ştii ce este paradoxul bunicului?

Vocea ei pare neîncrezătoare, de parcă mi-ar lipsi o informaţie fundamentală despre lume (ca de exemplu, cum se fac copiii). O fi vreo obsedată de SF?

— Nu. Nu ştiu.

— Bine. Să zicem că ai un bunic diabolic.

— A murit. L-am văzut doar o dată, în Coreea. Părea de treabă.

— Eşti coreean?

— Coreean-american. M-am născut aici.

— Eu sunt jamaican[, zice ea. M-am născut acolo.

— Dar n-ai accent.

— Trăiesc aici de multă vreme.

Strânge cana de cafea în palme şi simt că-i pe cale să-şi schimbe dispoziţia.

— Spune-mi despre paradox, o îndemn eu, încercând să-i mut gândul.

Îmi iese şi se luminează din nou.

— Bun. Aşa. Să zicem că bunicul tău trăia şi era un tip diabolic.

— Viu şi diabolic, încuviinţez eu.

— Cumplit de rău, astfel încât inventezi maşina timpului şi te întorci în trecut să-l omori. Să zicem că îl omori înainte s-o cunoască pe bunica ta. Asta înseamnă că unul dintre părinţii tăi nu s-ar mai naşte şi nici tu nu te-ai mai naşte, deci nu te-ai putea întoarce în timp să-l omori. Dar! Dacă îl omori *după* ce o cunoaşte pe bunica ta, atunci te vei naşte, vei inventa maşina timpului şi te vei întoarce în trecut să-l omori. Iar bucla asta ar dura veşnic.

— Aha. Da, ignorăm cu totul treaba asta.

— Atunci ignorăm şi principiul auto-consistenţei al lui Novikov, bănuiesc?

Mi se părea drăguţă mai devreme, dar acum mi se pare şi mai şi. Faţa i s-a însufleţit, părul îi saltă, ochii îi scapără. Gesticulează cu mâinile, povestindu-mi despre cercetători de la MIT[7] şi despre curba probabilităţii de a preveni paradoxurile.

— Aşadar, teoretic vorbind, n-ai izbuti să-ţi omori bunicul pentru că puşca ar greşi ţinta exact la momentul potrivit sau ai face infarct…

— Sau ar intra în cameră o fată jamaicana frumoasă şi m-ar scoate din luptă.

— Da. S-ar întâmpla ceva neobişnuit şi improbabil ca să nu se poată întâmpla imposibilul.

— Aha, zic eu din nou.

— Merită mai mult decât „aha”, zice ea zâmbind.

Chiar merită mai mult decât „aha”, dar nu mă pot gândi la nimic inteligent sau spiritual de spus. Îmi vine greu să gândesc şi s-o privesc în acelaşi timp.

Există o expresie japoneză care îmi place: *koi no yokan.* Nu înseamnă dragoste la prima vedere. Mai degrabă dragoste la a doua vedere. Este ceea ce simţi când cunoşti pe cineva de care ştii că urmează să te îndrăgosteşti. Poate că încă nu-l iubeşti imediat, dar este inevitabil să se întâmple asta.

Sunt destul de sigur că asta simt eu acum. Singura mică problemă (posibil insurmontabilă) este că sunt destul de sigur că Natasha nu simte la fel.

---

[7] Institutul Tehnologic (al statului) Massachusetts, o universitate tehnică foarte reputată în domeniu (n. red.).

natasha

Nu-i spun lui Cravată Roşie tot adevărul despre ce aş face dacă aş avea o maşină a timpului. M-aş întoarce în timp şi aş face ca ziua de glorie a tatălui meu să nu existe deloc. Este ceva cumplit de egoist, dar asta aş face ca să nu mi se şteargă *mie* viitorul.

Îi explic în schimb partea ştiinţifică. Când termin, mă priveşte de parcă ar fi îndrăgostit de mine. Se dovedeşte că n-a auzit niciodată de paradoxul bunicului, nici de principiul lui Novikov cu privire la auto-consistenţă, ceea ce mă surprinde oarecum. Cred că am presupus că-i tocilar din cauză că e asiatic, iar asta-i o măgărie din partea mea, mai ales că detest să presupună alţii despre mine că îmi place muzica rap sau că sunt bună la sport. Doar unul dintre lucrurile astea este adevărat, ca să fim clari.

Pe lângă faptul că azi voi fi deportată, chiar nu sunt genul de fată de care să te îndrăgosteşti. În primul rând, pentru că nu-mi plac lucrurile trecătoare şi nedemonstrabile, iar dragostea romantică este şi trecătoare, şi nedemonstrabilă.

Iată şi un al doilea motiv, unul secret, pe care nu-l spun nimănui: N-am certitudinea că sunt capabilă de iubire. Nici măcar temporar. Când eram cu Rob, n-am simţit niciodată ce se spune în cântece că ar trebui să simţi. Nu mă simţeam copleşită şi mistuită. Nu aveam nevoie de el ca de aer. Îmi plăcea mult. Îmi plăcea să-l privesc. Îmi plăcea să-l sărut. Dar am ştiut tot timpul că aş putea trăi fără el.

— Cravată Roşie, zic eu.

— Daniel, insistă el.

— Să nu te îndrăgosteşti de mine, Daniel.

Se îneacă cu cafeaua.

— Cine zice că aş avea de gând?

— Carneţelul negru în care te-am văzut mâzgălind şi faţa ta. Faţa ta mare şi deschisă care n-ar putea păcăli pe nimeni zice asta.

Roşeşte din nou, roşitul pare să fie starea lui naturală.

— Şi de ce n-ar trebui s-o fac?

— Pentru că eu n-o să mă îndrăgostesc de tine.

— De unde ştii?

— Nu cred în dragoste.

— Nu-i o religie, zice el. Există indiferent dacă tu crezi sau nu în ea.

— Pe bune? Ai dovezi?

— Cântecele de dragoste. Poezia. Instituţia căsătoriei.

— Ei, hai! Vorbe pe hârtie. Poţi dovedi cu mijloace ştiinţifice? Poţi observa iubirea, o poţi măsura, poţi face experimente cu ea, poţi repeta acele experimente? Nu poţi. Poţi tăia o bucată din ea, o poţi fixa, o poţi studia la microscop? Nu poţi. O poţi cultiva într-un vas Petri, îi poţi întocmi profilul genetic?

— Nu poţi, zice el imitându-mi vocea, şi râde.

Nu mă pot abţine şi râd şi eu. Uneori mă iau prea în serios.

El ia o linguriţă de spumă din ceaşcă şi o bagă în gură.

— Spui că sunt numai vorbe pe hârtie, dar trebuie să recunoşti că toţi oamenii aceia simt ceva.

Încuviinţez.

— Ceva trecător şi deloc măsurabil. Oamenii doar vor să creadă. Altfel ar fi siliţi să recunoască faptul că viaţa este doar o succesiune întâmplătoare de lucruri bune şi rele care se petrec până în ziua morţii.

— Şi ţie îţi convine să crezi că viaţa nu are semnificaţie?

— Am de ales? Aşa e viaţa.

Ia încă o linguriţă de spumă şi mai râde puţin.

— Deci nici ursită, nici destin, nici „aşa a fost dat să fie” pentru tine?

— Nu sunt cretină, zic eu, distrându-mă clar mai mult decât ar trebui.

El îşi lărgeşte cravata şi se destinde, rezemându-se de spătar. O şuviţă de păr îi scapă din coadă şi îl urmăresc cum şi-o dă după ureche. În loc să-l respingă, nihilismul

meu îl face doar să se simtă mai în largul lui. Pare aproape bucuros.

— Nu cred că am cunoscut pe cineva atât de încântător de lipsit de iluzii, zice el, de parcă aş fi o curiozitate.

— Şi ţi se pare atrăgător? întreb.

— Mi se pare interesant, zice el.

Mă uit prin cafenea. S-a umplut cumva fără să bag de seamă. La bar e coadă, lumea aşteaptă să-şi primească comanda. Din boxe se aude *Yellow Ledbetter* a celor de la Pearl Jam – încă una dintre trupele mele preferate de grunge-rock din anii nouăzeci. Nu mă pot stăpâni. Trebuie să închid ochii şi să-l ascult pe Eddie Vedder murmurând refrenul.

Când îi deschid din nou, Daniel mă priveşte lung. Se apleacă în faţă şi scaunul lui stă iar pe toate cele patru picioare.

— Dacă ţi-aş spune că pot face să te îndrăgosteşti de mine în mod ştiinţific?

— Te-aş lua în râs, zic eu. Rău de tot.

universuri multiple

O poveste cuantică

O soluţie posibilă pentru paradoxul bunicului este teoria universurilor multiple avansată de Hugh Everett. Conform acestei teorii, toate variantele trecutului şi viitorului nostru există, doar că în universuri paralele.

Pentru orice eveniment petrecut la nivel cuantic, universul curent se împarte în universuri multiple. Asta înseamnă că pentru fiecare alegere pe care o facem, există un număr infinit de universuri în care luăm de fiecare dată altă decizie.

Teoria rezolvă abil paradoxul bunicului susţinând existenţa unor universuri distincte în care orice posibil rezultat final există şi evitând, prin urmare, paradoxul.

În felul acesta ajungem să trăim mai mult vieţi.

Există, de exemplu, un univers în care Samuel Kingsley nu schimbă cursul vieţii fiicei sale. Un univers în care îl schimbă, dar Natasha reuşeşte să îndrepte lucrurile. Un univers în care îl schimbă şi Natasha nu poate îndrepta nimic. Natasha nu este sigură în care univers trăieşte acum.

daniel

Băiat localnic încearcă să cucerească fata cu ajutorul ştiinţei

Nu glumeam în legătură cu îndrăgostitul ştiinţific. Chiar a fost un articol despre asta în *New York Times.*

Un cercetător a pus doi oameni într-un laborator şi le-a cerut să-şi răspundă unul altuia la nişte întrebări intime. A trebuit, de asemeni, să se uite fix unul la altul timp de patru minute, fără să vorbească. Sunt destul de sigur că n-aş putea-o convinge acum să facem treaba cu uitatul. Sincer să fiu, n-am prea crezut articolul atunci când l-am citit. Nu poţi pur şi simplu *să faci* oamenii să se îndrăgostească, nu? Dragostea este mult mai complicată de-atât. Nu se poate doar să alegi două persoane şi să le faci să-şi pună reciproc întrebări, pentru ca apoi să se înfiripeze iubirea. În treaba asta sunt implicate luna şi stelele. N-am nicio îndoială.

Şi totuşi.

Conform articolului, experimentul a avut ca rezultat faptul că cei doi subiecţi chiar s-au îndrăgostit şi s-au căsătorit. Nu ştiu dacă au rămas căsătoriţi. (Nici nu prea vreau să ştiu, pentru că dacă au rămas căsătoriţi, înseamnă că dragostea este mai puţin misterioasă decât cred eu şi chiar se poate cultiva într-un vas Petri. Iar dacă n-au rămas, înseamnă că dragostea chiar este atât de trecătoare pe cât susţine Natasha.)

Scot telefonul şi caut studiul. Treizeci şi şase de întrebări. Cele mai multe dintre ele sunt cam tâmpite, dar unele sunt în regulă. Îmi place treaba cu privitul în ochi.

Nu mă consider mai presus de ştiinţă.

natasha

Îmi spune ceva despre o cercetare în care este vorba despre un laborator, nişte întrebări şi dragoste. Sunt sceptică şi spun că sunt sceptică. Mai sunt şi oarecum intrigată, dar asta n-o spun.

— Care sunt cele cinci ingrediente indispensabile ca să te îndrăgosteşti?

— Eu nu cred în dragoste, mai ţii minte?

Iau linguriţa şi amestec în cafea, deşi nu-i nimic de amestecat acolo.

— Şi atunci despre ce vorbesc cântecele de dragoste de fapt?

— Simplu, zic eu. Despre dorinţă.

— Şi căsătoria?

— Păi, dorinţa se stinge, dar rămân copii de crescut şi facturi de plătit. La un moment dat se transformă totul în prietenie cu interese reciproce, în beneficiul societăţii şi al generaţiilor viitoare.

— Aha, zice el căzând pe gânduri.

— Spui asta foarte des, zic eu.

— N-aş putea fi mai puţin de acord cu tine.

Îşi aranjează coada fără să-şi lase părul să-i cadă peste faţă.

Fapt observabil: Vreau să-i văd părul căzându-i peste faţă. Cu cât vorbesc mai mult cu el, cu atât mi se pare mai drăguţ. Îmi place chiar şi sinceritatea lui, în ciuda faptului că de obicei nu-mi plac oamenii sinceri. Pesemne că îmi zăpăceşte mintea codiţa lui sexy. Nu-i decât păr, îmi spun. Are rolul să ţină capul cald şi să-l protejeze de radiaţiile ultraviolete. Părul în sine n-are nimic sexy.

— Despre ce vorbim, de fapt? întreabă el.

Eu spun „ştiinţă” în acelaşi timp în care el spune „dragoste” şi râdem amândoi.

— Care sunt ingredientele? insistă el.

— Interes reciproc şi compatibilitate socio-economică.

— Tu măcar ai un suflet?

— Nu există suflet, zic eu.

El râde de parcă aş glumi.

— Să reluăm, zice el după ce-şi dă seama că nu glumesc. Ingredientele mele sunt prietenie, intimitate, compatibilitate morală, atracţie fizică şi factorul X.

— Ce e factorul X?

— Nu-ţi bate capul, zice el, îl avem deja.

— Bine că ştiu, zic eu râzând. Dar tot n-am de gând să mă îndrăgostesc de tine.

— Dă-mi ziua de azi. A devenit brusc serios.

— Nu-i un concurs, Daniel.

Se uită pur şi simplu la mine cu ochii lui căprui şi luminoşi, aşteptând un răspuns.

— Ai o oră.

Se încruntă.

— Numai o oră? Şi pe urmă ce se întâmplă? Te transformi în dovleac?

— Am o întâlnire cu cineva şi apoi trebuie să mă duc acasă.

— Ce fel de întâlnire? întreabă el.

În loc să-i răspund, mă uit prin cafenea. Unul dintre barmani strigă un şir de comenzi. Cineva râde. Altcineva se împiedică.

Amestec iar de pomană în cafea.

— Nu-ţi spun, zic eu.

— Bine, zice el, deloc neliniştit.

Şi-a pus în cap ce vrea şi mă vrea pe mine. Am sentimentul că poate fi hotărât şi răbdător. Aproape că îl admir pentru asta. Numai că nu ştie ce ştiu eu. De mâine voi trăi în altă ţară. Mâine nu voi mai fi aici.

daniel

Îi arăt telefonul şi ne certăm ce întrebări să alegem. În niciun caz nu avem timp pentru toate treizeci şi şase. Vrea să sărim peste cele patru minute de privit în ochi intens, dar asta nu se va întâmpla. Treaba cu ochii este asul meu din mânecă. Tuturor fostelor mele prietene (bine, bine, uneia dintre fostele mele prietene – bine, gata, am avut o singură prietenă, acum fostă) le-au plăcut nespus ochii mei. Grace (sus-menţionata şi până la urmă singura mea gagică) spunea că seamănă cu nişte pietre preţioase, mai exact cu cuarţul fumuriu (făcea bijuterii în timpul liber). Ne giugiuleam la ea în cameră atunci când mi-a spus asta prima oară, şi s-a oprit în mijlocul sesiunii ca să-mi arate o mostră.

În orice caz, ochii mei seamănă cu cuarţul (în speţă, fumuriu) şi fetele (cel puţin una) îi adoră.

Întrebările se împart în trei categorii, fiecare mai personală decât precedenta. Natasha vrea să rămânem la cele mai puţin personale din prima categorie, dar eu mă opun şi în acest caz.

Din categoria #1 (cea mai puţin intimă), alegem:

#1. Pe cine ai invita la cină, dacă ai putea alege orice persoană din lume?

#2. Ţi-ar plăcea să fii celebru? În ce fel?

#7. Ai o presimţire secretă despre cum vei muri?

Din categoria #2 (intimitate moderată):

#17. La ce amintire ţii cel mai mult?

#24. Ce părere ai despre relaţia cu mama ta?

Din categoria #3 (cea mai intimă):

#25. Fă trei afirmaţii diferite care să se refere la „noi”. De exemplu, „Noi doi suntem în această cameră şi simţim…”

#29. Povesteşte-i partenerului un moment jenant din viaţa ta.

#34. Casa ta, cu tot ce ai înăuntru, ia foc. După ce îi salvezi pe cei dragi şi animalele de companie, ai timp să mai salvezi un singur lucru. Ce alegi? De ce?

#35. Moartea cărei persoane din familie te-ar tulbura cel mai mult? De ce?

Până la urmă rămânem cu zece întrebări, deoarece Natasha crede că la întrebarea numărul 24 ar trebui să vorbim şi despre relaţia cu tatăl, nu doar despre cea cu mama.

— De ce mamele sunt mereu cele învinovăţite că-şi distrug copiii? Taţii îi distrug şi ei la fel de mult.

Sună ca şi cum ar vorbi din proprie experienţă.

Verifică din nou ora pe telefon.

— Trebuie să plec, zice, împingând scaunul şi ridicându-se prea brusc.

Masa se clatină. O parte din cafeaua ei se varsă.

— Căcat! Căcat! zice ea.

E o reacţie disproporţionată. Aş vrea mult de tot s-o întreb despre întâlnire şi despre tatăl ei, dar îmi dau seama că e mai bine să n-o fac acum.

Mă ridic, iau nişte şerveţele şi şterg ce a curs din cană.

Privirea pe care mi-o aruncă e ceva între recunoştinţă şi exasperare.

— Hai să ne cărăm de aici, zic.

— Da, bine. Mulţumesc, zice ea.

O urmăresc ocolind rândul ahtiaţilor după cafea ca să iasă afară. N-ar trebui, probabil, să mă uit la picioarele ei, dar sunt grozave (a treia cea mai frumoasă pereche de picioare pe care am văzut-o vreodată). Aş vrea să le ating la fel de tare cum aş vrea să stau de vorbă cu ea în continuare (poate chiar mai tare), dar nu există situaţie posibilă în care ea m-ar lăsa să fac aşa ceva.

Fie încearcă să se descotorosească de mine, fie suntem la un concurs de marş despre care n-am habar. Ţâşneşte printre doi plimbăreţi prea lenţi şi o ia pe lângă bordura trotuarului, ca să evite să încetinească din cauza altora.

Poate că ar trebui să mă dau bătut. Nu ştiu de ce n-am făcut-o până acum. Se vede clar că universul se străduieşte să mă salveze de mine însumi. Sunt sigur că aş găsi semne că ar fi bine să ne despărţim, dacă aş căuta.

— Încotro mergem? o întreb când ne oprim la semafor într-o intersecţie.

Tunsoarea pe care o plănuiam va trebui să mai aştepte. Sunt destul de sigur că se primesc la facultate şi oameni cu plete.

— *Eu* merg în nord unde am întâlnirea şi *tu* te ţii de coada mea.

— Da, mă ţin, zic eu, nebăgându-i în seamă vehemenţa deloc subtilă.

Traversăm şi mergem câteva minute unul lângă altul. E o dimineaţă în toată regula. Unele magazine şi-au deschis larg uşile. Este prea răcoare pentru aer condiţionat şi prea cald ca să stai cu uşile închise. Sunt sigur că tata a procedat la fel la magazinul nostru.

Trecem pe lângă vitrina extraordinar de bine luminată şi arhiplină a unui magazin de produse electronice. Toate produsele expuse au etichetă roşie cu PREŢ REDUS! Sunt sute de magazine asemănătoare în tot oraşul. Nu înţeleg cum reuşesc să supravieţuiască.

— Cine cumpără vreodată ceva din prăvăliile astea? mă întreb eu cu voce tare.

— Oameni cărora le place să se tocmească, zice ea.

Peste jumătate de cvartal trecem pe lângă un magazin absolut identic şi izbucnim amândoi în râs.

Scot telefonul.

— Bun. Eşti gata să dăm drumul la întrebări?

— Eşti insistent, zice ea fără să mă privească.

— Perseverent, o corectez eu.

Încetineşte pasul şi se uită la mine.

— Chiar crezi că punându-mi întrebări profunde şi filosofice mă vei face să mă îndrăgostesc?

Pune ghilimele în aer (vai, ce-mi displac ghilimelele în aer!) în dreptul cuvintelor *profunde, filosofice* şi *îndrăgostesc.*

— Ia-o drept un experiment ştiinţific, zic eu. Ce-ai spus mai devreme despre metoda ştiinţifică?

Asta-mi aduce un mic zâmbet din partea ei.

— Oamenii de ştiinţă n-ar trebui să facă experimente pe ei înşişi, contraatacă ea.

— Nici măcar pentru binele suprem? întreb eu. Pentru ca omenirea să se cunoască mai bine?

Asta îmi aduce un ditamai hohotul de râs.

natasha

Să foloseşti ştiinţa împotriva mea e o mare dovadă de tupeu.

Patru fapte observabile: Este cât se poate de prostovan. Şi prea optimist. Şi prea sincer. Şi se pricepe destul de bine să mă facă să râd.

— Prima întrebare e prea dificilă, zice el. Hai să începem cu a doua: Ţi-ar plăcea să fii celebră? În ce fel?

— Tu primul, îi spun.

— Mi-ar plăcea să fiu un poet suprem celebru. Sigur că da.

Fapt observabil: Este un romantic incurabil.

— Ai fi sărac lipit, îi spun.

— Sărac în bani, dar bogat în cuvinte, sare el imediat.

— Mă faci să vomit chiar aici, pe trotuar, zic eu prea tare şi o femeie în costum ne ocoleşte larg.

— Curăţ eu după tine, zice el.

Serios, este mult prea sincer.

— Şi ce face un poet suprem?

— Oferă sfaturi şi consultanţă poetică. Aş fi omul la care vin conducătorii lumii cu probleme filosofice complicate.

— Pe care le-ai rezolva scriind o poezie?

Scepticismul din vocea mea nu poate trece neobservat.

— Sau citind una, zice el, cu o sinceritate şi mai imperturbabilă.

Scot nişte sunete de parcă m-aş sufoca.

El mă împinge uşor cu umărul şi pe urmă mă prinde punându-mi palma pe spate. Îmi place atât de mult atingerea mâinii lui, încât accelerez ca s-o evit.

— N-ai decât să fii cinică cât pofteşti, dar poezia poate salva multe vieţi, zice el.

Îi cercetez faţa să văd vreun semn că glumeşte, dar nu – chiar crede asta. Ceea ce-i fermecător. Şi prostesc. Dar mai mult fermecător.

— Dar tu? Ce fel de celebritate ţi-ai dori? întreabă el.

Asta-i uşor.

— Mi-ar plăcea să fiu un dictator mărinimos.

El râde.

— Peste o ţară anume?

— Peste toată lumea, zic eu, iar el râde şi mai tare.

— Toţi dictatorii se cred mărinimoşi. Chiar şi cei cu sabia în mână.

— Sunt destul de sigură că aceia ştiu că sunt nişte monştri lacomi şi criminali.

— Iar tu n-ai fi aşa? întreabă el.

— Nu. Aş fi mărinimia întruchipată. Aş hotărî ce-i bine pentru toată lumea şi aş acţiona în consecinţă.

— Dar dacă ce e bun pentru o persoană nu e bun şi pentru alta?

Ridică din umeri.

— Nu poţi fi pe placul tuturor. Ca poet suprem al meu, i-ai putea alina tu pe perdanţi cu o poezie bună.

— *Touché,* zice el zâmbind.

Scoate iar telefonul şi începe să caute prin întrebări. Mă uit rapid la telefonul meu. Mă surprinde o clipă să-i văd ecranul spart, până îmi amintesc cum am căzut mai devreme. Ce zi! Mă gândesc din nou la universuri multiple şi mă întreb cum or fi cele în care telefonul şi căştile mele au rămas intacte.

Există un univers în care am rămas acasă şi mi-am făcut bagajul, aşa cum voia mama. Telefonul şi căştile sunt întregi, dar nu l-am cunoscut pe Daniel.

Mai există un univers în care m-am dus la şcoală şi stau cuminte la ora de engleză, fără să mă lovească vreo maşină. Tot fără Daniel.

În alt univers fără Daniel, m-am dus la Serviciul de Imigrare, dar nu m-am întâlnit cu Daniel în magazinul de discuri şi n-am avut prilejul să zăbovesc pălăvrăgind. Am ajuns în intersecţie înaintea şoferului BMW-ului şi nici vorbă de accident. Telefonul şi căştile sunt neatinse.

Există, desigur, o infinitate de asemenea universuri, inclusiv unul în care l-am cunoscut pe Daniel, dar n-a reuşit

să mă salveze în intersecţie, aşa că nu doar telefonul şi căştile sunt praf.

Oftez şi verific distanţa până la biroul avocatului Fitzgerald. Încă douăsprezece cvartale. Mă întreb cât va costa să-mi repar ecranul. Dar poate că nici nu-i nevoie să-l repar. În Jamaica va trebui, probabil, să-mi cumpăr alt telefon.

Daniel îmi întrerupe gândurile şi îi sunt recunoscătoare. Nu vreau să mă gândesc la nimic ce are legătură cu plecarea.

— Bine, zice el. Să trecem la întrebarea numărul şapte. Ai vreo presimţire secretă despre cum vei muri?

— Statistic vorbind, o negresă care trăieşte în Statele Unite moare cel mai probabil la şaptezeci şi opt de ani din cauza unei boli de inimă.

Ajungem la altă trecere de pietoni, iar el mă trage în spate, pentru că stau prea aproape de marginea trotuarului. Gestul lui şi reacţia mea au ceva familiar în ele, de parcă le-am fi repetat de multe ori. Îmi apucă haina de cot şi trage numai puţin. Eu dau înapoi şi mă las în grija lui.

— Deci inima îţi vine de hac, da? întreabă el.

Uitasem pentru o clipă că vorbeam despre moarte.

— Cel mai probabil, zic. Dar tu?

— Ucis. Într-o benzinărie, un magazin de băuturi, ceva de genul ăsta. Un tip cu un pistol. Un jaf. Eu vreau să fiu eroul, dar fac o prostie, dărâm o piramidă de cutii cu suc, de exemplu, iar tipul se sperie şi un furt oarecare se transformă într-o baie de sânge. Ştire de la ora unsprezece.

Râd de el.

— Adică mori ca un erou incompetent?

— Mor străduindu-mă, zice el şi râdem împreună.

Traversăm.

— Pe-aici, îi spun când dă s-o ia înainte, în loc de la dreapta. Mergem spre Bulevardul Opt.

Se răsuceşte pe călcâie şi îmi zâmbeşte larg, de parcă am fi pornit într-o aventură grozavă.

— Stai puţin, zice el, scoţându-şi haina.

Mi se pare ciudat de intim să-l urmăresc cum se dezbracă, aşa că mă uit cum se ceartă doi moşi foarte ţâfnoşi pentru un taxi, la câţiva paşi de noi. Mai sunt cel puţin trei taxiuri libere în apropiere.

Fapt observabil: Oamenii nu sunt logici.

— Încape la tine în rucsac? întreabă el, întinzându-mi haina.

Ştiu că nu-mi cere să i-o port, ca şi cum aş fi prietena lui sau ceva, dar să-i duc haina mi se pare încă şi mai intim decât să-l privesc cum o dezbracă.

— Eşti sigur? O să se şifoneze.

— Nu contează, zice el.

Mă conduce spre marginea trotuarului, unde nu stăm în calea altor pietoni, şi suntem dintr-odată foarte aproape. Nu-mi amintesc să-i fi remarcat umerii mai-nainte. Era la fel de lat în umeri şi acum o secundă? Îmi desprind ochii de pe pieptul lui şi îi ridic spre faţă, dar nu mă ajută prea tare. Ochii lui sunt şi mai limpezi, şi mai căprui în lumina soarelui. Sunt destul de frumoşi.

Îmi dau jos rucsacul de pe umeri şi îl pun fix între noi, astfel încât e nevoit să se dea puţin înapoi.

Îşi împătureşte haina cu grijă şi o bagă înăuntru.

Cămaşa lui e orbitor de albă, iar cravata iese şi mai mult în evidenţă fără haină. Mă întreb cum arată în haine obişnuite şi ce înseamnă haine obişnuite pentru el. Blugi, şi tricou, fără îndoială – uniforma băieţilor americani de pretutindeni.

O fi aceeaşi şi pentru băieţii jamaicani?

Gândul mă face să mă posomorăsc. Nu vreau s-o iau iarăşi de la capăt. A fost suficient de greu când ne-am mutat în America. Nu vreau să trebuiască să învăţ ritualurile şi obiceiurile unui nou liceu. Noi prieteni. Noi găşti. Noi reguli vestimentare. Noi locuri de frecventat.

Îl ocolesc şi o pornesc la drum.

— Bărbaţii asiatici-americani mor cel mai probabil de cancer, zic eu.

Se încruntă şi grăbeşte pasul să mă ajungă.

— Serios? Nu-mi place treaba asta. Ce fel de cancer?

— Nu ştiu sigur.

— Poate că ar trebui să aflăm.

Vorbeşte la plural, de parcă ne-ar aştepta un viitor comun în care să conteze felul în care moare celălalt.

— Tu chiar crezi că vei muri de inimă? întreabă el. Nu te gândeşti la nimic mai spectaculos?

— Cui îi pasă de spectaculos? Moartea-i moarte.

Se uită pur şi simplu la mine, aşteptând un răspuns.

— Bine, zic eu. Nu-mi vine să cred că îţi spun asta, dar în secret cred că voi muri înecată.

— În largul oceanului, salvând viaţa cuiva sau ceva?

— În capătul adânc al unei piscine de hotel, zic eu.

Se opreşte şi mă trage iar lângă marginea trotuarului. Pieton mai grijuliu de-atât nici că se putea. Majoritatea se opresc pur şi simplu în mijloc.

— Stai puţin, zice el. Nu ştii să înoţi?

Îmi trag capul între umerii hainei.

— Nu.

Îmi cercetează faţa din priviri şi râde fără să râdă efectiv.

— Dar eşti din Jamaica. Ai crescut înconjurată de apă.

— În ciuda originii mele insulare, nu ştiu că înot.

Îmi dau seama că-i vine să se distreze pe socoteala mea, dar se abţine.

— Te învăţ eu, zice.

— Când?

— Într-o zi. Curând. Când locuiai în Jamaica ai încercat vreodată să înoţi?

— Da, dar pe urmă am venit aici şi în loc de ocean am găsit piscine. Nu-mi place clorul.

— Ştii că există şi piscine cu apă sărată acum?

— Trenul ăsta s-a dus, zic eu.

Acum chiar mă ia în râs.

— Şi cum se chema trenul? *Fată crescută pe o insulă, adică un loc înconjurat de apă, nu ştie să înoate?* Ar fi un nume tare potrivit.

Râd şi îl lovesc peste umăr. Îmi prinde mâna şi mă ţine de degete. Mă străduiesc să nu-mi doresc să-şi ţină promisiunea şi să mă înveţe să înot.

daniel

Sunt un învăţăcel care adună laolaltă Cartea Natashei. Iată ce ştiu până acum: Este împătimită după ştiinţă. Probabil că este mai deşteaptă decât mine. Degetele ei sunt puţin mai lungi decât ale mele şi le simt plăcut în palme. Muzica pe care îi place să o asculte e angoasantă. O îngrijorează ceva legat de întâlnirea ei misterioasă.

— Mai spune-mi o dată de ce porţi costum, întreabă ea.

Oftez adânc, tare şi cu sentiment.

— Hai să vorbim mai bine despre Dumnezeu.

— Am şi eu întrebări de pus, zice ea.

Mergem în şir indian pe sub alte schele de pe trotuar. (În absolut orice moment, nouăzeci şi nouă la sută mai mult sau mai puţin din Manhattan se află în construcţie.)

— Am făcut cerere de admitere la Yale. Mă întâlnesc mai târziu cu un absolvent pentru un interviu.

— Ai emoţii? întreabă ea când mergem în sfârşit unul lângă altul.

— Poate că aş avea, dacă aş da doi bani.

— Dar nu dai decât unul?

— Poate jumătate, zic eu râzând.

— Te pun părinţii tăi să mergi acolo?

Ne atrage atenţia un strigăt din stradă, dar nu-i decât un taximetrist care urlă la altul.

— Părinţii mei sunt imigranţi coreeni la prima generaţie, zic eu ca să-i explic.

Încetineşte pasul şi se uită la mine.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, zice ea.

Ridic din umeri.

— Înseamnă că nu contează ce vreau eu. Mă duc la Yale. Mă fac doctor.

— Şi tu nu vrei asta?

— Nu ştiu ce vreau.

După expresia de pe faţa ei, am spus cel mai rău lucru cu putinţă. Se întoarce şi începe să meargă mai repede.

— Atunci n-ai decât să fii doctor.

— Ce-am mai făcut acum? întreb eu ajungând-o din urmă.

Flutură din mână de parcă ar vrea să plec.

— E viaţa ta.

Simt că sunt pe punctul să pic un test.

— Tu ce vrei să te faci când vei fi mare?

— Specialist în prelucrarea şi analiza datelor, răspunde ea fără pic de ezitare.

Deschid gura şi dau să zic „ce mama naibii”, dar mă întrerupe cu un discurs repetat şi altă dată. Nu sunt primul care întreabă ce mama naibii înseamnă ce vrea ea să se facă.

— Specialistul în prelucrarea datelor analizează informaţii, separă datele esenţiale de cele neesenţiale, distinge tipare, trage concluzii şi recomandă acţiuni pe baza rezultatelor obţinute.

— Asta presupune calculatoare?

— Sigur că da, zice ea. Sunt o sumedenie de date pe lumea asta.

— Mi se pare ceva foarte concret. Ai ştiut dintotdeauna ce vrei să fii?

Îmi vine greu să-mi ascund invidia din glas.

Ea se opreşte iar din mers. În ritmul ăsta, nu vom ajunge niciodată unde vrea ea să ajungă.

— Nu-i un destin. Este o carieră pe care am ales-o. Nu m-a ales ea pe mine. Nu mi-e sortit să fiu specialist în prelucrarea datelor. Există la biblioteca şcolii un sector destinat carierei. Am căutat domeniile ştiinţifice aflate în dezvoltare şi gata. Nu tu menire, nu tu destin, doar cercetare.

— Adică nu-i ceva care te pasionează?

Ridică din umeri şi porneşte din nou.

— Se potriveşte cu personalitatea mea.

— Nu vrei să faci ceva ce-ţi place?

— De ce? întreabă ea, ca şi cum n-ar înţelege sincer ce importanţă are să-ţi placă cu adevărat ceva.

— E prea lungă viaţa ca să ţi-o petreci făcând ceva ce-ţi este indiferent, insist eu.

Trecem pe lângă o rulotă unde se vând şi covrigi şi hotdogi la care s-a făcut deja coadă. Miroase a varză murată şi a muştar (adică a paradis).

Ea strâmbă din nas.

— E şi mai lungă dacă ţi-o petreci alergând după visuri care nu se pot îndeplini niciodată.

— Stai puţin, zic.

O iau de braţ ca să mai încetinim puţin.

— Cine zice că nu se pot îndeplini?

Mă aleg cu o privire chiorâşă.

— Te rog! Ştii cât de mulţi oameni vor să ajungă actori, scriitori sau vedete rock? Fără număr. Nouăzeci şi nouă la sută nu reuşesc. Din cei rămaşi, zero virgulă nouă la sută nu câştigă aproape niciun ban făcând meseriile astea. Abia zero virgulă unu la sută reuşesc cu adevărat. Toţi ceilalţi îşi irosesc vieţile încercând să fie ca ei.

— Tu eşti de fapt tata deghizat? o întreb.

— Vorbesc ca un coreean de cincizeci de ani?

— Mai puţin accentul.

— Ei bine, să ştii că-ţi vrea binele. Când vei fi un doctor fericit şi plin de bani, îi vei mulţumi că n-ai ajuns un artist flămând care-şi urăşte slujba de zi cu zi şi visează fără sens să dea lovitura.

Mă întreb dacă-şi dă seama cu câtă pasiune vorbeşte despre lipsa de pasiune.

Se întoarce şi mă priveşte cu ochii mijiţi.

— Spune-mi, te rog, că nu vorbeşti serios în legătură cu poezia.

— Ferească Dumnezeu! zic eu prefăcându-mă ultragiat.

Trecem pe lângă un bărbat cu un carton pe care scrie: AJUTAŢI-MĂ. SUNT LA ANANGHIE. Un taximetrist angajat într-o cursă claxonează lung alt taximetrist angajat într-o altă cursă.

— Chiar ar trebui să ştim la frageda vârstă de şaptesprezece ani ce vrem să facem pentru tot restul vieţii?

— Dar nu *vrei* să ştii? întreabă ea.

E clar că nu se dă în vânt după incertitudine.

— Poate? Aş vrea să pot trăi zece vieţi în acelaşi timp.

Iar flutură din mână.

— Pur şi simplu nu vrei să alegi.

— Nu despre asta e vorba. Nu vreau să rămân blocat în ceva ce nu înseamnă nimic pentru mine. Drumul pe care o apuc acum e definitiv. Yale. Facultatea de medicină. Rezidenţiatul. Căsătoria. Copiii. Pensia. Azilul. Casa mortuară. Cimitirul.

O fi din cauza importanţei zilei, sau poate pentru că am întâlnit-o pe ea, dar în clipa asta mi se pare crucial să spun exact ce gândesc.

— Avem minţi mari, minţi frumoase. Inventăm lucruri care zboară. *Zboară!* Scriem poezie. Ţie probabil nu-ţi place poezia, dar e greu să afirmi că versuri ca „Cu-o zi a verii poate să te semui? Tu eşti mai plin de farmec şi mai blând!”[8] nu reprezintă frumuseţe pură. Suntem capabili să trăim vieţi mari. Poveşti mari. De ce să preferăm lucrurile practice şi lumeşti? Suntem născuţi să visăm şi să ne îndeplinim visurile.

Mi-a ieşit mai pătimaş decât intenţionam, dar cred fiecare cuvânt rostit.

Privirile ni se întâlnesc. Între noi există ceva ce nu era cu un minut în urmă.

Mă aştept să spună o obrăznicie, dar n-o face.

Universul se opreşte şi ne aşteaptă pe noi.

Deschide palma şi urmează să mă ia de mână. Trebuie să mă ia de mână. Ne e scris să mergem prin lume împreună. Văd asta în ochii ei. Suntem sortiţi unul altuia. Sunt sigur de acest lucru cum nu sunt sigur de nimic altceva.

---

[8] William Shakespeare, Sonetul XVIII, traducere de Gheorghe Tomozei.

Dar nu mă ia de mână. Porneşte mai departe.

natasha

Avem un moment pe care mi-aş dori să nu-l avem.

Când se spune că inima vrea ce vrea ea, este vorba despre inima poetică – inima din cântecele de dragoste şi din monoloagele interioare, cea care poate fi frântă de parcă ar fi un vreasc.

Nu-i vorba despre inima reală, cea căreia îi trebuie doar hrană sănătoasă şi exerciţii de aerobic.

Dar în inima poetică nu-i bine să ai încredere. Este capricioasă şi te va duce pe căi greşite. Îţi va spune că n-ai nevoie decât de dragoste şi de visuri. Nu-ţi va spune nimic despre mâncare, apă, adăpost şi bani. Îţi va spune că omul din faţa ta, cel care ţi-a atras atenţia din cine ştie ce motiv, este Alesul. Şi el este. Sau ea este. Alesul pentru acest moment, până când inima lui sau inima ei se hotărăşte pentru altcineva sau altceva.

În inima poetică nu trebuie să ai încredere atunci când iei decizii pe termen lung.

Eu ştiu toate aceste lucruri. Le ştiu la fel cum ştiu că Steaua Polară, Steaua Nordului nu este de fapt cea mai strălucitoare stea de pe cer – este a cincizecea.

Şi totuşi sunt aici, cu Daniel, în mijlocul trotuarului, în ceea ce este aproape sigur ultima mea zi în America. Inima mea capricioasă, fără simţ practic, nepreocupată de viitor şi neraţională îl vrea pe Daniel. Nu contează că-i prea sincer sau că nu ştie ce vrea sau că nutreşte visul de a fi poet, o profesie care conduce direct la o inimă frântă şi un azil pentru săraci.

Ştiu că nu există „aşa ţi-e scris” şi totuşi iată că mă întreb dacă nu cumva m-am înşelat.

Închid palma deschisă care ar vrea să-l atingă şi pornesc mai departe.

dragostea

O poveste despre chimie

Conform oamenilor de ştiinţă, există trei etape ale dragostei: dorinţa sexuală, atracţia şi ataşamentul. Şi se dovedeşte că fiecare etapă este controlată de substanţele chimice din creier – neurotransmiţătorii.

Aşa cum probabil vă aşteptaţi, dorinţa sexuală este controlată de testosteron şi estrogen.

A doua etapă, atracţia, este guvernată de dopamină şi serotonină. De exemplu, când persoanele care formează un cuplu afirmă că simt o fericire de nedescris când sunt una în prezenţa celeilalte, înseamnă că acţionează dopamină, hormonul plăcerii.

Cocaina provoacă acelaşi nivel de euforie. De fapt, oamenii de ştiinţă care studiază creierele proaspeţilor îndrăgostiţi şi ale dependenţilor de cocaină le vine greu să spună care este diferenţa.

A doua substanţă chimică a etapei atracţiei este serotonina. Când persoanele dintr-un cuplu declară că nu se pot împiedica să se gândească una la cealaltă, asta se întâmplă pentru că nivelul lor de serotonina a scăzut. Oamenii îndrăgostiţi au acelaşi nivel scăzut de serotonină ca cei ce suferă de tulburarea obsesiv-compulsivă. Nu se pot împiedica să se gândească unul la celălalt din cauză că sunt realmente obsedaţi.

Oxitocina şi vasopresina controlează etapa a treia, cea a ataşamentului sau a legăturii pe termen lung. Oxitocina eliberează în timpul orgasmului şi te face să te simţi mai apropiat de persoana cu care ai făcut sex. Se mai eliberează în timpul naşterii şi ajută la formarea legăturii dintre mamă şi copil. Vasopresina este eliberată în organism postcoital.

Natasha cunoaşte toate aceste informaţii seci. Faptul că le cunoaşte a ajutat-o să depăşească trădarea lui Rob. Ea

aşa ştie: că dragostea înseamnă doar substanţe chimice şi coincidenţă.

Atunci, de ce Daniel pare ceva mai mult?

daniel

N-am pe listă niciun lucru pe care să vreau să-l fac mai puţin decât să mă duc la interviu. Şi totuşi. Este aproape ora unsprezece, iar dacă vreau să mă duc, ar cam trebui să pornesc într-acolo.

După acel Moment, Natasha şi cu mine am mers în tăcere. Aş vrea să pot spune că nu este o tăcere stânjenitoare, dar nu-i aşa. Îmi vine să vorbesc cu ea despre asta – despre Moment –, dar nici măcar nu ştiu dacă ea l-a simţit. Nici vorbă să creadă ea în astfel de lucruri.

Partea asta a Manhattanului e diferită faţă de zona în care ne-am întâlnit noi. Mai mulţi zgârie-nori şi mai puţine magazine de suveniruri. Şi oamenii se comportă diferit. Nu sunt turişti ieşiţi de plăcere la cumpărături. Nu există entuziasm, gură-cască sau zâmbete. Oamenii ăştia lucrează în zgârie-norii ăştia. Sunt destul de sigur că interviul meu e programat să aibă loc undeva pe-aici.

Continuăm să mergem şi să nu vorbim până ajungem la o monstruozitate de clădire uriaşă din beton şi sticlă. Mi se pare uluitor că oamenii îşi petrec zile întregi în astfel de locuri, făcând lucruri pe care nu le iubesc pentru oameni care nu le plac. Măcar să fii doctor e ceva mai bine.

— Eu aici trebuia să ajung, zice ea.

— Te pot aştepta afară, zic eu, ca un om care nu are peste aproximativ un ceas o întâlnire hotărâtoare pentru viitorul lui.

— Daniel, zice ea cu vocea severă pe care o va folosi cu siguranţă şi cu viitorii noştri copii (e clar că ea va fi responsabila cu disciplina). Tu ai un interviu, iar eu am… treaba asta. Aici ne luăm la revedere.

Are dreptate. Poate că nu vreau viitorul pe care l-au planificat părinţii mei pentru mine, dar alte idei mai bune n-am. Dacă mai rămân mult aici, trenul meu va deraia de pe sine.

Îmi trece prin minte că poate exact asta vreau. Poate că tot ce simt pentru Natasha nu reprezintă decât pretexte ca să-l fac să deraieze. La urma-urmei, părinţii mei n-ar fi niciodată de acord. Nu numai că nu-i coreeană, dar mai e şi negresă. N-avem niciun viitor.

Ca să nu mai vorbim că atracţia mea nemăsurată pentru ea este în mod evident neîmpărtăşită. Iar dragostea nu-i dragoste dacă nu este împărtăşită, nu?

Ar trebui să plec.

O să plec.

Plec.

— Ai dreptate, zic.

Este surprinsă şi poate chiar puţin dezamăgită, dar ce mai contează? Trebuie să vrea şi ea, şi clar nu vrea.

natasha

Nu mă aşteptam să spună asta şi nu mă aşteptam să fiu dezamăgită, dar sunt. De ce mă gândesc la o idilă cu un băiat pe care n-o să-l mai văd vreodată? Viitorul meu se va hotărî peste cinci minute.

Stăm suficient de aproape de uşile glisante de sticlă ale clădirii ca să simt pe piele răcoarea aerului condiţionat de fiecare dată când intră sau iese cineva.

El dă să-mi întindă mâna, dar o trage repede la loc.

— Scuze, zice, şi roşeşte.

Îşi încrucişează braţele la piept.

— Păi, eu mă duc, zic eu.

— Tu te duci, zice el şi niciunul dintre noi nu se mişcă.

Stăm câteva secunde fără să spunem nimic, până când îmi amintesc că am haina lui în rucsac. O scot şi mă uit la el cum se îmbracă.

— Aşa, în costum, arăţi de parcă ar trebui să lucrezi în clădirea asta, îi spun.

Am vrut să fie un compliment, dar el nu o ia ca atare. Se trage de cravată şi se strâmbă.

— Poate că voi lucra cândva.

— Bun, zic eu după încă o vreme de uitat unul la altul fără să vorbim. De-acum devine stânjenitor.

— Ar trebui să ne îmbrăţişăm?

— Credeam că voi ăştia în costum numai daţi mâna.

Încerc să-mi păstrez tonul relaxat, dar corzile mele vocale scot sunete aspre şi ciudate.

El zâmbeşte şi nu încearcă să-şi ascundă niciun pic din tristeţea de pe chip. Cum se poate simţi atât de în largul lui arătându-şi sentimentele?

Trebuie să-mi iau ochii de la el. Nu vreau să se întâmple ce se întâmplă între noi, dar parcă aş încerca să schimb starea vremii.

Uşile se deschid şi simt din nou pe piele aer răcoros. Mi-e cald şi mi-e frig totodată. Deschid braţele pentru o

îmbrăţişare în acelaşi timp cu el. Ne aplecăm amândoi în aceeaşi parte şi sfârşim prin a ne lovi piept în piept. Râdem stânjeniţi şi nu ne mai mişcăm.

— Eu te apuc prin dreapta, zice el. Tu, prin stânga.

— Bine, zic şi mă întind spre stânga.

Mă îmbrăţişează şi, cum suntem de aceeaşi înălţime, obrazul meu se atinge de al lui, care-i neted şi cald. Las capul să-i cadă pe umăr şi corpul meu se relaxează în braţele lui. Îmi îngădui o clipă să simt cât de obosită sunt. E tare greu să te agăţi de un loc care nu te vrea. Dar Daniel mă vrea. Simt asta din felul cum mă ţine strâns.

Mă desprind din braţele lui şi nu-l privesc în ochi.

El hotărăşte să nu spună ce avea de gând să spună.

Scot telefonul şi verific ora.

— E vremea să pleci, zice el, înainte să apuc s-o spun eu prima.

Mă întorc şi intru în clădirea rece.

Semnez în registrul pazei şi mă gândesc la el. Mă gândesc la el şi în timp ce traversez holul de la intrare. Mă gândesc la el în lift, apoi pe coridorul lung şi în fiecare moment până în clipa când trebuie să mă opresc să mă mai gândesc la el şi să intru în birou.

Zgomotele de şantier pe care le-am auzit mai devreme la telefon provin chiar din clădire, căci biroul este gata doar pe jumătate. Pereţii sunt zugrăviţi numai parţial, iar din tavan atârnă becuri goale. Prelata care acoperă podeaua e plină de rumeguş şi de pete de vopsea. În spatele biroului, o femeie stă cu amândouă mâinile pe telefonul fix, ca şi cum îşi doreşte ca el să sune. În ciuda rujului roşu aprins şi a bujorilor de fard din obraji, este foarte palidă. Are părul foarte negru şi perfect coafat. Ceva din ea nu pare tocmai real. Parcă ar interpreta un rol – o figurantă dintr-un desen animat de modă veche de-al lui Disney, sau dintr-un film de epocă cu secretare din anii ’50. Biroul este ordonat, cu dosare aranjate pe culori. Pe o cană mare de cafea scrie ASISTENTELE JUDICIARE O FAC MAI IEFTIN.

Mă apropii, iar ea îmi zâmbeşte trist şi tremurat.

— Am ajuns unde trebuie? întreb cu voce tare.

Se uită la mine şi nu spune nimic.

— Aici este biroul avocatului Fitzgerald? insist eu.

— Eşti Natasha, zice ea.

Ea trebuie să fie persoana cu care am vorbit mai devreme. Mă apropii de birou.

— Am nişte veşti proaste, zice.

Stomacul mi se face ghem. Nu sunt pregătită pentru ce urmează să spună. S-a terminat chiar dinainte să-nceapă? Soarta mea a fost deja hotărâtă? Chiar voi fi deportată diseară?

Intră un bărbat îmbrăcat într-o salopetă pătată cu vopsea şi începe să dea o gaură cu bormaşina. Altcineva pe care nu-l pot vedea începe să bată cu ciocanul. Femeia nu-şi ajustează volumul vocii ca să acopere zgomotul. Mă apropii şi mai mult de birou.

— Jeremy – domnul avocat Fitzgerald – a avut un accident de maşină acum o oră. Se află încă la spital. Soţia lui spune că e bine, are doar câteva zgârieturi. Dar nu se va întoarce decât mai târziu, după-amiaza.

Vocea ei sună normal, dar ochii nu spun deloc acelaşi lucru. Trage telefonul mai aproape şi se uită la el, nu la mine.

— Dar avem programată întâlnirea acum, mă lamentez cu fără pic de compasiune, însă nu mă pot abţine. Chiar am nevoie de el să mă ajute.

Acum femeia se uită direct la mine, cu ochi mari şi fără să-i vină a crede.

— N-aţi auzit ce-am spus? A dat o maşină peste el. Nu poate fi aici în clipa asta.

Îmi întinde un teanc de formulare şi nu-mi mai aruncă nici măcar o privire.

Îmi ia cel puţin un sfert de oră să le completez. Pe primul formular răspund la mai multe variante ale întrebărilor dacă sunt comunistă, infractoare sau teroristă şi dacă aş lupta cu arma în mână să apăr Statele Unite. N-aş face-o, dar bifez răspunsul afirmativ.

Alt formular mă întreabă în detaliu tot ce s-a întâmplat până acum în procesul de deportare.

Ultimul este un chestionar pentru clienţi care îmi cere să relatez tot ce am făcut de când sunt în Statele Unite. Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu ce vrea să ştie avocatul Fitzgerald. Vrea să ştie cum am intrat în ţară? Cum ne-am ascuns? Cum mă simt de fiecare dată când trec codul numeric personal fals pe vreun formular de la şcoală? Cum de fiecare dată când fac asta mi-o imaginez pe mama urcându-se în autobuzul acela spre Florida?

Vrea să ştie cum te simţi ca emigrant fără forme legale? Sau cum mă aştept în permanenţă să afle cineva că n-ar trebui să fiu aici?

Probabil că nu. Vrea fapte, nu filosofie, aşa că înşir informaţii. Am venit în Statele Unite cu viză turistică. Când a venit momentul să plecăm, am rămas în continuare. De atunci n-am mai ieşit din ţară. N-am comis niciun fel de infracţiuni, cu excepţia faptului că tata a condus sub influenţa alcoolului.

Îi înapoiez formularele femeii, iar ea se uită imediat la chestionarul pentru clienţi.

— Trebuie mai mult aici, zice.

— De exemplu?

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră America? De ce vreţi să rămâneţi aici? Cum vei contribui la măreţia Americii?

— Chiar trebuie să...

— Orice v-ar umaniza îl ajută pe Jeremy.

Dacă cei care s-au născut aici ar trebui să facă dovada că merită să trăiască în America, ţara asta ar fi mult mai puţin populată.

Răsfoieşte celelalte formulare, timp în care eu scriu ce cetăţean muncitor, optimist şi patriot aş fi. Scriu că America este căminul meu de suflet şi că cetăţenia n-ar face decât să legalizeze ce simt deja. Locul meu e aici. Pe scurt, sunt mai sinceră decât îmi place vreodată să fiu. Daniel ar fi mândru de mine.

Daniel.

Probabil că e deja în metrou, în drum spre interviul lui. Va face ceea ce trebuie şi va deveni până la urmă doctor? Se va gândi în viitor la mine şi îşi va aminti de fata cu care a petrecut cândva două ore în New York? Se va întreba ce s-o fi întâmplat cu mine? Poate că mă va căuta pe Google folosindu-mi numai prenumele şi nu va ajunge prea departe. Cel mai probabil, însă, mă va uita chiar din seara asta, cum în mod cert îl voi uita şi eu.

În timp ce scriu, sună telefonul, iar femeia îl ridică înainte să apuce să mai târâie o dată.

— Doamne sfinte, Jeremy, eşti bine?

Închide ochii, ţine receptorul cu amândouă mâinile şi şi-l lipeşte de faţă.

— Am vrut să vin, dar soţia ta a spus să rămân aici pe poziţii.

Deschide brusc ochii când spune cuvântul *soţie.*

— Sigur eşti bine?

Cu cât ascultă mai mult, cu atât se luminează la faţă. Se îmbujorează şi în ochi îi strălucesc lacrimi de bucurie.

Se observă clar că este îndrăgostită de el şi mă aştept să văd inimioare plutind prin cameră. Oare au o aventură?

— Am vrut să vin, şopteşte ea din nou.

După o serie de da-uri murmurate, închide telefonul.

— E bine.

Radiază. Tot corpul ei trădează uşurare.

— Grozav, zic eu.

Îmi ia formularele din mână. Aştept până le citeşte.

— Ţi-ar plăcea să afli nişte vesti bune? mă întreabă.

Sigur că mi-ar plăcea. Încuviinţez lent din cap.

— Am văzut o grămadă de cazuri ca ăsta şi cred că o să se termine cu bine pentru tine.

Nu ştiu ce mă aşteptam să spună, dar sigur nu asta.

— Chiar credeţi că o să mă poată ajuta?

Îmi pot auzi şi eu speranţa şi scepticismul din voce.

— Jeremy nu pierde niciodată, zice asistenta plină de mândrie, de parcă ar vorbi despre ea însăşi.

Evident, asta nu poate fi adevărat. Toată lumea mai pierde uneori. Ar trebui s-o rog să fie mai precisă, să-mi spună exact procentual ce şansă am, ca să pot hotărî cum mă simt.

— Există speranţă, zice ea simplu.

Deşi nu-mi place poezia, îmi vine în minte un poem pe care l-am citit la ora de engleză. *„Speranţa” este acel ceva cu pene.*[9] Acum înţeleg concret ce înseamnă. Un lucru din mine vrea să-mi zboare afară din piept, vrea să cânte, să râdă şi să danseze de uşurare.

Îi mulţumesc femeii şi plec repede din birou, înainte s-o întreb ceva ce mi-ar alunga acest sentiment. De obicei fac parte din categoria celor care vor să ştie adevărul, chiar dacă adevărul e urât. Nu-i cel mai uşor mod de a trăi. Uneori adevărul doare mai mult decât te aştepţi.

Acum câteva săptămâni, părinţii mei se certau la ei în dormitor cu uşa închisă. Era una dintre acele ocazii rare când mama chiar îi arată tatei cât de furioasă e pe el. Peter m-a găsit trăgând cu urechea la uşa lor. După ce s-a terminat cearta, l-am întrebat dacă voia să ştie ce auzisem, dar n-a vrut. A spus că şi-a dat seama că orice aflasem era de rău şi nu mai voia în clipa aceea niciun strop de rău în viaţa lui. Pe moment, m-am enervat pe el. Dar mai târziu m-am gândit că poate avea dreptate. Şi eu voiam să nu fi auzit ce auzisem.

Pe hol, mă sprijin cu fruntea de zid şi şovăi. Mă gândesc dacă să nu mă întorc în birou şi să-i cer asistentei mai multe amănunte, dar mă hotărăsc să n-o fac. La ce bun? Pot la fel de bine să aştept discuţia oficială cu avocatul. În plus, m-am săturat să-mi mai fac griji. Ştiu că ce-a spus ea nu reprezintă o garanţie. Dar am nevoie să simt şi altceva în afară de frică resemnată. Speranţa mi se pare un înlocuitor potrivit.

Mă gândesc dacă să-mi sun părinţii şi să le spun cum mai stau lucrurile, dar nu fac nici asta. N-am informaţii noi. Ce

[9] *„Hope” is the thing with feathers*, poezie de Emily Dickinson.

să le spun? Un bărbat pe care nu-l cunosc m-a trimis la alt bărbat pe care nu-l cunosc. O asistentă judiciară – adică nu un avocat – pe care, tot aşa, n-o cunosc, spune că povestea s-ar putea termina cu bine. La ce ne-ar folosi să ne facem cu toţii speranţe?

Omul cu care chiar aş vrea să vorbesc este Daniel, dar a plecat de mult la interviul lui.

Aş vrea să fi fost mai binevoitoare cu el.

Aş vrea să-i fi cerut numărul de telefon.

Dacă prostia asta cu imigrarea se rezolvă? Dacă reuşesc să rămân aici, cum mai pot da de el? Oricât m-aş preface eu că nu, a fost ceva între noi. Ceva important.

hannah winter

O poveste cu zâne, partea întâi

Hannah a considerat mereu că trăieşte într-un basm cu zâne în care nu este ea personajul principal. Nu-i nici prinţesa, nici naşa ei, zâna. Nici vrăjitoarea cea rea, nici drăcuşorul ei. Hannah este un personaj minor, care apare prima oară la pagina douăsprezece sau treisprezece. Bucătăreasa, poate, stăpână peste turtiţe şi zaharicale. Sau camerista cea bună la suflet care trece neobservată.

Abia când l-a cunoscut pe avocatul Jeremy Fitzgerald şi a început să lucreze pentru el şi-a imaginat Hannah că putea deveni personaj principal. A recunoscut în el Unica Iubire Adevărată. Pe cel cu care putea trăi fericită până la adânci bătrâneţi. În ciuda faptului că este însurat. În ciuda faptului că este tatăl a doi copii mici.

Hannah n-a crezut niciodată că ar putea-o iubi şi el până în ziua când s-a adeverit acest lucru.

Ziua aceea e azi.

avocatul jeremy fitzgerald

O poveste cu zâne, partea întâi

Jeremy Fitzgerald traversa strada atunci când un bărbat alb şi foarte tulburat – statistician de asigurări – a dat peste el cu un BMW alb condus cu treizeci de kilometri la oră. Nu l-a lovit destul de tare încât să-l omoare, dar suficient cât să-l facă să se gândească la moartea care va veni totuşi la un moment dat şi la viaţa din prezent. Suficient să-l facă să recunoască faţă de sine însuşi că era îndrăgostit de asistenta lui judiciară, Hannah Winter, şi că asta se întâmpla deja de ceva vreme.

În aceeaşi zi, mai târziu, când se va întoarce la birou, o va îmbrăţişa pe Hannah fără un cuvânt. O va ţine în braţe şi se va întreba, foarte scurt, ce anume din viitor îl va costa faptul că o iubeşte.

daniel

Adolescent localnic alege greşit

Mama, pacifista, m-ar omorî dacă ar şti ce-am făcut acum. Mi-am reprogramat interviul. Pentru o fată. Nici măcar pentru o fată coreeană, pentru o negresă. O negresă pe care nici n-o cunosc prea bine. O negresă pe care n-o cunosc prea bine şi care s-ar putea nici să nu mă placă.

Femeia de la telefon mi-a spus că am nimerit perfect. Tocmai voia şi ea să mă sune ca să reprogramăm. Singura oră disponibilă la care am reuşit să fixez întâlnirea a fost la şase după-amiaza, aşa că acum stau în holul clădirii unde am lăsat-o pe Natasha şi citesc lista birourilor, atent dacă apare ea. Majoritatea chiriaşilor din clădire sunt avocaţi (J.D.[10]; Esq.[11]) şi experţi financiari (CPA, CFA[12] etc). N-am mai văzut în viaţa mea atâtea prescurtări de ranguri. Daniel Jae Ho Bae, BT (Băiat Tâmpit), CLE (Condamnat La Eşec).

Ce fel de întâlnire poate avea ea în clădirea asta? Ori este o moştenitoare cu bani de investit, ori are probleme şi îi trebuie un avocat care s-o ajute.

De cealaltă parte a holului se deschid uşile liftului şi iese ea.

Când îmi reprogramam interviul, o parte din mine se întreba dacă eram caraghios. O fată pe care abia o cunoscusem nu merita să-mi risc viitorul. Îmi venea mai uşor să gândesc aşa când nu mă uitam la ea, acum nu-mi pot aminti deloc de ce am ezitat.

Sigur că merită. Şi nu pot să explic de ce.

Da, e drăguţă. Combinaţia de păr bogat cu ochi negri strălucitori şi buze pline roz este incontestabil atrăgătoare. Mai are şi cele mai frumoase picioare care există în lumea

[10] Abreviere de la Juris Doctor (doctor în drept).
[11] Abreviere de la Esquire, formulă de curtoazie folosită în adresarea faţă de avocaţi, mai ales în corespondenţă.
[12] Diverse atestări obţinute de experţii financiari.

cunoscută (după o analiză atentă, am promovat-o de pe locul trei pe locul întâi – şi sunt obiectiv). Deci, da, categoric sunt atras de ea, dar mai este la mijloc şi altceva, şi nu spun asta numai pentru că are cele mai frumoase picioare din universul cunoscut. Obiectiv vorbind.

O urmăresc cum traversează holul. Se uită în jur, căutând ceva sau pe cineva. Umerii i se încovoaie la propriu atunci când nu găseşte ce caută. Probabil că mă caută pe mine, nu? Dacă nu cumva a întâlnit altă posibilă iubire a vieţii ei în jumătatea de oră cât am fost despărţiţi.

Afară face încet o întoarcere de trei sute şaizeci de grade într-un sens, apoi încă una în celălalt sens, încă şi mai încet. Persoana pe care o caută tot nu-i acolo.

natasha

Nu-i în hol şi nu-i nici afară în curte. Trebuie să recunosc că nu-i aici şi că voiam să fie. Simt un gol în stomac, de parcă mi-ar fi foame, dar nu de mâncare am nevoie.

S-a încălzit mai tare. Îmi scot haina, o împăturesc pe braţ şi stau, încercând să mă hotărăsc ce să fac mai departe. Nu-mi vine să plec, nu-mi vine nici să recunosc faţă de mine că nu vreau să plec. Nu că aş crede că ne este sortit să fim împreună sau altceva la fel de caraghios. Dar mi-ar fi plăcut să-mi petrec următoarele câteva ore cu el. Mi-ar fi plăcut, poate, să avem o întâlnire adevărată. Mi-ar fi plăcut să ştiu dacă roşeşte când sărută.

Asta-i ultimul loc în care l-am văzut. Dacă plec, nu mai am nicio şansă să-l văd din nou. Mă întreb cum decurge interviul lui. Spune ce trebuie să spună sau îşi etalează toate îndoielile şi temerile? Băiatul are nevoie de un îndrumător în viaţă.

Sunt gata să plec, dar ceva mă face să mă mai uit o dată în jur. Ştiu că e imposibil să simţi prezenţa unui anumit om. Cel mai probabil, subconştientul meu l-a observat când am trecut prin hol. Oamenii folosesc un limbaj poetic când vor să descrie lucruri pe care nu le înţeleg. De obicei există explicaţii ştiinţifice, trebuie doar să le cauţi.

În orice caz, uite-l.

E aici.

daniel

Vine spre mine. Acum două ore aş fi zis că chipul ei e lipsit de orice expresie, dar încep să devin expert în Natasha, deci ştiu că faţa ei doar încearcă să fie lipsită de orice expresie. Dacă e să-mi spun părerea, aş zice că e fericită să mă vadă.

— Ce s-a întâmplat cu interviul tău? mă întreabă imediat ce se apropie destul.

Fără vreo îmbrăţişare. Fără „Sunt foarte fericită să te văd”. Poate că nu sunt totuşi chiar atât de expert în Natasha.

Să-i spun faptele sau adevărul? (În mod curios, nu sunt acelaşi lucru.) Faptul este că am amânat interviul. Adevărul este că l-am amânat ca să pot petrece mai mult timp cu ea. Merg pe adevăr:

— L-am amânat ca să pot petrece mai mult timp cu tine.

— Eşti nebun? E vorba despre viaţa ta.

— N-am ars clădirea din temelii, Tash. Doar l-am amânat pe mai târziu.

— Cine-i Tash? întreabă ea, dar are un zâmbet în colţul buzelor.

— Ţie cum ţi-a mers?

Arăt cu bărbia în direcţia lifturilor. Zâmbetul ei dispare. De ţinut minte: nu mai aduce vorba despre asta.

— Bine. Trebuie să mă întorc la trei şi jumătate.

Mă uit la telefon: este ora 11:35.

— Se pare că ne mai rămâne ceva timp de petrecut împreună, zic eu.

Mă aştept să dea ochii peste cap, dar n-o face. O iau ca pe-o mică victorie.

Tremură uşor şi îşi freacă antebraţele. Văd că i s-a făcut pielea ca de găină şi astfel am mai învăţat ceva despre ea: i se face foarte uşor frig. Îi iau haina şi o ajut să se îmbrace. Îşi strecoară un braţ, apoi pe celălalt şi pe urmă ridică din umeri ca să o potrivească mai bine. Îi aranjez gulerul.

E un lucru mărunt. Îmi las mâna să se odihnească pe ceafa ei, iar ea se lasă pe spate pentru o clipă. Părul ei mă gâdilă la nas. E un lucru mărunt, dar pare ceva ce facem împreună de multă vreme.

Se întoarce, iar eu trebuie să ridic palmele ca să n-o ating mai intim. Oriîncotro ne-am îndrepta, n-am ajuns încă acolo.

— Eşti sigur că nu-ţi pui în pericol… începe ea.

— Nu-mi pasă deloc.

— Ar trebui să-ţi pese.

Tace şi mă priveşte cu ochi neliniştiţi.

— Ai făcut-o pentru mine?

— Da.

— Ce te face atât de sigur că merit?

— Instinctul.

Nu ştiu ce anume are ea de mă face atât de neînfricat cu adevărul.

— Eşti imposibil, zice.

— Posibil, zic eu.

Râde şi ochii ei negri scânteiază.

— Ce să facem acum? întreabă.

Eu trebuie să mă tund şi să-i duc tatei borseta cu borderouri şi cecuri. Nu vreau să fac niciunul dintre lucrurile astea. Aş vrea să găsesc un loc liniştit şi să mă apropii în tihnă de ea. Dar. Borseta trebuie livrată. O întreb dacă-i dispusă să facă un drum până în Harlem şi acceptă. Pe bune, ăsta-i absolut ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac. Dacă există idei mai proaste, eu nu le cunosc. Tata o va băga în sperieţi de-a dreptul. O să-l cunoască, o să-şi imagineze că peste cincizeci de ani voi fi la fel ca el şi pe urmă o să-şi ia lumea în cap, pentru că eu aşa aş face în locul ei.

Tata e un tip tare ciudat. Eu zic ciudat, dar de fapt aş vrea să spun că este al naibii de incredibil de neobişnuit, întâi de toate, nu vorbeşte cu nimeni în afară de clienţi. Ne includ aici pe Charlie şi pe mine. Dacă mustrările nu intră în categoria vorbit. Dacă se pun şi mustrările, înseamnă că în

vara şi în toamna asta a vorbit cu Charlie mai mult decât în toţi ceilalţi nouăsprezece ani. Poate că exagerez, dar numai puţin.

Nu ştiu cum o să le explic prezenţa Natashei tatei şi lui Charlie. De Charlie nu-mi pasă, dar tata o va remarca. El îşi dă seama când se întâmplă ceva, la fel cum ştie întotdeauna dacă un client are de gând să fure, sau cui poate să-i vândă pe datorie şi cui nu.

Mai târziu, la cină, îi va spune ceva mamei în coreeană, cu tonul pe care-l foloseşte când se plânge de obicei de americani. Nu vreau să se amestece deocamdată niciunul dintre ei. Nu suntem pregătiţi pentru acest gen de presiune.

Natasha spune că toate familiile sunt ciudate şi are dreptate. Va trebui să o întreb mai multe despre familia ei, mai târziu, după ce facem asta. Coborâm la metrou.

— Pregăteşte-te, îi spun.

natasha

Harlem este la numai douăzeci şi cinci de minute cu metroul de unde eram, dar parcă ne-am fi dus în altă ţară. Zgârie-norii au fost înlocuiţi de magazine mici şi înghesuite, cu copertine colorate de pânză. Aerul miroase mai curat, mai puţin a oraş şi mai mult a cartier de locuit. Aproape toţi oamenii de pe stradă sunt negri.

Mergem pe bulevardul Martin Luther King spre magazinul părinţilor lui Daniel şi el nu spune nimic. Trecem pe lângă vitrina goală a unui magazin cu o inscripţie mare DE ÎNCHIRIAT, apoi pe lângă o casă de amanet cu copertină verde, şi el încetineşte. În cele din urmă ne oprim în faţa unui magazin cu produse cosmetice şi de înfrumuseţare pentru părul negru.

Se numeşte Black Hair Care. Am fost într-o mulţime de astfel de magazine. „Du-te până la colţ şi adu-mi nişte soluţie de întins părul”, îmi spune mama o dată la două luni.

Este un adevărat fenomen. Toată lumea ştie că magazinele cu produse de îngrijire pentru părul negru sunt deţinute de coreeni şi ce mare nedreptate e asta. Nu ştiu cum de nu m-am gândit că despre aşa ceva e vorba când mi-a spus Daniel că au un magazin.

Nu pot vedea înăuntru, pentru că geamurile sunt acoperite de afişe vechi şi decolorate de soare cu negrese zâmbitoare înţolite în deux-pieces-uri şi toate cu aceeaşi coafură cu părul întins chimic. După aceste afişe, s-ar zice că în şedinţele consiliilor de administraţie sunt acceptate numai anumite coafuri. Până şi mama se face vinovată de acest gen de sentiment. N-a fost deloc bucuroasă când m-am hotărât să port părul afro, mi-a spus că nu arată „profesionist”. Dar mie îmi place tunsoarea mea mare afro. Îmi plăcea şi când aveam părul mai lung şi întins. Mă bucur să am mai multe opţiuni. Pot alege oricând.

Lângă mine, Daniel este atât de emoţionat, încât trepidează. Mă întreb dacă din cauză că urmează să-i cunosc tatăl, sau din cauza magazinului pe care îl au părinţii. Se întoarce spre mine şi îşi smuceşte cravata într-o parte şi în alta, de parcă l-ar fi strâns tot timpul.

— Deci tata este un adevărat…

Se opreşte, apoi începe din nou.

— Iar fratele meu este un adevărat…

Se uită peste tot, numai la mine nu, şi are vocea încordată, probabil din cauză că încearcă să vorbească fără să respire.

— Poate ar fi mai bine să aştepţi aici, zice el, terminând în sfârşit o propoziţie.

La început, n-am nicio părere despre asta. Mă gândesc că oricine se simte stânjenit cu familia lui. Eu mă simt stânjenită cu a mea. Cel puţin cu tata. În locul lui Daniel, aş face acelaşi lucru. Rob, fostul meu prieten trădător, nu l-a cunoscut niciodată pe tata. A fost pur şi simplu mai uşor aşa. Nu i-a ascultat accentul american exagerat şi fals. Nu l-a urmărit încercând să găsească o breşă în dialog ca să poată vorbi despre sine, despre planurile lui de viitor şi despre cum va ajunge într-o bună zi celebru.

Stăm chiar în faţa magazinului când din el ies râzând două negrese adolescente şi trec pe lângă noi. O altă femeie, tot negresă, intră.

Îmi trece prin minte că poate nu de familia lui se simte stânjenit Daniel. Poate că se simte stânjenit din cauza mea. Sau poate că se teme că părinţilor lui le va fi ruşine cu mine. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme.

America nu-i chiar un creuzet al multiculturalităţii. Este mai degrabă una dintre farfuriile acelea de tablă cu compartimente separate pentru cartofi, carne şi legume. Mă uit la Daniel, dar el tot nu se uită la mine. Avem dintr-odată un moment la care nu mă aşteptam.

păr

O poveste afro-americană

În secolul al cincisprezecelea, în civilizaţiile africane coafurile erau indicatori de identitate. Părul putea indica orice, de la tribul şi familia căreia îi aparţineai, până la religie şi statut social. Coafurile elaborate însemnau putere şi bogăţie. Părul strâns la spate putea însemna doliu. Mai mult decât atât, părul avea importanţă spirituală. Din cauză că se afla pe cap – partea cea mai de sus şi cea mai aproape de cer a corpului –, mulţi africani îl vedeau ca o cale de trecere pe unde spiritele ajungeau la suflet, un mod de a interacţiona cu Dumnezeu.

Această istorie a fost ştearsă de începuturile sclaviei. Pe vasele cu sclavi, proaspăt capturaţii africani erau raşi cu forţa, într-un act profund de dezumanizare, un act care tăia efectiv legătura dintre păr şi identitatea culturală.

După perioada sclaviei, părul afro-american a căpătat asocieri complexe. Era considerat „bun” părul cât mai apropiat de standardele europene de frumuseţe. Părul bun era drept şi lins. Părul creţ şi aspru, adică părul natural al unui mare număr de afro-americani, era considerat „rău”. Părul drept era frumos. Părul foarte creţ era urât. La începutul anilor 1900, Madam C.J. Walker, o femeie afro-americană, a devenit milionară după ce a inventat şi a comercializat produse speciale de îngrijire pentru părul negreselor. Este cunoscută mai ales pentru perfecţionarea „pieptenului fierbinte”, un dispozitiv de îndreptat părul. În anii ’60, George E. Johnson a scos pe piaţă soluţia de îndreptat părul, un produs chimic menit să îndrepte părul îndeobşte creţ al afro-americanilor. Conform unor anumite evaluări, industria produselor de îngrijire pentru părul negru este estimată la un miliard de dolari anual.

Din perioada post-sclavie şi până în perioada modernă, părul a stârnit în comunitatea afro-americană controverse

aprinse. Ce înseamnă să porţi părul natural şi ce înseamnă să-l întinzi? Reprezintă întinderea părului o formă de ură de sine? Consideri astfel că părul tău nu este frumos în starea lui naturală? Dacă porţi părul natural, înseamnă că transmiţi un mesaj politic, susţii puterea neagră? Felul în care se piaptănă femeile afro-americane reprezintă adeseori mai mult decât o formă de vanitate. Este mai mult decât o simplă idee personală despre frumuseţea proprie.

Când Natasha decide să-şi poarte părul afro, n-o face pentru că este conştientă de toată această istorie. O face în ciuda convingerilor Patriciei Kingsley că tunsoarea afro face femeile să pară militante şi neprofesioniste. Aceste convingeri îşi au rădăcinile în frică – Patricia se teme că fiica ei va avea de suferit de pe urma unei societăţi care continuă foarte des să se teamă de rasa neagră. Nici măcar nu i-a expus cealaltă obiecţie a sa: resimte noua tunsoare a Natashei ca pe o respingere a ei. Patricia şi-a întins părul toată viaţa. L-a întins şi pe al Natashei de când avea zece ani. În aceste zile, când se uită la fiica ei, Patricia nu se mai vede reflectată în ea ca înainte şi asta o doare. Dar, desigur, toţi adolescenţii fac asta. Toţi adolescenţii se detaşează de părinţii lor. Să te maturizezi înseamnă să te desparţi.

Părului Natashei îi trebuie trei ani să crească complet. Ea nu se tunde ca să transmită un mesaj politic. De fapt, îi plăcea să aibă părul drept. În viitor s-ar putea să-l îndrepte iarăşi. Ea se tunde pentru că vrea să încerce ceva nou.

O face pur şi simplu pentru că arată frumos.

daniel

Băiat localnic – un nenorocit la fel de mare ca fratele lui

— Poate ar fi mai bine să aştepţi aici, am zis, de parcă mi-e ruşine cu ea, de parcă încerc s-o ţin ascunsă. Regret imediat. Nu aştept câteva minute ca să înţeleg pe deplin impactul vorbelor mele. Nu, nu, nu. Imediat şi definitiv.

Odată ce-am scăpat porumbelul, nu-mi vine să cred c-am zis aşa ceva. Aşa sunt de fapt? Un mare nimic?

Sunt un nenorocit mai mare decât Charlie.

Nu pot să mă uit la ea. Ochii ei mă privesc şi eu nu pot să-i întorc privirea. Vreau maşina aia a timpului. Vreau acest ultim minut înapoi.

Am dat-o-n bară.

Dacă va fi vreodată vorba de Daniel şi Natasha, atunci rasismul tatei şi cum vom avea noi de-a face cu el va fi doar începutul. Dar eu şi ea suntem abia la început şi nu vreau să am de-a face cu el momentan. Vreau să fac ce-i mai uşor, nu ce-i corect. Vreau să mi se aprindă călcâiele, cu accentul pus pe partea cu aprinsul.

Nu vreau obstacole în cale, nu, mersi. Nu vreau să rămân cu avarii serioase pentru că mi s-au aprins călcâiele. Vreau să mi se aprindă călcâiele cum li se aprind tuturor.

natasha

E bine aşa.

Îl voi aştepta aici şi e bine aşa. Înţeleg. Chiar înţeleg. Dar există o parte din mine, partea care nu crede în Dumnezeu sau în dragostea adevărată, care vrea cu adevărat ca el să-mi demonstreze că greşesc necrezând în aceste lucruri. Vreau ca el să mă aleagă explicit. Chiar dacă este prea devreme în povestea asta a noastră. Chiar dacă eu n-aş face asta. Vreau ca el să fie atât de nobil cum mi s-a părut la început, dar sigur că nu este. Nimeni nu este. Aşa că îl las să scape din propriul lui cârlig.

— Nu-ţi face atâtea griji, îi spun. Aştept.

daniel

Când te naşti, ei (Dumnezeu, micii extratereştri sau cine-o fi responsabil) ar trebui să te trimită în lume cu nişte permise. Un permis pentru Mai Încearcă O Dată, unul pentru O Amâni pe Altădată, unul pentru Retrage Ce-ai Făcut, unul pentru Eliberare Necondiţionată din Puşcărie. Eu aş folosi acum permisul cu Mai Încearcă O Dată.

Mă uit la ea şi îmi dau seama că ştie exact prin ce trec. Va înţelege că doar o să intru să-i dau tatei borseta şi pe urmă mă întorc. Ne-am putea duce apoi în treaba noastră şi n-aş avea mai târziu nicio discuţie cu tata despre „Cine era fata aia?”. Charlie n-o să mă ia peste picior spunându-mi „Cu-n negru te-ai încurcat, dracu’ te-a luat!” Aiureala asta măruntă va fi doar un mic impediment pe drumul care ne va transforma într-o pereche grozavă şi nemaiîntâlnită.

Dar nu pot face asta. N-o pot lăsa afară. Parţial pentru că nu ar fi corect. Dar mai ales pentru că ea şi cu mine nu suntem tocmai la început.

— Pot să mai încerc o dată? întreb eu, folosindu-mi permisul de-a îndrepta ce-am făcut.

Ea zâmbeşte atât de larg, încât ştiu că indiferent ce-ar urma să se întâmple, va merita.

natasha

Imediat ce intrăm, se aude un clopoţel. E ca în orice alt magazin cu produse de înfrumuseţare în care am fost vreodată. Locul e mic şi înţesat de rafturi metalice, doldora de flacoane din plastic pline cu promisiunea că formula secretă dinăuntrul lor este exact ce-i trebuie părului tău, pielii tale şi aşa mai departe.

Casa este chiar în faţa intrării, aşa că-l văd imediat pe tatăl lui. Îmi dau seama cât ai clipi de unde i se trage lui Daniel frumuseţea. Tatăl este mai vârstnic şi mai chel, dar are aceeaşi structură osoasă ascuţită şi aceeaşi simetrie perfectă a feţei care îl fac atât de atrăgător pe fiul lui. Se ocupă de un client şi nu dă semne să-l observe pe Daniel, deşi sunt sigură că ne-a văzut pe amândoi. Clientul e un băiat cam de vârsta mea, un negru cu părul scurt şi mov, cu trei inele în buză, unul în nas, unul în sprânceană şi prea multe în urechi ca să le mai număr. Aş vrea să ştiu ce-a cumpărat, dar produsul e deja în pungă.

Daniel scoate borseta din buzunarul hainei de la costum şi începe să se apropie. Tatăl îi aruncă o privire scurtă. Nu ştiu sigur ce i-a comunicat, dar Daniel se opreşte şi oftează.

— Ai nevoie la baie? mă întreabă el. Este una în spate.

Clatin din cap. El strânge borseta în mâini.

— Deci, ăsta este. Ăsta-i magazinul.

— Vrei să-mi arăţi ce-aveţi aici? întreb eu, ca să-l distrag.

— Nu-i mare lucru de văzut. Primele două rânduri sunt cu produse pentru păr. Şampoane, balsamuri, extensii, vopsele şi o mulţime de alte chimicale care nu ştiu la ce folosesc. Al treilea rând e cu produse de machiaj. Al patrulea, cu aparatură.

Se uită scurt la tatăl lui, dar tot ocupat e.

— Vrei ceva? mă întreabă.

Îmi ating părul.

— Nu, eu…

— Nu la produse mă refer. Avem în spate un frigider cu suc şi alte chestii.

— Sigur.

Îmi place ideea de a vedea ce-i în culise.

Mergem pe lângă rafturile cu vopsea de păr. Toate cutiile înfăţişează femei care zâmbesc larg şi au părut vopsit şi coafat cât se poate de perfect. Nu vopsea vând flacoanele alea, ci fericire.

Mă opresc în faţa unui grup de cutii cu vopsele viu colorate şi aleg una roz. O părticică tainică şi deloc practică din mine şi-a dorit mereu să am părut roz.

Lui Daniel îi ia câteva secunde ca să-şi dea seama că m-am oprit.

— Roz? întreabă el când vede cutia din mâna mea.

O flutur spre el.

— De ce nu?

— Nu pare genul tău.

Are mare dreptate, evident, dar nu-mi place că gândeşte aşa. Sunt oare prea previzibilă şi plicticoasă? Mă gândesc iarăşi la băiatul pe care l-am văzut când am intrat în magazin. Bag mâna-n foc că pe el nu-l ghiceşte nimeni, niciodată.

— Asta dovedeşte cât de multe ştii, zic, şi îmi bat părul uşurel cu palma.

Ochii lui îmi urmăresc mâna, iar eu mă simt stânjenită şi sper să nu-mi ceară să-l las să-mi atingă părul sau să-mi pună cine ştie ce întrebări tâmpite despre el. Nu că n-aş vrea ca el să-mi atingă părul, căci aş vrea… dar nu ca pe o curiozitate.

— Cred că ţi-ar sta bine cu un păr afro uriaş şi roz, zice el.

Sinceritatea este sexy, iar inima mea cinică observă.

— N-ar fi roz cu totul. Doar vârfurile, poate.

Se întinde după cutie, aşa că acum o ţinem amândoi şi ne uităm unul la altul pe un culoar în care nu prea e loc decât de o singură persoană.

— Ar arăta ca glazura de căpşuni, zice el.

Cu cealaltă mână ia între degete câteva şuviţe din părul meu şi remarc că nu mă deranjează câtuşi de puţin.

— Ia te uită cine-i aici! Frăţiorul meu cel mic, zice o voce de la capătul raftului.

Daniel îşi trage mâna din părul meu. Dăm drumul amândoi cutiei în acelaşi timp şi ea cade pe podea. Daniel se apleacă s-o ridice. Eu mă întorc spre intrus.

E mai înalt şi mai voinic decât Daniel. Pe faţa lui, structura osoasă a familiei pare şi mai ascuţită. Reazemă de un raft mătura din mână şi vine alene către noi pe culoar. Ochii lui mari şi negri sunt plini de curiozitate şi de un fel de sclipire răutăcioasă.

Nu-s sigură că-mi place de el.

Daniel se ridică şi îmi înapoiază cutia cu vopsea.

— Care-i treaba, Charlie? întreabă el.

— Treaba-i una mare, frăţioare, zice Charlie.

Am senzaţia că are textul ăsta şi-l foloseşte de când sunt amândoi pe lume.

Se uită la mine în timp ce îl rosteşte, şi mai degrabă îşi arată colţii decât zâmbeşte.

— Asta cine-i? întreabă el, continuând să mă privească.

Lângă mine, Daniel trage aer în piept şi se pregăteşte să spună ceva, dar intervin.

— Sunt Natasha.

Mă priveşte de parcă ar aştepta să mai spun ceva.

— O prietenă de-a fratelui tău, continui eu.

— Aha, credeam că a prins vreo clientă care fură.

Chipul lui simulează parodic inocenţa.

— Sunt o mulţime în magazine ca al nostru, zice el cu ochi batjocoritori şi răi. Nu mă îndoiesc că înţelegi.

Categoric nu-mi place de el.

— Doamne sfinte, Charlie! zice Daniel.

Face un pas spre Charlie, dar îl apuc de mână. Se opreşte, îşi împleteşte degetele printre ale mele şi le strânge.

Charlie face un adevărat spectacol din a se uita la mâinile noastre înlănţuite şi pe urmă din nou în sus.

— Asta-i ceea ce cred eu că e? E draaaagoste, frăţioare?

Îşi împreunează palmele zgomotos şi face râzând doi paşi de dans.

— Nemaipomenit! Da! Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa? Gata cu beleaua de pe capul meu. Când or afla babacii, eu redevin cercetaş model. La naiba cu suspendarea universitară!

Râde tare şi îşi freacă palmele ca un ticălos care pune la cale detaliile prin care va ajunge să conducă lumea.

— Uau! Eşti un mare ticălos, zic eu, incapabilă să mă abţin.

El zâmbeşte de parcă i-am făcut un compliment. Dar zâmbetul nu ţine mult. Se uită iar la mâinile noastre şi pe urmă la Daniel.

— Eşti un mare nătărău, zice el. Unde crezi că ajungi cu treaba asta?

Îl strâng mai tare de mână pe Daniel şi îl trag spre mine. Vreau să-i dovedesc lui Charlie că se înşală.

— Fă ce-ai de făcut şi hai să ne cărăm de-aici.

El încuviinţează, ne întoarcem – şi dăm nas în nas cu tatăl lui. Îmi trag mâna exact în acelaşi timp în care Daniel îi dă drumul, dar e prea târziu. Tatăl lui ne-a văzut deja.

daniel

Un cretin absolut se dă drept adolescent, dar nu duce de nas pe nimeni

Charlie este un cretin absolut căruia îmi vine să-i dau foc. Îmi vine să-l pocnesc în mutra lui spilcuită şi îngâmfată. Nu-i un sentiment nou, îmi vine să-l trosnesc de când aveam zece ani, dar de data asta a mers categoric prea departe. Mă gândesc ce bine m-aş simţi să-mi rup mâna în mutra lui, dar mă preocupă şi să simt mâna Natashei într-a mea.

Trebuie s-o scot de-aici înainte ca familia mea să-mi deraieze viaţa tocmai când începe să se pună pe şine.

— Ce faci aici? mă întreabă tata în coreeană.

Mă hotărăsc să ignor întrebarea pe care mi-o pune cu adevărat. Îi întind în schimb borseta.

— M-a trimis mama să-ţi aduc asta.

O spun în engleză, ca Natasha să ştie că nu vorbim despre ea.

Charlie se strecoară lângă mine.

— Vrei să te ajut cu tradusul pentru prietena ta?

Insistă apăsat pe cuvântul *prietenă.* Asta fiindcă să fie căcănar reprezintă pentru Charlie *la raison d'etre*[13]*.*

Tata îl priveşte cu asprime.

— Credeam că nu înţelegi limba coreeană, îi spune el.

Charlie ridică din umeri.

— Mă descurc.

Nici măcar dezaprobarea tatei nu-l opreşte să se distreze pe socoteala mea.

— De asta te-au dat afară de la Harvard? Pentru că numai te descurci?

Partea asta o spune în coreeană, pentru că ultimul lucru pe care l-ar vrea tata ar fi să spele rufele murdare ale familiei de faţă cu o *miguk saram.* O americancă.

Dar lui Charlie nu-i pasă nici cât negru sub unghie şi traduce, însă zâmbeşte ceva mai puţin.

---

[13] *Raţiunea dea fi,* în limba franceză în original.

— Nu-ţi bate capul, îi spune el Natashei. Nu vorbeşte despre tine. Nu încă. Mă face pe mine prost.

Chipul tatei se goleşte de absolut orice expresie, semn că este extrem de furios. Charlie l-a prins în capcană. Orice ar spune, Charlie va traduce, iar buna-cuviinţă a tatei nu poate permite să se întâmple asta. Aşa că se transformă în Proprietarul Serviabil de Magazin, aşa cum l-am văzut făcând de un milion de ori în faţa unui milion de clienţi.

— Doreşti ceva înainte să pleci? o întreabă el pe Natasha.

Împreunează palmele, pe jumătate îndoit de mijloc, şi afişează cel mai amabil zâmbet pentru clienţi.

— Nu, mulţumesc, domnule…

Se opreşte, întrucât nu-mi ştie numele de familie. Tata nu răspunde.

— Da. Da. Eşti prietenă cu Daniel. Ia orice vrei.

O catastrofă stă să se petreacă şi nu ştiu cum s-o împiedic. Tata îşi pipăie buzunarele până îşi găseşte ochelarii şi cercetează flacoanele de pe raft.

— Nu aici, murmură el. Vino cu mine.

Dacă am pleca pur şi simplu, poate că totul s-ar termina rapid. Natasha şi cu mine îl urmăm însă neajutoraţi, în timp ce Charlie se sparge de râs.

Tata găseşte ce căuta pe următorul rând de rafturi.

— Uite. Soluţie de întins părul.

Ia de pe o poliţă un tub mare negru cu alb şi i-l dă Natashei.

— Soluţie de întins părul, zice el din nou. Îţi face părul mai puţin umflat.

De ce m-am născut în familia asta şi cum pot să scap de ea?

Charlie râde mai tare şi mai lung.

Dau să spun că Natashei nu-i trebuie nimic, dar ea mă întrerupe.

— Vă mulţumesc, domnule…

— Bae, zic eu, pentru că trebuie să afle cum mă cheamă.

— Domnule Bae. Nu am nevoie de nicio…

— Păr foarte mare, zice el din nou.

— Mie îmi place mare, zice ea.

— Atunci mai bine îţi cauţi alt prieten, zice Charlie.

Mişcă din sprâncene în sus şi-n jos, să fie sigur că i-am înţeles toţi insinuarea. Mă mir că nu continuă cu un gest cu mâna, ca să nu încapă nicio îndoială. Dar surprinderea mea nu durează mult, pentru că ridică imediat degetul mare şi arătătorul arătând o distanţă de doi centimetri.

— Grozavă glumă, Charlie, zic eu. Da, penisul meu are numai doi centimetri.

Nu mă obosesc să mă uit la faţa tatei.

Natasha se întoarce spre mine şi rămâne cu gura căscată. E clar că-şi reconsideră alegerile recente. Îi arunc tatei borseta. Lucrurile nu pot merge mai rău de-atât, aşa că mă întind după mâna ei, în ciuda faptului că tata-i chiar acolo. Îndurătoare, mă lasă s-o iau de mână.

— Mulţumim, mai poftiţi pe la noi, bubuie Charlie când aproape c-am ajuns la uşă.

E ca un porc în jeg. Sau numai ca un jeg.

Îi arăt degetul fără să ţin cont de uriaşa dezaprobare a tatei. Va fi timp pentru asta mai târziu.

natasha

Râd chiar dacă ştiu că n-ar trebui. A fost o experienţă oribilă perfectă. Săracul Daniel!

Fapt observabil: Familiile sunt cea mai mare pacoste.

Suntem aproape înapoi la staţia de metrou când încetează să mă mai tragă după el. Îşi trage o palmă după ceafă şi lasă capul în jos.

— Iartă-mă, zice, şi o face atât de încet, încât mai degrabă îi citesc pe buze decât îl aud.

Încerc să mă abţin să nu izbucnesc în râs, pentru că arată de parcă ar fi murit cineva, dar îmi vine greu. Îmi vine iar în minte imaginea tatălui său încercând să-mi îndese în mână tubul de soluţie pentru întins părul şi mă bufneşte râsul. Iar după ce încep să râd, nu mă mai pot opri. Mă apuc de burtă şi hohotesc isteric. Daniel se uită lung la mine. Este atât de încruntat, că ar putea face riduri permanente.

— A fost oribil, zic eu, după ce reuşesc să mă liniştesc. Mai rău nu cred că putea să meargă. Tată rasist. Frate mai mare rasist *şi* sexist!

Daniel se freacă din nou în locul acela de pe ceafă şi se încruntă şi mai tare.

— Iar magazinul! Afişele acelea străvechi cu femei, tatăl tău criticându-mi părul şi fratele tău făcând bancuri despre penisul tău!

Când termin de înşirat toate acele lucruri groaznice, încep din nou să râd. Lui îi trebuie multe secunde, dar până la urmă zâmbeşte şi el, ceea ce mă bucură.

— Îmi pare bine că ţi se pare amuzant, zice el.

— Ei, hai! zic eu. Tragedia e amuzantă.

— Suntem într-o tragedie? întreabă el, zâmbind de-acum mai tare.

— Sigur că da. Nu-i viaţa o tragedie? Murim toţi la sfârşit.

— Da, bănuiesc că da, zice el.

Vine mai aproape, îmi ia mâna şi o pune pe pieptul lui.

Îmi cercetez unghiile. Îmi studiez cuticulele. Orice numai să evit să mă uit în ochii lui căprui. Sub degetele mele, inima îi bate puternic.

În cele din urmă îl privesc şi îmi acoperă mâna cu palmele lui.

— Îmi pare rău, zice el. Îmi pare rău pentru familia mea.

Dau din cap că da, pentru că bătăile inimii lui îmi afectează într-un mod ciudat corzile vocale.

— Iartă-mă pentru tot, pentru toată istoria lumii, pentru tot rasismul şi toate nedreptăţile ei.

— Ce tot spui? Nu-i vina ta. Nu-ţi poţi cere tu scuze pentru rasism.

— Ba pot şi îmi cer.

Salvează-mă, Doamne, de băieţii drăguţi şi sinceri care simt lucrurile prea profund. Eu tot mai cred că tot ce s-a întâmplat e nostim în grozăvia lui absolută, dar înţeleg şi ruşinea lui. Este greu să te tragi dintr-un loc sau din nişte oameni cu care nu te mândreşti.

— Tu nu eşti tatăl tău, îi spun, dar nu pare să mă creadă.

Îi înţeleg frica. Cine suntem noi, dacă nu suntem produsul părinţilor noştri şi al istoriilor lor?

păr

O poveste coreean-americană

Familia lui Daniel nu a intrat din întâmplare în afacerea cu produse de îngrijire pentru părul negru. Când Dae Hyun şi Min Soo s-au mutat la New York, o întreagă comunitate de sud-coreeni a vrut să-i ajute. Vărul lui Dae Hyun le-a împrumutat nişte bani şi i-a sfătuit să-şi deschidă un magazin cu produse pentru îngrijirea părului negru. Şi vărul avea unul asemănător, la fel ca mulţi alţi imigranţi din noua lui comunitate. Magazinele prosperau.

Dominaţia sud-coreenilor în industria îngrijirii părului negru n-a apărut nici ea din întâmplare. A început în anii 1960, odată cu creşterea popularităţii perucilor făcute din păr sud-coreean în rândul comunităţii afro-americane. Perucile erau atât de populare, încât guvernul din Coreea de Sud a interzis exportul de păr neprelucrat în afara ţării. Asta garanta că perucile din păr sud-coreean puteau fi făcute *numai* în Coreea de Sud. În acelaşi timp, guvernul Statelor Unite a interzis importul de peruci cu păr din China. Cele două acţiuni au întărit eficient dominaţia Coreei de Sud pe piaţa perucilor. Iar afacerea cu peruci a evoluat în mod natural spre afacerea mai generală cu produse pentru îngrijirea părului negru.

Se estimează că sud-coreenii controlează între şaizeci şi optzeci la sută din piaţa acestor produse, inclusiv când vine vorba de distribuţie, de vânzarea cu amănuntul şi, din ce în ce mai mult, de producţie. Din motive fie culturale, fie rasiale, dominaţia în materie de distribuţie face aproape imposibilă pătrunderea altcuiva în industrie. Furnizorii sud-coreeni aprovizionează cu predilecţie vânzătorii sud-coreeni, restricţionând astfel accesul oricui altcuiva.

Dae Hyun nu ştie nimic din povestea asta. El ştie atât: America este ţara tuturor posibilităţilor. Copiii lui vor avea mai mult decât a avut el odinioară.

daniel

Vreau să-i mulţumesc că nu mă urăşte. După ce s-a întâmplat în magazinul părinţilor mei, cine ar putea-o învinovăţi dacă ar face-o? În plus, nu era nevoită să reacţioneze atât de paşnic pe cât a făcut-o. Dacă ar fi strigat atât la fratele meu, cât şi la tata, aş fi înţeles. Este un miracol (din categoria transformării apei în vin) că încă se mai arată dispusă să piardă vremea cu mine, iar eu îi sunt mai mult decât recunoscător.

În loc să-i spun toate aceste lucruri, o întreb dacă vrea să mâncăm ceva. Ne-am întors la intrarea în metrou şi nu vreau decât s-o duc cât mai departe cu putinţă de magazin. Dacă linia D ar merge pe Lună, până acolo aş lua bilet.

— Sunt mort de foame, zic eu.

Ea dă ochii peste cap.

— Mort de foame, pe bune? Tare îţi mai place să exagerezi.

— Ca să compensez exactitatea ta.

— Te gândeşti la vreun loc anume? întreabă ea.

Îi propun restaurantul meu preferat din Koreatown şi e de acord.

Găsim locuri unul lângă altul în metrou şi ne instalăm. Va dura patruzeci de minute să ajungem înapoi în centru. Scot telefonul şi caut restul de întrebări.

— Eşti gata să continuăm? o întreb.

Se trage lângă mine până când umerii ajung să ni se lipească şi se uită în jos spre telefon. Este atât de aproape, încât părul ei îmi gâdilă nasul. Nu mă pot abţine. Îi adulmec discret părul, dar se dovedeşte că n-a fost discret deloc.

Se dă într-o parte, ţinându-se la distanţă de mine, cu ochii mari şi îngroziţi.

— Tocmai m-ai mirosit? întreabă.

Îşi pipăie porţiunea de păr unde a fost de curând nasul meu.

Nu ştiu ce să spun. Dacă recunosc, par ciudat şi înfricoşător. Dacă neg, sunt mincinos, ciudat şi înfricoşător. Trage şuviţele din palmă către nas şi le miroase la rândul ei. Acum trebuie să mă asigur că nu crede că eu cred că părul ei miroase urât.

— Nu. Adică, da. Da, l-am mirosit.

Mă opresc, pentru că ochii ei se fac mai mari decât ar trebui să se poată face nişte ochi.

— Şi? insistă ea.

Îmi ia o secundă să înţeleg ce vrea să ştie.

— Miroase frumos. Ştii, uneori, primăvara, când plouă numai vreo cinci minute şi pe urmă iese soarele imediat, apa se evaporă şi aerul rămâne umed? Aşa miroase. Foarte frumos.

Tac, deşi gura mea ar vrea să mai trăncănească. Mă uit din nou în jos la telefon şi aştept, sperând că ea o să se apropie iar.

natasha

Crede că părul meu miroase ca ploaia de primăvară. Mă străduiesc din greu să rămân stoică şi să nu-mi pese. Îmi reamintesc că nu-mi place limbajul poetic. Mie nu-mi place poezia. Mie nu-mi plac nici măcar oamenii cărora le place poezia.

Dar nici de piatră nu sunt.

daniel

Ea se apropie din nou, iar eu merg rapid mai departe, pentru că aparent asta mi se întâmplă cu fata asta. Poate că o parte din a te îndrăgosti de cineva înseamnă să te îndrăgosteşti de tine. Îmi place cine sunt cu ea. Îmi place că spun ceea ce gândesc. Îmi place că merg înainte în ciuda obstacolelor pe care le ridică ea. În mod normal, m-aş fi dat bătut, dar nu şi azi.

Ridic vocea să acopăr huruitul trenului pe şine.

— Bun. Trecem la întrebările din a doua categorie, zic eu uitându-mă în telefon. Eşti gata? Ridicăm nivelul de intimitate.

Se încruntă la mine, dar dă din cap că da. Eu citesc întrebările cu voce tare şi ea o alege pe cea cu numărul douăzeci şi patru: „Ce părere ai despre relaţia cu mama ta (şi cu tatăl tău)?”

— Tu primul, zice ea.

— Păi, pe tata l-ai cunoscut. Nici nu ştiu de unde să încep. Sigur că îl iubesc pe tata, dar poţi să iubeşti pe cineva fără să ai o relaţie prea grozavă. Mă întreb cât din ne-relaţia noastră are la bază lucruri tipice din povestea tată-băiat adolescent (stingerea la zece, pe bune?) şi cât de mult diferenţa culturală (coreean din Coreea versus coreean-american). Nici măcar nu ştiu dacă cele două se pot separa. Uneori mi se pare că ne aflăm de-o parte şi de cealaltă a unui perete de sticlă prin care nu trece niciun sunet. Ne vedem, dar nu ne putem auzi.

— Deci ţi se pare o relaţie proastă, da? mă tachinează ea.

Râd, pentru că mi se pare un mod deosebit de simplu şi concis de a descrie ceva atât de complicat. Trenul frânează brusc şi ne aduce şi mai aproape unul de celălalt. Ea nu se trage înapoi.

— Şi cu mama?

— Cu ea mă înţeleg destul de bine, zic şi-mi dau seama că-i adevărat ce spun. Ea e cumva ca mine. Pictează. Este o fire artistică.

Ciudat, nu m-am gândit niciodată până acum că semănăm întrucâtva.

— Acum e rândul tău.

Mă priveşte.

— Adu-mi aminte de ce am acceptat să răspund la întrebările astea.

— Vrei să ne oprim? întreb, deşi ştiu deja că o să spună nu. E genul de persoană care duce până la capăt ceea ce începe. Uite, îţi uşurez treaba. Poţi doar să ridici degetul mare în semn afirmativ sau să-l laşi în jos dacă nu-i corect, bine?

Dă din cap că da.

— Mama? întreb.

Ridică degetul.

— Bine de tot?

— Să nu exagerăm. Am şaptesprezece ani şi ea e mama.

— Tata?

Îndreaptă degetul în jos.

— Rău de tot?

— Foarte, foarte, foarte rău.

natasha

— E greu să iubeşti pe cineva care nu te iubeşte, zic eu.

El deschide gura, apoi o închide la loc. Vrea să-mi spună că evident că tata mă iubeşte. Toţi părinţii îşi iubesc copiii, vrea el să spună. Dar nu-i adevărat. Nimic nu-i niciodată general valabil. *Majoritatea* părinţilor îşi iubesc copiii. Este adevărat că mama mă iubeşte. Dar iată încă un lucru adevărat: eu sunt cel mai mare regret al tatălui meu.

De unde ştiu?

Mi-a spus-o el însuşi.

samuel kingsley

O poveste despre regret, partea a doua

Samuel Kingsley avea convingerea că destinul lui era să fie celebru. Dumnezeu nu l-ar fi înzestrat în mod sigur cu atâta talent dacă nu ar fi avut cum să-l etaleze.

Şi pe urmă a apărut Patricia. Dumnezeu nu i-ar fi dat în mod sigur o soţie frumoasă şi copii dacă nu-i era scris să-i poată întreţine.

Samuel îşi aminteşte momentul când a cunoscut-o. Erau încă în Jamaica, în Montego Bay. Afară ploua, una din acele ploi torenţiale tropicale care încep la fel de brusc cum se opresc. S-a adăpostit într-un magazin de haine, să nu ajungă la audiţie ud leoarcă.

Ea era şefa de magazin, aşa că prima oară când a văzut-o purta ecuson cu numele şi arăta foarte oficial. Avea părul scurt şi creţ şi cei mai mari, mai drăgălaşi şi mai sfioşi ochi pe care îi văzuse vreodată. Samuel nu putuse rezista niciodată în faţa unei fete sfioase – toată numai prudenţă şi mister.

I-a recitat din Bob Marley şi Robert Frost. I-a cântat. Patricia n-a avut nicio şansă în faţa forţei farmecului său. Ora la care avea audiţie a venit şi a trecut, dar nici că i-a păsat. Nu se mai sătura de ochii aceia care se măreau atât de spectaculos la cea mai mică galanterie.

Şi totuşi, o parte din el îi spusese să se ţină deoparte. O parte din el a presimţit cele două poteci care o luau fiecare în altă direcţie prin pădurea galbenă. Poate dacă ar fi ales cărarea cealaltă, dacă ar fi plecat din magazin în loc să rămână, totul ar fi fost altfel.

daniel

— Mâncarea coreeană? Cea mai cea. Sănătoasă. Bună pentru tine, îi spun Natashei, imitând-o pe mama.

Aşa zice ea mereu când ieşim să mâncăm în oraş. Charlie propune de fiecare dată să mergem într-un loc american, dar mama şi tata ne duc întotdeauna la un restaurant coreean, deşi mâncăm mâncare coreeană acasă în fiecare zi. Mie nu-mi pasă, pentru că întâmplător sunt de acord cu mama. Mâncarea coreeană? Cea mai bună.

Natashei şi mie nu ne-a mai rămas mult timp până la ora întâlnirii ei şi încep să mă îndoiesc că o pot face să se îndrăgostească de mine în următoarele două ore. Dar o pot face măcar să vrea să ne-ntâlnim şi mâine.

Intrăm în localul meu preferat care face *soon dubu*[14] şi personalul ne întâmpină spunându-ne*, „Annyeonghaseyo”*[15]*.* Ador locul ăsta, iar tocana lor groasă cu fructe de mare este aproape la fel de bună ca a mamei. Nu-i vreun restaurant fiţos, are doar nişte mese mici de lemn în mijloc, înconjurate de separeuri. Momentan nu-i aglomerat, aşa că prindem un separeu.

Natasha mă roagă să comand eu pentru ea.

— Mănânc orice spui tu, zice.

Sun din clopoţelul de pe masă şi apare cât ai clipi o chelneriţă. Comand câte o porţie de *soon dubu* cu fructe de mare, *kalbi*[16] şi *pa jun*[17]*.*

— Există un clopoţel aici? întreabă ea după ce pleacă chelneriţa.

— Super, nu? Suntem un popor practic, zic eu, glumind numai pe jumătate. Uite-aşa dispare tot misterul cu care

[14] Fel de mâncare specific coreean, un fel de tocană groasă cu tofu proaspăt şi legume.
[15] Formulă de salut în limba coreeană.
[16] Costiţe marinate de porc sau vită la grătar, în sos de soia.
[17] Fel de mâncare coreean pe bază de ceapă verde.

vine la pachet o masă în oraş. „Oare când o să vină chelnerul? Oare când o să-mi aducă nota?”

— Restaurantele americane n-au aflat şi ele? Ar trebui să le spunem. Clopoţeii ar trebui să devină obligatorii.

Râd şi sunt de acord cu ea, dar pe urmă îşi retrage spusele.

— Nu, m-am răzgândit. Îţi dai seama că s-ar găsi un nemernic care să stea numai cu clopoţelul în mână ca să ceară ketchup.

Panchan, aperitivele din partea casei, sosesc aproape imediat. O parte din mine tânjeşte să-mi ceară să-i explic ce mănâncă. Un prieten de-al unui prieten a glumit cândva şi m-a întrebat: „Ce-avem în farfurie? Vreun câine?” M-am simţit ca naiba, dar tot am râs. A fost un moment din ăla care mă face să-mi doresc permisul cu Mai Încearcă O Dată.

Natasha însă nu mă întreabă nimic despre mâncare.

Chelneriţa se întoarce şi ne aduce beţişoare.

— Îmi puteţi da o furculiţă, vă rog? zice Natasha.

Chelneriţa se uită dezaprobator la ea şi se întoarce spre mine.

— Învaţă-ţi prietena să folosească beţişoare, zice ea şi pleacă.

Natasha se uită la mine cu ochi mari.

— Asta înseamnă că nu-mi aduce furculiţă?

— Ce naiba a fost asta? râd eu şi clatin din cap.

— Atunci, cred că ar trebui să mă înveţi să folosesc beţişoarele, zice ea.

— Nu-ţi bate capul, zic eu. Unii oameni nu sunt fericiţi până nu faci totul ca ei.

Natasha ridică din umeri.

— Toate culturile sunt la fel. Americanii, francezii, jamaicanii, coreenii. Toţi cred că aşa cum fac ei e cel mai bine.

— Noi, coreenii, s-ar putea totuşi s-avem dreptate, zic eu, zâmbind cu gura până la urechi.

Chelneriţa se întoarce şi ne pune în faţă tocana şi două ouă crude. În mijlocul mesei lasă două linguri învelite în şerveţele de hârtie.

— Cum se numeşte asta? întreabă Natasha după ce chelneriţa s-a îndepărtat suficient de mult încât să n-o audă.

— *Soon dubu,* zic eu.

Mă urmăreşte cum sparg oul în tocană şi cum îl acopăr cu cuburi fierbinţi de tofu, cu creveţi şi cu scoici, ca să se gătească. Procedează la fel şi nu face niciun comentariu dacă e sigur să mănânci aşa ceva.

— E delicioasă, spune, sorbind din lingură.

Parcă dă din coadă de plăcere.

— Cum de-ţi spui coreean? întreabă ea după alte câteva linguri. Nu eşti născut aici?

— Nu contează. Lumea tot mă întreabă mereu de unde sunt. Obişnuiam să le spun că de aici, dar pe urmă mă întrebau de unde sunt *cu adevărat,* aşa că spun Coreea. Uneori spun că sunt din Coreea de Nord şi am scăpat împreună cu părinţii mei dintr-o închisoare submarină plină cu piranha, unde Kim Jong-un ne ţinea prizonieri.

Nu zâmbeşte, aşa cum mă aşteptam. Mă întreabă numai de ce fac asta.

— Pentru că nu contează ce spun. Oamenii îmi aruncă o privire şi pe urmă cred ce vor ei.

— Nasol, zice ea, luând o lingură de *kimehi*[18] şi băgând-o în gură.

Aş putea s-o privesc mâncând cât e ziua de lungă.

— M-am obişnuit. Părinţii consideră că nu sunt destul de coreean. Restul lumii crede că nu-s destul de american.

— Asta-i chiar naşpa. Trece de la *kimehi* la muguri de fasole, apoi continuă: Nu cred, totuşi, că ar trebui să spui că eşti din Coreea.

— De ce?

— Pentru că nu-i adevărat. Eşti de-aici.

---

[18] Legume fermentate (deseori varză) care se folosesc ca garnitură la mesele coreene, oarecum asemănătoare cu murăturile.

Îmi place cât de simplu este lucrul ăsta pentru ea. Îmi place că soluţia ei pentru orice este să spui adevărul. Eu mă zbat să-mi descopăr identitatea, iar ea zice să spun cum stau lucrurile.

— Nu trebuie să-i ajuţi tu pe ceilalţi oameni să te catalogheze, spune.

— La fel fac şi cu tine?

— Da, numai că eu nu sunt cu adevărat de-aici, ţii minte? Ne-am mutat încoace când aveam opt ani. Vorbeam cu accent. Când am văzut zăpadă prima oară, eram la dirigenţie şi am fost atât de uluită, încât m-am ridicat în picioare să mă uit la ea.

— O, nu!

— O, da! zice ea.

— Iar ceilalţi copiii…

— N-a fost plăcut, se scutură ea de fiorul amintirii. Vrei să auzi ceva şi mai oribil? Prima mea profesoară de ortografie m-a penalizat susţinând că scriu greşit cuvântul *favorite* pentru că îi adăugam un *u.*

— Avea dreptate.

— Ba nu, flutură ea cu lingura prin aer. În engleza britanică corect este cu *u*[19]*.* Aşa a stabilit regina Angliei. Poţi să cauţi, băieţaş american! În orice caz, eram o mică tocilară, aşa că m-am dus acasă, i-am adus dicţionarul şi mi-am primit punctele înapoi.

— Nu cred!

— Ba chiar aşa am făcut, zice ea zâmbind.

— Da’ ştiu că ţineai mult la punctele alea.

— Erau punctele mele.

Chicoteşte, un lucru la care nu m-aş fi aşteptat. O cunosc, desigur, doar de câteva ore, e clar că încă nu ştiu totul despre ea. Îmi place partea asta când începi să cunoşti pe cineva. Orice părticică de informaţie, orice expresie nouă ţine de domeniul magicului. Nu-mi pot

[19] Este vorba despre ortografierea diferită a cuvântului – *favorite şi favourite* – în engleza americană, respectiv cea britanică.

imagina treaba asta devenind plictisitoare. Nu-mi pot imagina că n-aş vrea cândva să aud ce are de spus.

— Încetează să mai faci asta, zice ea.

— Ce anume?

— Să te holbezi la mine.

— Bine.

Dezgrop oul şi văd că a fiert numai bine cât să fie moale.

— Hai să le mâncăm împreună, îi spun. Asta-i partea cea mai bună.

Îl dezgroapă şi ea pe al ei din farfurie şi acum stăm amândoi cu ouăle în lingură şi cu lingurile în mâini.

— La trei. Unu. Doi. Trei.

Băgăm ouăle în gură. O văd cum face ochii mari. Ştiu exact momentul în care îi explodează gălbenuşul pe limbă. Închide ochii ca şi cum ar fi cel mai delicios lucru pe care l-a mâncat vreodată. Mi-a spus să nu mă holbez la ea, dar mă holbez. Îmi place cum pare să simtă lucrurile cu tot corpul. Mă întreb cum de o fată în mod evident atât de pătimaşă este atât de pornită împotriva pasiunii.

chelneriţa

O poveste de iubire

Învaţă să foloseşti beţişoarele.

Învaţă-ţi prietena să folosească beţişoarele.

Băiatul meu a făcut la fel. Se întâlnea cu o fată. Soţul meu? N-a fost de acord. La început am fost de partea lui. N-am vorbit cu băiatul nostru un an după ce ne-a spus. Mă gândeam: nu vorbim cu el. Îl facem să-şi dea seama, să-şi vină în fire.

Nu vorbeam şi mie îmi era dor de el. Îmi era dor de băieţelul meu, de glumele lui americane şi de felul cum mă ciupea de obraji şi îmi spunea că sunt cea mai frumoasă *omma* din lume. Fiul meu, căruia nu i-a fost niciodată ruşine cu mine când toţi ceilalţi băieţi au devenit prea americani.

N-am vorbit cu el mai mult de un an. Până la urmă a sunat şi m-am gândit, gata. În sfârşit a priceput. Fata albă n-o să ne înţeleagă niciodată, n-o să fie niciodată coreeană. Dar sunase să ne spună numai că se însoară. Voia să mergem la nuntă. Am auzit în vocea lui cât de mult o iubea. Am înţeles că dacă nu mă duceam la nuntă, îmi pierdeam singurul fiu. Singurul meu băiat, care mă iubea.

Dar tati a zis nu. Băiatul s-a rugat de noi să mergem, iar eu am zis nu până când nu s-a mai rugat.

S-a însurat. Am văzut fotografii pe Facebook.

Li s-a născut primul fiu. Am văzut fotografii pe Facebook.

Au mai avut un copil. Fată, de data asta.

Sohn-jah[20] ai mei, şi îi cunosc doar de pe calculator.

Acum, când vin la restaurant băieţi cu fete care nu seamănă cu *omma* lor, mă înfurii. Ţara asta încearcă să-ţi ia tot. Limba, mâncarea, copiii.

Învaţă să foloseşti beţişoarele.

Ţara asta nu poate avea totul.

[20] Nepoţi.

natasha

Ceva mai puţin de două ore până la întâlnirea mea, iar Daniel ţine morţiş să mergem la *norebang,* care este cuvântul coreean pentru *karaoke. Karaoke* este la rândul lui cuvântul japonez pentru cum să te dai în stambă cântând în faţa unei săli pline cu străini aflaţi acolo numai ca să râdă de tine.

— Nu seamănă cu versiunea americană, insistă el când eu mă împotrivesc. Este mult mai civilizat.

Prin „civilizat" vrea să spună că te faci de râs într-o cămăruţă retrasă şi numai în faţa prietenilor tăi. Locul lui preferat de *norebang* se află întâmplător chiar lângă restaurantul unde tocmai am mâncat. Le aparţine şi este administrat de aceiaşi proprietari, deci nici măcar nu-i nevoie să ieşim afară, pentru că putem ajunge chiar din local.

Daniel alege una dintre sălile cele mai mici, dar tot mare este. Sunt aranjate ca pentru petreceri de şase sau opt persoane, nu pentru doi oameni. În încăpere lumina e discretă şi de-a lungul pereţilor sunt canapele roşii şi moi din piele. În faţa canapelelor este o măsuţă joasă, mare şi pătrată. Pe ea se află un microfon, o telecomandă care arată complicat şi un registru gros pe care scrie în trei limbi *Lista de cântece.* Lângă uşă este un televizor enorm pe care apar versurile, iar din tavan atârnă un glob disco.

Tare i-ar mai plăcea lui Bev locul ăsta. În primul rând, pentru că are un fel de obsesie pentru globurile disco. Şi-a atârnat de tavan, în camera ei, patru astfel de globuri şi mai are o drăcie asemănătoare pe post de lampă şi de ceas. În al doilea rând, este deţinătoarea unei voci minunate şi se foloseşte de orice prilej să facă uz de ea în faţa unor grupuri de persoane. Mă uit la telefon să văd dacă n-am primit vreun alt mesaj de la ea, dar nu găsesc nimic. E ocupată, îmi spun. Nu m-a uitat deja. Încă mai sunt aici.

Daniel închide uşa.

— Nu pot să cred că n-ai fost niciodată la *norebang,* zice el.

— E şocant, ştiu, îi răspund eu.

Cu uşa închisă, camera pare mică şi intimă.

El se uită la mine ca şi cum s-ar gândi la acelaşi lucru.

— Hai să luăm un desert, zice şi apasă pe un buton din perete.

Apare aceeaşi chelneriţă să ne ia comanda. Nici nu catadicseşte să se uite la mine. Daniel comandă *patbingsoo,* care se dovedeşte că înseamnă fulgi de gheaţă cu fructe, prăjiturele moi de orez şi boabe de fasole roşie dulce.

— Îţi place? mă întreabă.

E important pentru el să-mi placă.

Termin totul din şase linguri. Cum să nu-mi placă? E dulce, rece şi delicios.

Se uită la mine radios şi eu îl privesc la fel.

Fapt observabil: Îmi place să-l fac fericit.

Fapt observabil: Nu ştiu când s-a întâmplat asta.

Ia lista de melodii de pe masă şi o răsfoieşte până la secţiunea cu cântece englezeşti. În timp ce el se dă de ceasul morţii să aleagă ceva, eu mă uit la televizor la clipuri coreene de muzică pop. Sunt colorate ca bomboanele fondante şi molipsitoare.

— Alege odată un cântec, îi spun când începe al treilea clip.

— Suntem la *norebang,* zice el. Nu alegi pur şi simplu un cântec. Cântecul te alege pe tine.

— Spune-mi că glumeşti, zic eu.

Îmi face cu ochiul şi începe să-şi lărgească nodul la cravată.

— Da, glumesc, dar taci din gură. Încerc să găsesc ceva care să îmi pună în valoare calităţile vocale, ca să te pot impresiona cum se cuvine.

Se descheie la nasturele de la gulerul cămăşii. Îi urmăresc mâinile când îşi scoate cravata peste cap. Nu-i ca

şi cum şi-ar scoate hainele. Nu-i ca şi cum s-ar dezbrăca chiar acolo în faţa mea. Dar aşa simt. Nu se vede nimic scandalos, doar o bucăţică din pielea de pe gât. Îşi scoate elasticul care îi ţine părul şi îl aruncă pe masă. Are părul destul de lung cât să-i cadă peste faţă şi-l dă absent după urechi. Nu mă pot abţine să nu mă holbez la el. Parcă toată ziua aş fi aşteptat să facă asta.

Fapt observabil: E atrăgător rău cu părul desfăcut.

Fapt observabil: E atrăgător rău şi cu părul legat.

Îmi desprind ochii de la el şi mă uit la aparatul de aer condiţionat de pe perete. Mă gândesc să mai scad temperatura.

El îşi suflecă mânecile şi asta mă face să râd. Se poartă de parcă ar urma să ne apucăm de o muncă fizică grea. Încerc să nu remarc liniile lungi şi netede ale antebraţelor lui, dar ochii mei nu se dezlipesc de ele.

— Cânţi bine? îl întreb.

Mă priveşte cu o solemnitate prefăcută, dar ochii scânteietori îl dau de gol.

— N-o să te mint, zice el. Sunt bun. Ca un cântăreţ de operă italian de bun.

Înşfacă telecomanda ca să dea drumul melodiei pe care a ales-o.

— Tu te pricepi? mă întreabă.

Nu-i răspund. Va afla imediat. De fapt, felul cum cânt îl va lecui definitiv de pasiunea făcută pentru mine.

Fapt observabil: Sunt cea mai proastă cântăreaţă de pe faţa pământului.

Se ridică în picioare şi se duce în locul liber din faţa televizorului. Pare că va avea nevoie de spaţiu de manevră. Îşi aranjează poziţia până când se înfige bine în podea cu picioarele desfăcute, apleacă capul astfel încât părul să-i ascundă faţa – o poziţie clasică de star rock. A ales *Take a Chance on Me* de ABBA. Îşi duce mâna la inimă şi fredonează prima strofă. Aşa cum spune titlul, e vorba despre să-ţi încerci norocul, mai exact, să-mi încerc eu norocul cu el.

La a doua strofă, s-a încălzit şi deja îmi aruncă ocheade siropoase de vedetă pop, cu sprâncenele ridicate, cu priviri sfredelitoare şi cu buzele ţuguiate. Conform versurilor, putem face o mulţime de lucruri plăcute, câtă vreme suntem împreună. Printre lucrurile plăcute se numără dansul, plimbatul, statul de vorbă şi ascultatul muzicii. În mod ciudat, nu se pomeneşte nimic de sărutat. El mimează fiecare activitate ca un actor de pantomimă căruia i-ar lipsi o doagă, iar eu nu mă pot opri din râs.

Strofa a treia îl aduce în genunchi în faţa mea. Există nişte versuri despre cât de singur te simţi după ce păsările frumoase au zburat pe care nu le prea înţeleg. Eu sunt pasărea? El e pasărea? Ce-i cu păsările astea?

Restul piesei o cântă din nou în picioare, cu amândouă mâinile încleştate pe microfon şi abandonându-se complet melodiei. Râsul meu isteric nu-l tulbură. Şi n-a minţit deloc când a spus că-i un cântăreţ bun. Cântă excelent. Îşi face singur chiar şi acompaniamentul vocal, care constă în a repeta iar şi iar „take a chance”.

Şi nu încearcă să fie sexy. E doar amuzant. Atât de amuzant, încât devine sexy. Nu ştiam că dacă eşti amuzant poţi avea un asemenea efect. Observ cum i se întinde cămaşa pe piept atunci când face mişcările disco. Observ ce degete lungi are atunci când şi le trece teatral prin păr. Observ ce frumos şi ferm pare fundul lui prin pantalonii de la costum.

Fapt observabil: Am o slăbiciune pentru funduri.

Ţinând cont ce zi de groază am, nimic din toate lucrurile astea n-ar trebui să aibă efect asupra mea. Dar iată că au. Contribuie şi completa lui lipsă de jenă. Nu-i pasă că se face de râs. Singurul lui obiectiv este să mă facă pe mine să râd.

Cântecul e lung, iar la sfârşit Daniel e încins şi transpirat. După ce termină, se uită pe monitor până când apare în imagine un microfon animat roz-turbat cu o pancartă în mână pe care scrie: 99%. Ecranul se umple de confetti.

— Nu mi-ai spus că-i pe puncte, gem eu.

Îmi aruncă un rânjet triumfător şi se prăbuşeşte pe canapea exact lângă mine. Antebraţele ni se freacă unul de altul, se dezlipesc, apoi se ating din nou. Mi se pare caraghios să remarc asta, dar uite că remarc.

Se ridică, ia microfonul şi mi-l întinde mie.

— Să te văd, zice.

daniel

Aş vrea să mă fi gândit la *norebang* mai devreme. Să fiu singur cu ea într-o încăpere slab luminată pare o bucăţică de rai (disco rai). Răsfoieşte registrul cu cântece şi se văicăreşte că-i o cântăreaţă îngrozitoare. O privesc, potolindu-mi nevoia de nestăpânit; prea are mintea în altă parte ca să-mi spună să nu mă mai holbez atât.

Nu mă pot hotărî ce parte din faţa ei îmi place cel mai mult. În clipa asta ar putea fi buzele. O ţine pe cea de jos între dinţi cu o expresie care reprezintă probabil chinul de a trebui să aleagă dintre prea multe variante.

În cele din urmă, se hotărăşte. În loc să ia telecomanda, preferă să se aplece peste masă şi să tasteze codul. Rochia i se ridică puţin şi îi zăresc dosul coapselor. Are pe ele cute de la canapea. Îmi vine să le cuprind cu palma şi să netezesc urmele cu degetul mare.

Se întoarce, se uită la mine, şi nu mă pot preface că nu mă holbam. Nici nu vreau. O doresc şi vreau să ştie că o doresc. Nu-şi desprinde privirea de la mine. Buzele i se desfac uşor (chiar că sunt cele mai frumoase buze din universul cunoscut) şi o atinge pe cea de jos cu limba.

O să mă ridic şi o s-o sărut. Nicio forţă de pe lume nu mă poate opri, numai că îi porneşte cântecul şi strică momentul cu melancolia lui.

Recunosc acordurile de deschidere. Este *Fell on Black Days* al celor de la Soundgarden. Cântecul începe cu solistul vocal Chris Cornell care ne spune că toate lucrurile de care se temea cel mai tare au devenit realitate. O ţine tot aşa până la refren, unde aflăm de un milion de ori (aproximativ) că l-au ajuns zilele negre. Este (obiectiv vorbind) unul dintre cele mai deprimante cântece scrise vreodată.

Cu toate astea, Natashei îi place. Sugrumă microfonul cu amândouă mâinile şi ţine pleoapele strâns lipite. Cântă sincer, cu sentiment şi absolut oribil.

Nu-i bine.

Deloc.

Sunt destul de sigur că n-are pic de ureche muzicală. Dacă nimereşte câte o notă, e pură întâmplare. Se leagănă stângaci dintr-o parte în alta cu ochii închişi. N-are nevoie să citească versurile pentru că le ştie pe de rost.

Până să ajungă la refrenul final, uită complet de mine. Stânjeneala i se risipeşte. Tot nu cântă bine, dar ţine o mână pe inimă şi tânguie un vers despre cum nu-şi cunoaşte soarta cu o reală emoţie în voce.

Slavă Domnului, se termină. Cântecul ăsta te vindecă de fericire. Natasha trage cu ochiul spre mine. N-am văzut-o niciodată sfioasă. Îşi muşcă iar buza de jos şi se schimonoseşte la faţă. E adorabilă.

— Iubesc cântecul ăsta, zice ea.

— E-un pic cam tenebros, nu crezi? o tachinez eu.

— Puţină nelinişte n-a făcut rău nimănui.

— Eşti persoana cel mai puţin neliniştită pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu-i adevărat, zice ea. Dar mă prefac foarte bine. Nu cred că avea de gând să recunoască asta în faţa mea. Nu cred că-i place să-şi arate părţile vulnerabile. Se întoarce şi pune microfonul pe masă.

Dar eu n-am de gând să las să-mi scape acest moment. O apuc de mână şi o trag spre mine. Nu se împotriveşte, iar eu o trag până când ni se ating trupurile pe toată lungimea lor. Nu mă opresc până nu respirăm acelaşi aer.

— A fost cea mai oribilă cântare pe care am auzit-o vreodată, zic eu.

Ei îi strălucesc ochii.

— Ţi-am spus că nu mă pricep la cântat, zice ea.

— Nu mi-ai spus.

— Ţi-am spus în gând.

— Sunt în gândurile tale? o întreb.

Este atât de aproape, încât simt o căldură uşoară atunci când roşeşte.

O iau de mijloc cu o mână şi îmi îngrop degetele în părul ei. Orice se poate întâmpla în spaţiul minuscul dintre noi. O aştept, aştept ca ochii ei să spună da, apoi o sărut. Are buzele moi ca nişte perne şi mă scufund în ele. Începem cast, doar ne atingem buzele şi ne gustăm, dar curând nu ne mai ajunge. Ea îşi desface buzele şi limbile ni se încolăcesc, se retrag, apoi se încolăcesc din nou. Mă întăresc peste tot, dar mi se pare prea bine, prea *cum trebuie* ca să-mi fie ruşine. Ea scoate nişte gemete uşoare, care mă fac să vreau s-o sărut şi mai mult.

Nu-mi pasă ce spune ea despre dragoste şi substanţe chimice. Asta nu se va stinge. Asta e mai mult decât chimie. Se retrage, iar ochii ei strălucitori ca două stele negre se uită în ochii mei.

— Vino-napoi, îi spun, şi o sărut ca şi cum ziua de mâine n-ar exista.

natasha

Nu mă pot opri. Nu vreau să mă opresc. Corpului meu nu-i pasă câtuşi de puţin ce gândeşte creierul. Îi simt sărutul peste tot. În vârfurile firelor de păr. În mijlocul burţii, în spatele genunchilor. Aş vrea să-l trag în mine şi aş vrea să mă topesc în el.

Ne dăm în spate şi simt canapeaua în dosul picioarelor. Mă ghidează în timp ce mă lungesc până când este pe jumătate deasupra mea, dar cu un picior încă pe podea.

Trebuie să ne sărutăm în continuare. Corpul meu este febril. Nu-mi ajunge ce primesc. Nu pot ajunge suficient de aproape. Ceva haotic şi insistent se adună înăuntrul meu. Mă arcuiesc şi mă dezlipesc de canapea ca să ajung şi mai aproape de el decât sunt. Mâna lui îmi strânge talia şi alunecă înspre piept. Îmi trece uşor peste sâni. Îmi înfăşor mâinile în jurul gâtului lui şi apoi îi înfig degetele în păr. În sfârşit. Toată ziua mi-am dorit să fac asta.

Fapt observabil: Nu cred în magie.

Fapt observabil: Noi *suntem* magici.

daniel

DOAMNE...

natasha

…SFINTE

daniel

Nu se poate să facem sex în *norebang.*

Nu.

Se.

Poate.

Dar trebuie să recunosc că aş vrea. Dacă nu mă opresc din sărutat, o să ajung să-i propun asta, şi nu vreau să mă creadă genul de tip care i-ar propune unei fete pe care abia a cunoscut-o să facă sex în *norebang* după prima (semi) întâlnire, deşi exact genul ăsta de tip sunt, Doamne, pentru că vreau din tot sufletul să fac sex cu ea chiar acum şi chiar aici, în *norebang.*

natasha

Mâinile mele nu se pot opri din a-l atinge. Se plimbă din părul lui spre muşchii tari şi fremătători ai spatelui. Alunecă apoi de capul lor peste fundul lui.

Este spectaculos, aşa cum bănuiam. Ferm, rotund şi perfect proporţionat. Genul de fund care se cere ţinut în palmă. N-ar trebui să poarte niciodată pantaloni.

Îl apuc în palmă şi strâng şi mi se pare încă şi mai grozav decât mă aşteptam.

El se împinge în sus, cu mâinile sprijinite de-o parte şi de alta a capului meu, şi îmi zâmbeşte.

— Nu-i un pepene, să ştii.

— Îmi place, zic, şi strâng din nou.

— E-al tău, îmi spune el.

— Te-ai gândit vreodată să porţi *chaps*[21]?

— Categoric nu, zice el, râzând şi roşind.

Îmi place mult de tot să-l fac să roşească.

Se lasă în jos şi mă sărută iar. Mă simt de parcă n-ar exista în clipa asta nicio părticică din mine care să nu fie sărutată. Îmi iau palmele de pe fundul lui şi i le pun pe umeri, ca s-o lăsăm mai moale. Dacă îl sărut în continuare, va fi şi mai greu pentru mine, mai târziu.

Bun.

Gata cu sărutatul.

[21] Protecţii de piele pentru picioare (de exemplu, ca cele ale cowboy-lor din westernuri). Folosit aici în sens de pantaloni fără fund.

daniel

Îi simt şovăiala buzelor şi, ca să fiu cinstit, mă cam sperie şi pe mine cât de intens e totul. Mă împing în sus şi o ridic şi pe ea până ajunge să stea în fund. Îi pun mâna pe ceafă şi îmi odihnesc fruntea pe fruntea ei. Respirăm amândoi prea repede, prea gâfâit. Ştiam că există chimie între noi, dar nu mă aşteptam la aşa ceva.

Suntem văpăi în mijlocul unor lovituri de trăsnet. Chibrit aprins şi lemn uscat. Avertisment de incendiu şi o pădure care aşteaptă să ia foc.

Dintre toate direcţiile în care putea s-o ia ziua de azi, pe asta n-aş fi putut-o presimţi. Acum, însă, sunt sigur că tot ce s-a întâmplat azi mă conducea spre ea şi ne conducea pe noi spre acest moment, iar acest moment ne conduce spre restul vieţii noastre.

Până şi eliminarea lui Charlie de la Harvard pare o parte din planul care ne-a adus în acest punct. Dacă n-ar fi fost Charlie şi rateul lui, mama n-ar fi spus ce-a spus azi dimineaţă.

Iar dacă n-ar fi spus ea lucrul ăla, n-aş fi plecat atât de devreme pentru tunsul la care n-am ajuns nici acum. Nu m-aş fi urcat în trenul 7 cu mecanicul cel credincios, aflat în căutarea lui Dumnezeu.

Dacă n-ar fi fost el, n-aş fi ieşit din metrou s-o iau pe jos şi n-aş fi văzut-o pe Natasha trăindu-şi cu religiozitate muzica. Dacă n-ar fi fost discursul mecanicului despre Dumnezeu, n-aş fi remarcat haina ei cu inscripţia DEUS EX MACHINA.

Dacă n-ar fi fost haina, n-aş fi urmărit-o în magazinul de discuri.

Dacă n-ar fi fost acolo fostul ei iubit venit la furat, n-aş fi vorbit cu ea.

Până şi nenorocitul din BMW merită puţină recunoaştere. Dacă n-ar fi trecut el pe roşu, n-aş mai fi avut o a doua şansă cu Natasha.

Toate acestea, totul, ne conducea spre momentul de acum.

După ce ne recăpătăm amândoi suflul, o sărut pe vârful nasului.

— Ţi-am spus eu, zic şi o sărut din nou.

— Ai un fetiş cu nasul, zice ea, apoi: Ce mi-ai spus?

Îmi subliniez cuvintele cu săruturi pe nas.

— Suntem…

Sărut.

— Sortiţi…

Sărut.

— Unul…

Sărut.

— Altuia.

Sărut.

Se trage mai departe. Ochii i-au fost înlocuiţi de nori de furtună şi îşi dezlipeşte mâinile şi picioarele de ale mele. Mi-e greu s-o las, parcă aş dezlipi doi magneţi. Oare am speriat-o cu vorbăria mea despre destin? O şterge într-o margine a canapelei şi pune prea mult spaţiu între noi. Nu vreau să las momentul să treacă. Cu câteva secunde în urmă credeam că va dura pentru totdeauna.

— Mai cânţi un cântec? o întreb.

Vocea îmi hârâie şi încerc să-mi curăţ gâtul. Mă uit la ecranul televizorului. N-am apucat să-i vedem scorul înainte de-a începe să ne sărutăm. 89%, adică dezastruos. E-al naibii de greu să scoţi mai puţin de 90% la *norebang.*

Se uită şi ea la televizor, dar nu spune nimic. Nu-mi pot da seama ce se petrece în mintea ei. De ce se împotriveşte acestei chestii dintre noi. Îşi atinge părul, apucă o şuviţă şi îi dă drumul, apoi apucă alta şi-i dă drumul.

— Îmi pare rău, zice.

Alunec spre ea şi desfiinţez distanţa pe care a pus-o între noi.

— Pentru ce-ţi pare rău? întreb.

— Pentru că-s aşa de schimbătoare, ba caldă, ba rece.

— Acum un minut nu erai rece deloc, zic eu, făcând cea mai cretină glumă pe care o puteam face în acest moment (alături de calambururi, aluziile sunt cele mai josnice forme de umor).

Mă apuc chiar să mişc din sprâncene în sus şi-n jos şi pe urmă aştept să văd cum reacţionează. Poate să iasă ori foarte bine, ori foarte prost.

Pe faţă îi înfloreşte un zâmbet. Norii aceia de furtună din ochii ei nu mai au nicio şansă.

— Uau, zice ea, cu vocea la fel de caldă cum îi e şi zâmbetul. Dar ştiu că te pricepi să-nvârţi cuvintele.

— Şi doamnele, zic eu, prostindu-mă şi mai tare.

Mă dau în stambă doar ca s-o fac să râdă.

Ea mai râde puţin şi se reazemă de spătarul canapelei.

— Sigur eşti bun de poet? Asta a fost cea mai proastă replică pe care am auzit-o în viaţa mea?

— Te aşteptai la ceva…

— Mai poetic, zice ea.

— Glumeşti? Cele mai multe poezii sunt despre sex.

Ea e sceptică.

— Ai informaţii concrete care să susţină asta? Vreau să văd nişte cifre.

— Savanto! o ocărăsc eu.

— Poetule! ripostează ea.

Zâmbim amândoi încântaţi, fără să încercăm să ne ascundem încântarea unul de celălalt.

— Majoritatea poeziilor pe care le ştiu eu sunt despre dragoste, sex sau stele. Voi, poeţii, sunteţi obsedaţi de stele. Stele căzătoare, stele lucitoare, stele muritoare.

— Stelele sunt importante, zic eu râzând.

— Sigur, dar de ce nu există mai multe poezii despre soare? Soarele e şi el o stea, cea mai importantă pentru noi. Numai pentru asta şi ar merita un poem-două.

— S-a făcut. De-acum înainte voi scrie numai poezii despre soare, declar eu.

— Bun, zice ea.

— Serios acum, chiar cred că majoritatea poeziilor sunt despre sex. Robert Herrick[22] a scris o poezie intitulată „Către fecioare, ca să-şi folosească timpul”.

Ea îşi trage picioarele sub ea şi se aşază turceşte pe canapea, îndoindu-se de râs.

— Nu se poate!

— Ba da, zic eu. Practic, le spunea fecioarelor să-şi piardă virginitatea cât mai curând, în eventualitatea că mureau. Doamne fereşte să mori fecioară!

Râsul ei se stinge.

— Poate voia să spună doar că ar trebui să trăim în prezent. Ca şi cum n-am avea decât ziua de azi.

E serioasă iar, şi tristă, iar eu nu ştiu de ce. Îşi reazemă din nou ceafa de spătarul canapelei şi se uită în sus la globul disco.

— Povesteşte-mi despre tatăl tău.

— Nu vreau să vorbesc despre el.

— Ştiu, dar povesteşte-mi oricum. De ce spui că nu te iubeşte?

Îşi îndreaptă capul şi mă priveşte.

— Eşti neobosit, zice ea şi lasă iar capul pe spate.

— Doar insistent, zic eu.

— Nu ştiu cum să formulez. Principalul sentiment al tatei este regretul. De parcă ar fi făcut cândva în trecut o greşeală enormă, de parcă ar fi apucat-o pe un drum nepotrivit şi în loc să ajungă unde trebuia, a eşuat în această viaţă trăită alături de mine, de mama şi de fratele meu.

Îi tremură vocea când spune asta, dar nu plânge. Mă întind, o iau de mână şi ne uităm amândoi la ecranul televizorului. Scorul ei săltăreţ a fost înlocuit de o reclamă mută la cazinourile din Atlantic City.

— Mama face nişte tablouri minunate, îi spun. Realmente incredibile.

[22] Robert Herrick (1591–1674) – poet şi cleric englez.

Încă pot vedea clar lacrimile din ochii ei atunci când i-a dat tata cadoul. A spus *„Yeobo,* nu trebuia!” „E ceva numai pentru tine”, a zis el. „Pe vremuri pictai tot timpul.”

Eu rămăsesem surprins. Credeam că ştiu totul despre mama – şi despre tata, de fapt –, dar iată că exista o istorie secretă despre care nu ştiam nimic. Am întrebat-o de ce încetase să picteze, iar ea a fluturat din mână de parcă ar fi alungat nişte lacrimi. „A fost demult”, a zis.

Îi sărut Natashei mâna şi pe urmă îi mărturisesc:

— Uneori mă gândesc că poate a greşit avându-ne pe noi.

— Da, dar şi ea crede asta?

— Nu ştiu, zic, apoi adaug: Dacă ar fi să presupun, aş zice că mi se pare mulţumită de direcţia în care a luat-o viaţa ei.

— Asta-i bine, zice Natasha. Îţi imaginezi ce înseamnă să trăieşti toată viaţa gândindu-te că ai făcut o greşeală?

Se înfioară de-a dreptul când spune asta. Îi prind mâna, o duc la buze şi i-o sărut. O trag spre mine, vrând s-o sărut şi pe ea, dar mă opreşte.

— Spune-mi de ce vrei să fii poet, zice.

Mă las pe spate şi îi mângâi încheieturile degetelor cu degetul meu mare.

— Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar dacă vreau să-mi fac o meserie din asta. Nu înţeleg cum aş putea să ştiu deja ce vreau. Nu ştiu decât că-mi place. Îmi place cu adevărat. Îmi vin anumite gânduri pe care trebuie să le scriu, iar când le scriu, ies sub formă de poeme. Este lucrul care mă face să mă simt cel mai bine, în afară de…

Mă opresc, nu vreau s-o sperii iar.

Ea ridică din nou capul.

— În afară de ce?

Ochii îi strălucesc. Vrea să ştie răspunsul.

— În afară de tine. Şi tu mă faci să mă simt bine cu mine.

Îşi trage mâna dintr-a mea. Mă gândesc că iar o să devină retractilă, dar nu. În loc de asta, se apleacă spre mine şi mă sărută.

natasha

Îl sărut ca să-l fac să tacă. Dacă va continua să vorbească, îl voi iubi, iar eu nu vreau să-l iubesc. Chiar nu vreau. Se dovedeşte a fi o strategie deloc grozavă. Sărutatul este tot un fel de vorbit, doar că fără cuvinte.

daniel

Într-o zi voi scrie o odă despre sărut. O voi intitula „Odă sărutului”.

Va fi grandioasă.

natasha

Probabil că am fi continuat să ne sărutăm, dacă nu s-ar fi întors chelneriţa noastră cea ţâfnoasă ca să ne întrebe dacă voiam să mai mâncăm ceva. Nu mai voiam şi oricum era vremea să plecăm. Eu tot mai vreau să-l duc la Muzeul de Istorie Naturală, locul meu preferat din New York. Îi spun asta şi apoi ieşim afară.

După întunericul de la *norebang,* soarele pare exagerat de strălucitor. Şi nu doar soarele – totul pare excesiv. Oraşul este mult prea zgomotos şi mult prea aglomerat.

Vreme de câteva secunde sunt dezorientată de prăvăliile înghesuite una-n alta, toate cu firme coreene, apoi îmi amintesc că suntem în Koreatown. Se presupune că partea asta din oraş ar trebui să semene cu Seoulul. Mă întreb dacă chiar seamănă. Mă uit la soare cu ochii mijiţi şi mă gândesc ce-ar fi să ne întoarcem înăuntru. Încă nu mă simt pregătită pentru felul în care îşi reintră în drepturi realitatea zgomotoasă şi zorită a New Yorkului.

Gândul ăsta mă face să-mi revin. Realitate. *Asta* este realitatea. Mirosul de cauciuc încins şi gaze de eşapament, vuietul prea multor maşini mergând spre nicăieri, gustul de ozon din aer. Asta este realitatea. În *norebang* ne-am putut preface, dar nu şi aici, afară. Ăsta-i unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la New York. Îţi zădărniceşte orice încercare de a te minţi singur.

Ne întoarcem unul spre altul în acelaşi timp. Ne ţinem de mână, dar până şi asta pare un gest prefăcut acum. Îmi trag mâna dintr-a lui ca să-mi potrivesc rucsacul. El aşteaptă să i-o întind la loc, dar eu nu sunt pregătită încă.

daniel

Băiat localnic incapabil să lase lucrurile aşa cum sunt

Stăm pe locuri alăturate în tren, şi chiar dacă smuciturile ne tot împing unul către altul, o simt cum îmi scapă. În faţa noastră nu stă nimeni; ne urmărim reciproc în geam. Ochii mei alunecă spre ea atunci când îşi mută privirea. Ochii ei alunecă spre mine când procedez la fel. Ţine rucsacul în poală şi îl strânge la piept de parcă ar fi capabil să se ridice şi s-o şteargă în orice secundă.

M-aş putea întinde s-o iau de mână, să forţez lucrurile, dar vreau s-o facă ea de data asta. Vreau să recunoască ea explicit ce este între noi. Nu pot lăsa lucrurile aşa cum sunt. Vreau s-o spună cu voce tare. Să spună: *Suntem sortiţi unul altuia.* Ceva. Orice. Am nevoie s-o aud. Să ştiu că nu sunt singur în povestea asta.

Ar trebui să mă dau bătut.

Chiar o să mă dau bătut.

— De ce te temi atât de mult? o întreb, fără să mă dau deloc bătut.

natasha

Detest prefăcătoria, dar uite că mă prefac.

— La ce te referi? îi spun eu imaginii lui reflectate în geamul metroului în loc să-i spun lui.

daniel

Sunt cât pe ce să cred că nu ştie despre ce vorbesc. Privirile ni se întâlnesc pe sticla geamului de parcă ar fi singurul loc unde ne putem uita unul la altul.

— Suntem sortiţi unul altuia, insist eu.

Îmi iese complet aiurea – autoritar, dojenitor şi insistent în acelaşi timp.

— Ştiu că şi tu simţi la fel.

Ea nu rosteşte o vorbă, se ridică doar şi se duce lângă uşă. Dacă furia ar semăna cu căldura, aş vedea acum valuri radiind din trupul ei.

O parte din mine vrea să se ducă după ea să-i ceară scuze. O parte din mine pretinde să ştie care-i problema ei de fapt. Mă silesc să rămân aşezat cele două staţii care ne-au mai rămas, până când trenul opreşte cu scrâşnet de roţi la Strada 81.

Uşile se deschid. Ea îşi croieşte drum prin mulţime şi o ia la fugă în sus pe scări. Imediat ce ajungem sus, mă trage într-o margine a trotuarului şi se întoarce cu faţa spre mine.

— Să nu-mi spui tu mie ce să simt! se răsteşte ea în şoaptă.

Are de gând să mai spună ceva, dar se hotărăşte să n-o facă. Preferă să se îndepărteze de mine.

Este nemulţumită, dar acum sunt şi eu la fel. O prind din urmă.

— Care-i problema ta? o întreb, aruncând de-a dreptul braţele în sus.

Nu vreau să mă cert cu ea. Central Park este chiar peste drum. Copacii arată luxuriant şi minunat în culorile lor de toamnă. Vreau să hoinăresc cu ea prin parc şi să scriu poeme în carneţel. Vreau să mă ia peste picior că scriu poeme în carneţel. Vreau să mă înveţe cum şi de ce îşi schimbă frunzele culoarea. Sunt sigur că ştie explicaţia ştiinţifică exactă.

Îşi pune rucsacul pe amândoi umerii şi-şi încrucişează braţele la piept.

— Nu există sortiţi unul altuia, zice ea.

Nu vreau să port o discuţie filosofică, aşa că cedez.

— Bine, dar dacă ar exista, atunci…

Mă întrerupe.

— Nu. Ajunge. Nu există şi gata. Şi chiar dacă ar exista, noi categoric nu suntem.

— De unde ştii?

Îmi dau seama că sunt absurd, iraţional şi probabil într-o grămadă de alte feluri cum n-ar trebui să fiu. Asta nu-i un lucru despre care să te poţi certa cu cineva.

Nu poţi convinge pe cineva să te iubească.

Un vânticel înfoaie frunzele din jurul nostru. Este mai frig decât a fost tot restul zilei.

— Pentru că ăsta-i adevărul. Nu suntem sortiţi unul altuia, Daniel. Eu sunt imigrant fără forme legale. Urmează să fiu deportată. Asta e ultima mea zi în America. Mâine voi fi dusă de-aici.

Poate că vorbele ei au şi alt înţeles. Mintea mea alege cuvintele cele mai importante şi le rearanjează, sperând să găsească altă semnificaţie. Încerc chiar să compun iute un poem din ele, dar cuvintele nu vor să se supună. Rămân pur şi simplu neclintite, prea grele ca să le pot apuca eu.

Ultima.

Forme legale.

America.

Dusă.

natasha

În mod normal, un lucru ca ăsta – o ceartă în public – m-ar face să mă simt jenată, dar acum abia dacă observ pe cineva în afară de Daniel. Dacă e să fiu sinceră cu mine, aşa a fost toată ziua.

Îşi ia fruntea în palme şi părul îi cade peste faţă ca o perdea. Nu ştiu ce ar trebui să spun sau să fac acum. Îmi vine să-mi retrag cuvintele. Îmi vine să mă prefac în continuare. Eu sunt de vină că lucrurile au mers atât de departe. Trebuia să-i fi spus de la început, dar nu m-am gândit că vom ajunge în acest punct. Nu m-am gândit că voi simţi atât de mult.

daniel

— Mi-am amânat interviul din cauza ta.

Vorbesc atât de încet, încât nici nu ştiu dacă vreau să mă audă, dar ea aude.

Face ochii mari. Începe să spună trei lucruri diferite până se hotărăşte să zică:

— Stai puţin. E vina mea?

E clar că o acuz de ceva. Nu sunt sigur nici eu de ce anume. Un curier pe bicicletă ţâşneşte pe trotuar cam prea aproape de noi. Cineva îi strigă că există străzi. Vreau şi eu să strig la el. „Respectă regulile”, îmi vine să-i spun.

— Puteai să mă previi, zic eu. Puteai să-mi spui că pleci.

— Te-am prevenit, zice ea, de data asta defensivă.

— Nu suficient. N-ai spus că te muţi în altă ţară în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— N-am ştiut că noi doi vom…

O întrerup.

— Dar ştiai încă de când ne-am întâlnit ce urmează să se întâmple cu tine.

— Atunci nu era treaba ta.

— Iar acum este?

Chiar dacă situaţia e disperată, s-o aud spunând că acum e treaba mea îmi dă o rază de speranţă.

— Am încercat să te previn, insistă ea din nou.

— Nu suficient. Uite cum se procedează: deschizi gura şi spui adevărul. Nu prostii despre cum nu crezi în poezie şi în dragoste. Spui: „Daniel, urmează să plec de tot.” Spui: „Daniel, nu te îndrăgosti de mine.”

— Am spus toate lucrurile astea.

Nu strigă, dar nici nu vorbeşte încet. Un ţânc foarte elegant în paltonaş la modă face ochii mari şi se agaţă de mâna tatălui său. Un ciopor de turişti (înarmaţi cu ghidurile de rigoare) se uită la noi ca la un exponat.

Cobor vocea.

— Da, dar atunci n-am crezut că vorbeai serios.

— Şi cine-i de vină? întreabă ea.

N-am ce să răspund la întrebarea asta, aşa că ne holbăm unul la altul.

— Nu se poate să te fi îndrăgostit cu adevărat de mine, zice ea, de data asta mai încet.

În voce i se citeşte ceva între suferinţă şi neîncredere.

Iarăşi n-am nimic de spus. Până şi eu sunt surprins cât de multe lucruri am simţit toată ziua pentru ea. Problema cu îndrăgostirea este că n-o poţi controla.

Încerc să potolesc atmosfera.

— De ce nu se poate să mă fi îndrăgostit de tine? întreb.

Trage tare de bretelele rucsacului.

— Pentru că-i o prostie. Ţi-am spus să nu…

Gata, mi-a ajuns. Am stat cu inima pe tavă toată ziua şi de-acum s-a cam umplut de vânătăi.

— Nemaipomenit! Tu nu simţi nimic? M-am sărutat singur acolo?

— Crezi că nişte sărutări înseamnă ceva definitiv?

— Cred că sărutările *acelea* au însemnat.

Închide ochii. Când îi deschide din nou, mi se pare că văd în ei milă.

— Daniel… începe ea.

I-o retez. N-am nevoie de milă.

— Nu. Nu contează. Nu vreau s-aud nimic. Am înţeles. Nu simţi la fel ca mine. Pleci. Îţi doresc o viaţă frumoasă.

Fac doi paşi mari înainte să spună:

— Parcă eşti tata.

— Nici măcar nu-l cunosc pe tatăl tău, zic eu, trăgându-mi haina pe mine; pare cumva mai strâmtă.

Ea încrucişează braţele la piept.

— Nu contează. Eşti exact ca el. Egoist.

— Ba nu.

De data asta eu sunt defensiv.

— Ba aşa eşti. Crezi că lumea-ntreagă se învârte în jurul tău. Al sentimentelor tale. Al visurilor tale.

Ridic braţele în aer.

— Nu-i greşit să ai visuri. Poate că sunt un visător prost, dar măcar visez.

— Şi de ce ar fi o calitate? întreabă ea. Voi, visătorii, credeţi că universul există numai pentru voi şi pasiunea voastră.

— Mai bine aşa, decât să nu visezi.

Ea mijeşte ochii, gata de polemică.

— Serios? De ce?

Nu-mi vine să cred că trebuie să-i explic aşa ceva.

— De aceea am fost lăsaţi pe pământ.

— Nu, zice ea clătinând din cap. Am fost lăsaţi pe pământ ca să evoluăm şi să supravieţuim. Şi-atât.

Ştiam eu că va invoca ştiinţa. Dar nu se poate să creadă asta.

— Nu crezi asta, îi spun.

— Nu mă cunoşti suficient de bine ca să afirmi aşa ceva, zice ea. În plus, visatul e un lux pe care nu şi-l permite toată lumea.

— Da, dar tu ţi-l permiţi. Te temi să nu devii ca tatăl tău. Nu vrei să alegi greşit, aşa că nu alegi deloc.

Sunt sigur că există un mod mai potrivit să-i spun asta, dar nu sunt în cea mai bună formă acum.

— Eu ştiu deja ce vreau să fiu, zice ea.

Nu mă pot împiedica să n-o iau în râs.

— Specialist în prelucrarea şi analiza datelor sau aşa ceva? Asta nu-i o pasiune. E o slujbă. Visatul n-a omorât pe nimeni vreodată.

— Nu-i adevărat, zice ea. Cum poţi fi aşa naiv?

— Mai bine să fiu naiv decât orice-oi fi tu. Tu nu vezi decât ce se află fix în faţa ta.

— Mai bine decât să văd ce nu există.

Acum am ajuns amândoi într-un impas.

Soarele se ascunde după un nor şi un vânt rece suflă spre noi dinspre Central Park. Ne uităm o vreme unul la altul. Arată altfel fără lumina soarelui. Îmi imaginez că şi eu arăt altfel. Mă crede naiv. Mai mult decât atât, mă crede caraghios.

Poate că-i mai bine să punem capăt lucrurilor astfel. Mai bine un sfârşit brusc şi tragic decât unul lung şi lălăit, în care ne dăm seama că suntem prea diferiţi şi că doar dragostea nu-i de-ajuns să ne unească.

Gândesc toate aceste lucruri. Nu cred niciunul.

Vântul se stârneşte iar. Îi ciufuleşte puţin părul. Mi-o pot imagina cât se poate de clar cu vârfurile roz. Mi-ar fi plăcut s-o văd.

natasha

— Ar trebui să pleci, îi spun.
— Deci asta-i tot? întreabă el.
Mă bucur că e un ticălos. Asta face lucrurile mai uşoare.
— La mine nu te gândeşti deloc? „Mă întreb ce-o fi simţind Natasha. Cum de-a ajuns ea să fie imigrant fără acte? Oare vrea să se ducă să locuiască într-o ţară pe care n-o cunoaşte deloc? Oare n-o fi complet distrusă de ce se întâmplă cu viaţa ei?”
Citesc pe chipul lui vinovăţie. Face un pas spre mine, dar mă trag înapoi. Se opreşte.
— Tu aştepţi pe cineva care să te salveze. Nu vrei să fii doctor? Atunci, nu te face doctor.
— Nu-i aşa de simplu, zice el încet.
Îl privesc cu ochii mijiţi.
— O să te citez pe tine cel de-acum câteva minute. Uite cum faci: Deschizi gura şi spui adevărul. Spui: „Mamă? Tată? Nu vreau să fii doctor.” Spui: „Vreau să fiu poet, pentru că sunt prost şi nu mă duce capul să fac altceva.”
— Ştii şi tu că nu-i aşa simplu, zice el, şi mai încet decât înainte.
Mă trag de bretelele rucsacului. E momentul să plec. Nu facem decât să amânăm inevitabilul.
— Ştii ce urăsc eu? îl întreb. Urăsc din tot sufletul poezia.
— Da, ştiu, zice el.
— Taci. O urăsc, dar am citit ceva scris de o poetă pe care o cheamă Warsan Shire[23]. Ea spune că nu-ţi poţi face cămin în alţi oameni şi că cineva trebuia să-ţi fi spus deja asta.
Mă aştept să-mi spună că acest sentiment nu este adevărat. Chiar îmi doresc, dar el nu spune nimic.

---
[23] Warsan Shire (n. 1988) este o poetă de origine somaleză născută în Kenya şi stabilită la Londra.

— Fratele tău avea dreptate. N-avem niciun viitor. În plus, tu nu mă iubeşti, Daniel. Tu doar cauţi pe cineva care să te salveze. Salvează-te singur.

daniel

Adolescent localnic, convins că viaţa lui este absolut şi cu desăvârşire de rahat

Cât de mult vreau să aibă dreptate! Cât de mult vreau să nu mă fi îndrăgostit de ea deloc!

Mă uit după ea cum se îndepărtează şi n-o opresc, nici n-o urmăresc. Ce idiot desăvârşit am fost! M-am purtat ca un tâmpit mistic care crede în puterea cristalelor. Nu-i de mirare că se întâmplă asta acum. După toată vorbăria fără sens despre *menire, destin* şi *suntem sortiţi unul altuia.*

Natasha are dreptate. Viaţa este doar o serie de decizii proaste, de indecizii şi de coincidenţe pe care preferăm să le considerăm sortite să se întâmple. N-au azi la cantina şcolii pastele tale preferate? Nu poate fi decât din cauza universului care încearcă să te ţină la regim.

Mulţumesc, universule!

Ai pierdut trenul? Poate că urma să explodeze în tunel, sau poate că era în el „pacientul zero” al cine ştie cărei gripe aviare oribile (a cormoranilor, a gâscanilor, a pterodactililor), deci slavă Domnului că nu te-ai urcat în tren.

Mulţumesc, universule!

Dar nu-şi bate nimeni capul să urmărească mai departe cum funcţionează destinul. Cei de la cantină au găsit totuşi o cutie uitată de paste şi oricum ţi-a dat prietenul tău o felie de tort. Ai spumegat aşteptând următorul tren, dar până la urmă a venit unul. În trenul pe care l-ai pierdut n-a murit nimeni. Nici măcar n-a strănutat cineva.

Ne spunem nouă înşine că lucrurile se întâmplă cu un motiv, dar nu facem decât să ne înşirăm poveşti. Le inventăm. Dar nu înseamnă nimic.

soarta

O poveste

Soarta a ţinut mereu de teritoriul zeilor, deşi până şi zeii se supun ei.

În mitologia greacă, cele trei surori ursitoare învârt roata destinului unei persoane vreme de trei nopţi după ce s-a născut. Imaginează-ţi copilul tău nou-născut în pătuţul lui. Este întuneric, pufos şi cald, undeva între orele două şi patru după miezul nopţii, unul din acele momente care aparţin exclusiv nou-născuţilor şi muribunzilor.

Prima ursitoare – Clotho[24] – îşi face apariţia lângă voi. E o fată subţire, atrăgătoare. Are în mână un fus cu care toarce firul vieţii copilului tău.

Lângă ea e Lachesis, mai vârstnică şi mai împlinită decât sora ei. Ţine în mână toiagul cu care măsoară firul vieţii. Lungimea vieţii copilului tău şi destinul lui se află în mâinile ei.

Ultima stă Atropos – bătrână şi zbârcită. Inevitabil. Ţine în mână foarfeca înspăimântătoare cu care va tăia firul vieţii copilului tău. Ea hotărăşte momentul şi modul în care fata sau băiatul tău va muri.

Închipuie-ţi imaginea uimitoare şi terifiantă a celor trei ursitoare adunate laolaltă, aplecate deasupra leagănului, hotărându-i viitorul.

În vremurile moderne, cele trei surori au dispărut din conştiinţa colectivă, dar ideea de soartă, nu. De ce continuăm să credem în ea? Devine tragedia mai suportabilă dacă ştim că n-am fost părtaşi la producerea ei, că n-o puteam preveni? Mereu a fost aşa.

Lucrurile se întâmplă cu un motiv, susţine mama Natashei. Vrea să spună că Soarta are un Motiv şi, cu toate

[24] Cele trei surori ursitoare din mitologia greacă (numite generic Moire) sunt Clotho, Lachesis şi Atropos.

că s-ar putea să nu-l cunoşti, poţi găsi o anumită alinare în gândul că există un Plan.

Natasha este diferită. Ea crede în determinism – o acţiune conduce la o alta şi tot aşa. Acţiunile tale îţi determină soarta. Din acest punct de vedere, ea nu se deosebeşte de tatăl lui Daniel.

Daniel trăieşte în spaţiul confuz dintre aceste două poziţii. Poate că nu-i era sortit s-o întâlnească astăzi pe Natasha. Poate că a fost până la urmă o întâmplare.

Şi totuşi.

Odată ce s-au întâlnit, restul, dragostea dintre ei, era inevitabil.

natasha

N-am de gând să las povestea asta cu Daniel să mă împiedice să merg la muzeu. Asta e una dintre zonele mele preferate din oraş. Clădirile de aici nu sunt chiar atât de înalte ca acelea din Midtown. E plăcut să poţi vedea porţiuni neîntrerupte de cer.

Zece minute mai târziu mă aflu la muzeu, în secţiunea mea favorită – Sala Meteoriţilor. Multă lume trece prin încăperea asta doar pentru că se îndreaptă spre sala de alături, cea cu pietre preţioase şi semipreţioase care-ţi iau ochii. Dar mie îmi place aici. Îmi place cât este de întunecat, de răcoros şi de liber. Îmi place că nu-i aproape nimeni.

Peste tot în jurul camerei, vitrine verticale cu spoturi luminoase expun fragmente mici de meteoriţi. Vitrinele au nume precum *Nestemate din spaţiu, Cum se făuresc planetele* şi *Originile sistemului solar.*

Mă îndrept direct spre meteoritul meu preferat – Ahnighito. Este de fapt doar o bucată din mult mai marele meteorit Cape York. Ahnighito înseamnă treizeci şi patru de tone de fier şi este cel mai mare meteorit expus în muzeu. Mă urc pe platforma care îl susţine şi îmi trec palmele peste el. Suprafaţa lui are acea răceală de metal şi ciobituri de la milioane de lovituri mărunte. Închid ochii şi îmi las degetele să intre şi să iasă din scobituri. E greu de crezut că halca asta de fier provine din spaţiul cosmic. E şi mai greu de crezut că probabil poartă în ea originile sistemului solar. Această încăpere este biserica mea, iar să stau pe această platformă este reazemul meu. Să ating această piatră înseamnă să mă apropii cel mai mult de credinţa în Dumnezeu.

Aici l-aş fi adus pe Daniel. I-aş fi spus să scrie poezie despre pietre din spaţiu şi cratere de impact. Numărul total de acţiuni şi reacţiuni de care a fost nevoie pentru formarea sistemului nostru solar, a galaxiei noastre, a

universului nostru este uluitor. Numărul de lucruri care au trebuit să decurgă cu precizie absolută este copleşitor.

Comparativ cu asta, ce înseamnă să te îndrăgosteşti? Un şir de mici coincidenţe despre care spunem că înseamnă totul deoarece vrem să credem că vieţile noastre mărunte contează la scara galaxiei. Nici măcar nu ai cum să compari îndrăgostirea cu formarea universului.

Nu seamănă câtuşi de puţin.

daniel

Simetrii
Un poem de Daniel Jae Ho Bae

Eu voi
sta pe partea
mea. Iar tu vei
sta pe al-
ta

natasha

Eu şi tata am fost cândva apropiaţi. În Jamaica – şi chiar după ce ne-am mutat aici – eram de nedespărţit. De cele mai multe ori, eram eu şi tata – visătorii – contra mamei şi fratelui meu – nevisătorii.

El şi cu mine ne uitam împreună la crichet. Eu eram publicul lui atunci când îşi repeta replicile pentru audiţii. Când avea să ajungă în sfârşit actor faimos pe Broadway, urma să-mi aranjeze să primesc eu toate rolurile grozave pentru fetiţe, zicea. Îi ascultam poveştile despre cum va fi viaţa noastră după ce va deveni celebru. L-am ascultat mult după ce mama şi fratele meu au încetat să-l mai asculte.

Lucrurile au început să se schimbe acum vreo patru ani, când eu aveam treisprezece. Mama s-a săturat să trăiască într-un apartament cu două camere. Toate prietenele ei din Jamaica locuiau în propriile lor case. S-a săturat să audă ce se va întâmpla când îi va veni lui vremea. Totuşi, lui nu i-a spus nimic, doar mie.

„Voi, copii, aţi ajuns prea mari să dormiţi în sufragerie. Aveţi nevoie de intimitate.”

„N-o să ajung niciodată să am o bucătărie adevărată şi un frigider adevărat. E momentul să termine de-acum cu nebunia asta.”

Şi pe urmă tata şi-a pierdut serviciul. Nu ştiu dacă l-au concediat sau a fost vorba de o întrerupere temporară a activităţii. Mama a spus la un moment dat că ea credea că-şi dăduse el demisia, dar nu putea dovedi.

În ziua în care s-a întâmplat asta, el a zis:

— Poate că tot răul e înspre bine. Am mai mult timp să mă ocup de actorie.

Nu ştiu cu cine vorbea, dar nu i-a răspuns nimeni.

Acum, că nu mai lucra, spunea că o să se ducă la audiţii. Rareori o făcea. Exista întotdeauna o scuză:

„Nu sunt potrivit pentru rol.”

„N-o să le placă deloc accentul meu, frate.”

„Sunt bătrân de-acum. Actoria e treabă pentru tineri.”

Când mama se întorcea seara de la muncă, tata îi spunea că se străduieşte şi el. Dar fratele meu şi cu mine ştiam mai bine.

Încă îmi amintesc prima oară când l-am văzut transpus într-o piesă. Peter şi cu mine ne întorceam de la şcoală. Ne-am dat seama că se petrecea ceva ciudat pentru că uşa de la intrare rămăsese deschisă. Tata era în sufragerie – adică în camera noastră. Nu ştiu dacă ne-a auzit intrând, dar n-a reacţionat. Ţinea o carte în mână. Mai târziu mi-am dat seama că era de fapt o piesă – *Struguri în soare*[25].

Tata purta cămaşă albă, pantaloni negri şi rostea replicile. Nu ştiu de ce mai ţinea textul în mână, pentru că îl învăţase deja pe de rost. Încă mai ţin minte porţiuni din monolog. Personajul spunea ceva despre cum vedea viitorul desfăşurat în faţa lui şi cum el – viitorul – nu era decât un iminent spaţiu gol.

Când ne-a observat în sfârşit, tata ne-a certat că ne strecuraserăm pe furiş. La început am crezut că era doar stânjenit. Nimănui nu-i place să fie luat pe nepusă masă. Mai târziu mi-am dat seama, însă, că era mai mult de-atât. Îi fusese ruşine, de parcă l-am fi prins minţind sau furând.

După aceea, n-am mai făcut aproape nimic împreună. A încetat să se mai uite la crichet. Mi-a refuzat toate propunerile de a-l ajuta să memoreze replici. Jumătatea lui de dormitor s-a umplut de teancuri de cărţi îngălbenite cu piese celebre. Ştia toate rolurile, nu numai pe ale personajelor principale, ci şi pe cele mărunte.

În cele din urmă, nu s-a mai prefăcut că se ducea la audiţii sau că îşi căuta de muncă. Mama nu s-a mai amăgit că vom avea vreodată o casă sau măcar un apartament cu mai mult de un dormitor. A început să facă ture suplimentare la serviciu ca s-o scoatem la capăt cu cheltuielile. Vara trecută mi-am luat şi eu o slujbă la

[25] *A Raisin in the Sun* – piesă de teatru de Lorraine Hansberry.

McDonald's, în loc să lucrez ca voluntar la spitalul metodist din New York, ca-n fiecare vară.

Treaba asta durează de trei ani. Venim acasă de la şcoală şi îl găsim pe tata încuiat în dormitor, declamând replici de unul singur. Fragmentele lui preferate sunt monoloagele lungi şi dramatice. El e Macbeth sau Walter Lee Younger[26]. Se plânge cu amărăciune de un actor sau altul şi de lipsa lui de talent. Îi ridică în slăvi pe cei pe care îi consideră buni.

Acum două luni, fără să aibă vreun merit, a primit un rol. Cineva pe care îl cunoscuse cu ani în urmă la una dintre audiţii punea în scenă *Struguri în soare.* Când i-a spus mamei, primul lucru pe care l-a întrebat ea a fost:

— Cu cât te plătesc?

Nu „Felicitări”. Nu „Sunt foarte mândră de tine”. Nu „Ce rol joci?” Sau „Când va fi spectacolul?” Sau „Nu eşti încântat?” Doar „Cu cât te plătesc?”

S-a uitat la el cu ochi lipsiţi de expresie. Neimpresionaţi. Da, era nemulţumită de el de ani de zile, dar acel moment ne-a arătat cât de mult se îndepărtaseră de fapt. Până şi Peter, care-i ţinea întotdeauna, în orice problemă, partea mamei, a tresărit puţin.

Şi totuşi. N-o poţi învinovăţi pe ea. Nu cu adevărat. Tata se pierduse cu anii în visurile lui. Trăia în piesele alea, nu în viaţa reală. La fel face şi-acum. Iar mama n-are timp să mai viseze.

Nici eu.

[26] Personaj din *Struguri în soare,* piesa citată mai sus.

samuel kingsley

O poveste despre regret, partea a treia

Îi este puţin frică de Natasha, ca să fim sinceri. Ce o interesează pe ea acum? Chimia, fizica şi matematica. De unde au apărut astea? Uneori, când o priveşte făcându-şi temele la masa din bucătărie, i se pare că e fata altcuiva. Lumea ei este mai mare decât el şi decât lucrurile pentru care i-a stârnit el interesul. Nu îşi dă seama când l-a lăsat atât în urmă.

Într-o noapte, după ce ea şi Peter se băgaseră în pat, s-a dus în bucătărie după apă. Natasha îşi lăsase pe masă manualul de matematică şi tema. Samuel nu ştie ce l-a apucat, dar a aprins lumina, s-a aşezat şi a răsfoit manualul. Parcă avea în faţa ochilor hieroglife, un limbaj străvechi rămas dintr-un timp şi de la nişte oameni pe care nici măcar nu spera să-i înţeleagă. S-a simţit cumva cuprins de frică. A stat acolo îndelung, trecându-şi degetele peste simboluri, dorindu-şi să fi avut pielea ca un burete ca să pătrundă prin ea toată cunoaşterea şi istoria lumii.

După noaptea aceea, de fiecare dată când se uita la Natasha avea sentimentul vag că venise cineva în timp ce el nu era atent şi o furase pe fetiţa lui cea dulce.

Uneori, surprinde totuşi un crâmpei din vechea Natasha. Se uită la el aşa cum obişnuia să se uite când era mai mică. Este o privire care vrea ceva de la el. O privire care vrea să fie mai mult, să facă mai mult, să iubească mai mult. Îl irită. Uneori îl irită şi ea. N-a făcut deja destul? Este primul lui copil. A renunţat deja la toate visurile lui pentru ea.

daniel

Nu ştiu ce să fac acum cu mine. Trebuia să mă las purtat de vânt, dar nu mai e vânt. Aş vrea să am haine de vagabond şi o pancartă atârnată de mine care să zică: „Şi-acum ce mai urmează, Universule?” Poate ar fi momentul potrivit să recunosc totuşi că universul nu-mi acordă nicio atenţie.

E corect să spun că urăsc tot şi pe toată lumea.

Universul este un nemernic, la fel ca Charlie.

Charlie.

Mâncătorul de rahat.

Charlie, care i-a spus celei care voiam să-mi fie prietenă că n-avem nicio şansă. Charlie, care a acuzat-o spunând că ar putea fi o hoaţă. Charlie, care i-a spus că am o puţă mică. Charlie, căruia vreau să-i ard un pumn în mutră de unsprezece ani.

Poate că ăsta-i vântul în stare să mă poarte. Ura mea pentru Charlie.

Nu există moment mai potrivit decât prezentul.

Nu mi-a mai rămas nimic de pierdut azi.

natasha

Asistenta judiciară e ceva mai ciufulită când o văd de data asta. O şuviţă de păr desprinsă îi cade în ochi. Ochii îi strălucesc sub luminile de neon şi rujul roşu-intens s-a şters. Arată de parcă ar fi fost sărutată.

Verific telefonul, să mă asigur că n-am ajuns nici prea devreme, nici mai târziu, dar sunt exact la ora stabilită.

— Bine aţi revenit, domnişoară Kingsley. Haideţi cu mine, vă rog.

Se ridică şi porneşte prin birou.

— Jeremy… adică domnul Fitz… ăă, adică domnul avocat Fitzgerald e chiar dincolo.

Bate încetişor la singura uşă şi aşteaptă, cu ochii şi mai strălucitori decât înainte. Uşa se deschide.

Puteam la fel de bine să nu fi fost acolo, pentru că avocatul Fitzgerald nu mă vede câtuşi de puţin. Se uită la asistenta lui într-un fel care mă face să-mi vină să-mi scuz indiscreţia. Ea îl priveşte în acelaşi fel.

Îmi dreg glasul zgomotos.

În cele din urmă, avocatul îşi desprinde privirea de la ea.

— Mulţumesc, domnişoară Winter, zice el.

Putea la fel de bine să-i declare că o iubeşte.

Îl urmez. Se aşază la birou şi îşi apasă tâmplele cu degetele. Are un pansament mic chiar deasupra sprâncenei şi încă unul în jurul încheieturii mâinii. Arată ca o versiune ceva mai bătrână şi mult mai hărţuită a fotografiei de pe site. Singurele lucruri neschimbate sunt faptul că e alb şi că are ochii verzi.

— Ia loc, ia loc, ia loc, zice el dintr-o singură răsuflare. Îmi pare rău pentru întârziere. Am avut un mic accident azi dimineaţă, iar acum nu avem prea mult timp, aşa că, te rog, spune-mi cum s-a întâmplat totul.

Nu sunt sigură de unde să încep. Ar trebui să-i spun acestui avocat întreaga poveste? Ce să includ? Simt că am nevoie să mă întorc în timp ca să-i explic totul.

Ar trebui să-i povestesc despre visurile eşuate ale tatei? Să-i spun că eu cred că visurile nu mor niciodată, chiar dacă sunt moarte? Să-i spun bănuiala mea că tata duce în mintea lui o viaţă mai bună? În viaţa aia e renumit şi respectat. Copiii lui îl tratează cu consideraţie. Soţia lui poartă diamante şi o invidiază bărbaţi şi femei deopotrivă.

Mi-ar plăcea să trăiesc şi eu în lumea aia.

Nu ştiu de unde să încep, aşa că încep cu noaptea în care ne-a distrus vieţile.

natasha kingsley

Povestea unei fiice

Teatrul era încă şi mai mic decât ne aşteptam Peter şi cu mine. Pe un anunţ scria CAPACITATE MAXIMĂ: 40 DE PERSOANE. Biletele costau cincisprezece dolari, încasările urmând să acopere chiria spaţiului pentru două ore într-o seară de miercuri. Actorii nu primeau bilete pe care să le dăruiască prietenilor şi familiei, aşa că el fusese nevoit să cumpere trei pentru noi.

Tatei îi plac mult ritualul şi ceremonia, dar are foarte puţine ocazii în care să se poarte ritualic sau ceremonios. Acum avea această piesă şi aceste bilete. Nu se putea stăpâni. Mai întâi s-a dus şi ne-a adus mâncare chinezească la pachet – puiul generalului Tso[27] şi orez prăjit cu creveţi pentru toată lumea.

Ne-a aşezat pe toţi la măsuţa minusculă din bucătărie. Nu mâncam niciodată la masă, fiindcă şi pentru trei persoane e înghesuială. În seara aceea, totuşi, a insistat să mâncăm împreună ca o familie. Ba chiar ne-a servit el, ceva ce nu se mai întâmplase niciodată până atunci. I-a spus mamei:

— Vezi? Am luat farfurii de carton ca să nu ai tu de spălat mai târziu o grămadă de vase.

A spus asta cu un accent american perfect.

Mama nu i-a răspuns. Ar fi trebuit să luăm asta drept un semn.

Imediat ce am terminat de mâncat, s-a sculat în picioare şi a ridicat în aer un plic alb de parcă era un trofeu.

— Să vedem ce avem la desert, a zis el.

S-a uitat lung în ochii fiecăruia dintre noi. Am văzut-o pe mama ferindu-şi privirea, înainte ca el să treacă la Peter şi apoi la mine.

---

[27] Fel de mâncare chinezesc.

— Draga mea familie, vă rog să-mi faceţi marea onoare de a veni să mă urmăriţi jucând rolul lui Walter Lee Younger în spectacolul *Struguri în soare* realizat de trupa Village.

Pe urmă a deschis încet plicul, de parcă eram la premiile Oscar şi anunţa câştigătorul la categoria cel mai bun actor. A scos biletele şi ne-a dat fiecăruia câte unul. Părea nespus de mândru. Mai mult decât atât, părea nespus de *prezent.* Pentru câteva minute n-a mai fost pierdut în mintea lui, sau într-o piesă, sau în fantezia vreunui vis. Era exact acolo cu noi şi nu voia să fie în altă parte. Uitasem cum era să fie aşa. Avea acea privire care te făcea să te simţi *văzut.*

Fusese o vreme când însemnam totul pentru tata şi îmi era dor de vremea aceea. Şi, mai mult, îmi era dor de vremea când tata însemna totul pentru mine şi credeam că nu putea greşi. Credeam pe-atunci că nu avea nevoie decât de noi, familia lui, ca să fie fericit. Am fotografii de la trei ani când purtam un tricou cu inscripţia TATĂL MEU E CEL MAI GROZAV. Avea desenat pe el un tată pinguin cu o fiică pinguin de mână, înconjuraţi de inimioare albastre de gheaţă.

Îmi doream să mai simt la fel. Să creşti şi să vezi defectele părinţilor tăi este ca şi cum ţi-ai pierde credinţa. Nu mai cred în Dumnezeu. Nu mai cred nici în tata.

Mama a ţâţâit din buze când i-a dat biletul. Putea la fel de bine să-l fi pălmuit.

— Tu şi prostiile tale, a zis ea şi s-a ridicat în picioare. Păstrează-ţi biletul. Nu merg nicăieri.

A ieşit din bucătărie. Am ascultat-o făcând cei douăzeci de paşi până la baie şi trântind uşa cu toată puterea.

Niciunul dintre noi nu ştia ce să spună. Peter s-a înfundat în scaun şi a lăsat capul în jos, să nu i se vadă faţa sub şuviţele rasta. Eu m-am uitat pur şi simplu la locul unde fusese mama. Ochii tatei au dispărut în spatele vălului lor himeric. În modul lui tipic în care nega realitatea, a zis:

— Nu vă faceţi probleme pentru mama. N-a vorbit serios.

Dar ea vorbise serios. N-a venit cu noi. Nici măcar Peter n-a putut-o convinge. A spus că preţul biletului era o risipă de bani strânşi cu greu de ea.

În seara spectacolului, Peter şi cu mine am luat metroul singuri până la teatru. Tata plecase înainte ca să se pregătească. Ne-am aşezat în primul rând şi n-am pomenit nimic despre scaunul gol de lângă noi.

Aş vrea să pot spune acum că tata n-a fost bun. Că talentul lui era mediocru. Asta ar explica toţii anii de nesfârşite respingeri. Asta ar explica de ce s-a dat bătut şi s-a retras din viaţa reală în lumea din capul lui. Şi nu ştiu dacă îl văd clar pe tata. Poate că mă uit la el în continuare cu ochii care îl venerau ca pe un erou, dar iată ce am văzut:

Era excelent.

Era transfigurat.

Locul lui era pe scenă mai mult decât fusese vreodată lângă noi.

daniel

Adolescent localnic, foarte sigur că ziua lui nu putea fi mai proastă, află că se înşală

Când intru, tata e cu un client. Citesc în ochii lui că va avea multe să-mi spună mai târziu.

S-ar putea să îi ofer încă şi mai multe subiecte despre care să vorbim.

Suntem imediat după năvala de la prânz, aşa că magazinul e destul de gol. Nu mai văd decât un singur alt client – o femeie care se uită la foehnuri.

Nu-l văd pe Charlie aranjând sau aprovizionând vreun raft, deci îmi imaginez că lâncezeşte în magazia din spate.

Nici măcar n-am emoţii. Nu-mi pasă niciun pic dacă îmi învineţeşte mutra, numai să apuc mai întâi să-i spun ce am de spus. Las haina jos la intrarea în magazie şi apăs pe clanţă, dar e încuiat. N-are de ce să se fi încuiat pe dinăuntru. Probabil că face laba acolo.

Deschide uşa înainte să bubui eu în ea. În locul rânjetului obişnuit, are pe chip o combinaţie de oboseală şi prudenţă. Probabil a crezut că tata încerca să intre.

Imediat ce mă vede, faţa i se umple de zâmbetul lui superior de nemernic. Face un adevărat spectacol din a se uita în jurul şi în spatele meu.

— Unde ţi-e iubita?

Spune *iubita* în bătaie de joc, cam aşa cum spui *mucos.*

Stau şi mă uit la el, încercând să înţeleg nu *cum* de suntem rude, ci *de ce.* Trece pe lângă mine, izbindu-mă intenţionat cu umărul.

— Ţi-a dat papucii deja? întreabă el, după ce se uită repede pe culoarele dintre rafturi ca să verifice dacă chiar nu-i acolo.

Rânjetul de mâncător de rahat nu i se clinteşte de pe faţă.

Mă provoacă, ştiu. Ştiu şi totuşi muşc momeala, ca un peşte idiot care a mai ajuns de un milion de ori în cârlig şi totuşi nu s-a prins că toate cârligele îi sunt duşmani.

— Te bag în mă-ta, Charlie, zic eu.

L-am luat prin surprindere. Nu mai zâmbeşte şi mă priveşte lung. Sunt fără haină şi fără cravată. Am cămaşa scoasă din pantaloni. Nu arăt ca unul care are peste două ore Cel Mai Important Interviu din viaţa lui. Arăt ca unul pus pe bătaie.

Se umflă ca un peşte-balon. A fost mereu teribil de mândru de cei doi ani şi cinci centimetri pe care îi are în plus. Suntem doar noi doi aici în spate, iar asta îl face îndrăzneţ.

— De. Ce. Ai. Venit. Aici. Frăţioare? întreabă el.

Vine mai aproape de mine, ajungem nas în nas şi îşi împinge faţa într-a mea.

Se aşteaptă să dau înapoi.

Nu dau înapoi.

— Am venit să-ţi pun o întrebare.

Îşi retrage faţa doar o idee.

— Sigur că da, i-aş trage-o, zice el. Asta s-a întâmplat? Mă vrea pe mine în locul tău?

Când eşti un peşte într-un cârlig, cu cât te zbaţi mai mult, cu atât rămâi blocat mai tare, asta-i partea proastă. Cârligul se înfige mai adânc şi tu mai sângerezi puţin. Nu poţi scăpa. Poţi doar să treci mai departe. Sau altfel spus: cârligul o să treacă mai departe prin tine şi o să te doară de-o să-ţi vină să crapi.

— De ce eşti aşa? îl întreb.

Dacă l-am surprins, nu lasă să se vadă. Îi dă înainte cu măgăria-i obişnuită.

— Aşa cum? Mai voinic, mai puternic, mai deştept, mai grozav?

— Nu. De ce te porţi cu mine ca un nemernic. Ce ţi-am făcut?

De data asta nu-şi poate ascunde surprinderea. Se îndepărtează de mine, ba chiar se trage un pas înapoi.

— Las-o baltă. De asta ai venit aici? Ca să te văicăreşti că sunt rău cu tine?

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Arăţi ca un rahat. Azi nu trebuia să încerci să intri la „A doua cea mai bună şcoală”?

— Nu-mi pasă de chestia asta. Nici măcar nu vreau să merg acolo, zic eu încet, dar chiar şi-aşa mă simt bine c-o spun.

— Vorbeşte. Mai. Tare. Frăţioare. Nu te-aud.

— Nu vreau să merg acolo, zic eu mai tare, înainte să-mi dau seama că tata nu mai e la casă acum şi e destul de aproape încât să mă poată auzi.

Tata dă să spună ceva, dar sună clopoţelul de la intrare. Se răsuceşte pe călcâie şi se îndepărtează. Mă întorc înapoi spre Charlie.

— Încerc de ani de zile să înţeleg. Poate că ţi-am făcut ceva când eram mici şi nu-mi aduc aminte.

El pufneşte.

— Ce puteai tu să-mi faci? Eşti prea demn de milă.

— Deci eşti pur şi simplu un ticălos? îl întreb. Aşa ai fost făcut?

— Sunt mai puternic. Mai deştept. Şi mai bun decât tine.

— Dacă eşti aşa deştept, ce cauţi aici, Charlie? O fi sindromul „decât codaş la oraş, mai bine-n satul tău fruntaş”? La Harvard erai doar plevuşcă?

Îşi încleştează pumnii.

— Ai grijă ce vorbeşti.

Am bănuit bine. Chiar mai bine decât credeam.

— Am dreptate, aşa-i? Acolo nu eşti cel mai bun. Şi se dovedeşte că nici aici nu eşti cel mai bun. Cum te simţi să fii fratele-de-pe-locul-doi?

Acum ţin eu cârligul. Se înroşeşte la faţă şi iar se înfoaie. Dacă mai strânge puţin din maxilare, i se vor rupe.

— Vrei să ştii de ce nu-mi placi? Pentru că eşti exact ca ei, zice arătând cu bărbia în direcţia tatei. Tu cu mâncarea ta coreeană, cu prietenii tăi coreeni, tu, care înveţi la

şcoală limba coreeană. Patetic! Nu te-ai prins, frăţioare? Eşti la fel ca toţi ceilalţi.

Stai aşa. Poftim?

— Mă urăşti pentru că am prieteni coreeni?

— Nu eşti *decât* un coreean, mi-o trânteşte el. Noi nici măcar nu ne-am născut în ţara aia blestemată.

Atunci pricep. Chiar pricep. Uneori mi-e greu să *fiu* în America. Uneori mă simt undeva la jumătatea drumului spre Lună, prins între ea şi Pământ.

Îmi trece tot cheful de bătaie. Acum pur şi simplu îl compătimesc, iar ăsta-i exact lucrul cel mai rău pe care i-l pot face. Vede mila din ochii mei. Îl umple de furie. Mă înşfacă de guler.

— Du-te-n măta! Crezi că dacă ţi-ai lăsat părul mare şi îţi place poezia trebuie să te trateze toată lumea diferit? Sau pentru că aduci încoace o negresă? Sau poate ar trebui să-i spun afro-americană, sau pur şi simplu…

Nu-l las să continue ce are de spus. Credeam că va fi nevoie să mă pregătesc cumva, dar nu-i nevoie.

Îl pocnesc fix în faţa lui de rahat.

Pumnul îl nimereşte în frunte, lângă ochi, aşa că încheieturile degetelor mele lovesc mai mult os. Mă doare mai tare decât ar fi normal să mă doară, ţinând cont că s-ar zice că eu aplic bătaia. El se duce în spate împleticindu-se, dar nu cade lat, aşa ca-n filme.

Sincer, asta mă dezamăgeşte. Expresia de pe faţa lui merită, totuşi, toate oasele mele rupte. E clar că l-am făcut să sufere. Vreau să spun că i-am provocat durere fizică, aşa cum intenţionam. Am vrut să ştie că eu, frăţiorul lui, pot să şi dau, nu numai să încasez. Acum ştie că-i pot face rău şi că n-am de gând să-i mai înghit mizeriile.

Dar n-am făcut, totuşi, destul prăpăd. Văd cum i se schimbă expresia din durere în surpriză, şi apoi în furie. Se apropie de mine cu cei cinci centimetri şi cele zece kilograme de muşchi în plus.

Întâi mă pocneşte în burtă. Jur că îi simt pumnul trecându-mi prin stomac şi ieşindu-mi prin şira spinării. Mă

îndoi de mijloc şi mă gândesc că poate o să rămân în poziţia asta, dar el are altă părere. Mă apucă de guler. Încerc să-mi feresc faţa cu mâinile, ştiu că acolo ţinteşte, dar lovitura încasată în stomac îmi încetineşte mişcările.

Pumnul mă nimereşte într-unul dintre colţurile gurii. Buzele mi se zdrelesc pe dinăuntru, lovite de dinţi. Crapă şi pe dinafară, pentru că ticălosul m-a lovit purtând un inel uriaş al nu ştiu cărei societăţi secrete de cretini. O să-mi rămână semn (poate pe vecie).

Încă îmi ţine gulerul în pumn, gata să-mi mai ardă una, dar de data asta sunt pregătit. Îmi apăr faţa cu mâinile şi îi trag una în boaşe cu genunchiul – tare, dar nu aşa de tare încât să-l împiedic să aibă mai târziu nişte progenituri drăceşti.

Aşa sunt eu, de treabă.

Cade pe podea, îmbrăţişându-şi bijuteriile de familie pe care tare le-ar dori să nu fie coreene, iar eu mă ţin de falcă, încercând să-mi dau seama dacă mai am toţi dinţii; atunci vine tata.

— Museun iriya? zice el.

Adică, în traducere liberă, „CE SE ÎNTÂMPLĂ AICI?”

natasha

Avocatul Fitzgerald ţine degetele împreunate şi ochii fixaţi asupra mea. Se apleacă uşurel în faţă. Nu-mi dau seama dacă mă ascultă, sau doar vrea să pară că ascultă.

Câte poveşti ca a mea o fi auzit de-a lungul anilor? Sunt surprinsă că nu-mi cere să mă rezum la esenţial. Termin prin a-i povesti tot ce s-a petrecut în noaptea cu pricina:

Actorii au ieşit la rampă de trei ori. Ar fi ieşit şi a patra oară, dacă publicul n-ar fi început să plece.

Peter şi cu mine am rămas pe locurile noastre, aşteptându-l pe tata să vină după noi. Am aşteptat treizeci de minute până să apară. A ieşit de după cortina groasă, roşie, şi s-a dus în mijlocul scenei. A stat acolo un minut întreg, uitându-se pur şi simplu la sala de-acum goală.

Eu nu cred în suflete, dar avea sufletul pe chip. Nu-l văzusem niciodată mai fericit. Sunt sigură că nu va mai fi niciodată la fel de fericit.

Peter a rupt vraja, pentru că eu nu eram în stare.

— Eşti gata, tată? a strigat el.

Tata s-a uitat în jos spre noi cu ochii lui pierduţi. Când ne priveşte aşa, nu ştiu dacă el este absent, sau noi.

Peter a început să se agite, cum face întotdeauna când îl vede pe tata astfel.

— Tată? Eşti gata, omule?

În cele din urmă, când a vorbit, tata nu avea urmă de accent sau de pronunţie jamaicană. Vorbea ca un străin.

— Copii, luaţi-o înainte. Ne vedem mai târziu.

Parcurg rapid restul poveştii. Tata şi-a petrecut restul serii bând cu noii lui prieteni actori. A băut prea mult. În drum spre casă, a dat cu maşina peste o maşină de poliţie parcată. În beţia lui, i-a spus poliţistului toată povestea venirii noastre în America. Îmi imaginez că a fost un fel de monolog pentru un singur spectator. I-a spus poliţistului că suntem imigranţi fără forme legale şi că America nu i-a acordat niciodată o şansă corectă. Poliţistul l-a arestat şi a

anunţat Serviciul pentru Controlul Imigraţiei şi Normelor Vamale.

Avocatul Fitzgerald încruntă din sprâncene.

— De ce să fi făcut tatăl tău asta? întreabă el.

Este o întrebare căreia eu îi ştiu răspunsul.

samuel kingsley

Povestea unui tată

PERSONAJE:
Patricia Kingsley, 43 de ani
Samuel Kingsley, 45 de ani

ACTUL DOI
SCENA TREI

Interior de dormitor. Un pat matrimonial cu tăblie domină spaţiul. Poate una sau două fotografii înrămate. Pe partea de pat a lui Samuel, podeaua este acoperită de cărţi. În dreapta scenei vedem ieşirea spre hol. Fiica adolescentă a lui Samuel şi a Patriciei trage cu urechea, dar nici Samuel, nici Patricia nu ştiu. Nu este clar dacă le-ar păsa, în caz că ar şti.

PATRICIA: Domnul să ne aibă în pază, Kingsley.

Stă pe marginea ei de pat. Are faţa în palme, aşadar vorbeşte înăbuşit.

SAMUEL: Nu înseamnă nimic, frate. Ne luăm un avocat bun.

Samuel Kingsley e în picioare în partea lui de cameră. Stă adus de spate, cu faţa în penumbră. Un spot luminează strălucitor foaia de hârtie pe care o ţine în mână.

PATRICIA: Şi cum plătim avocatul, Kingsley?

SAMUEL: Doamne, Patsy. Găsim noi cum, frate.

Patricia ridică faţa din palme şi se uită la soţul ei de parcă l-ar vedea pentru prima dată.

PATRICIA: Îţi aminteşti ziua în care ne-am cunoscut?

Samuel mototoleşte încet hârtia din mână. Continuă să facă asta pe toată durata scenei.

PATRICIA: Nu-ţi aminteşti, Kingsley? Cum ai intrat în magazin şi pe urmă ai continuat să vii în fiecare zi? Ce caraghios erai! Într-o zi cumpărai un lucru şi în ziua următoare îl returnai, până când m-ai biruit.

SAMUEL: Nu te-am biruit. Ţi-am făcut curte.

PATRICIA: Îţi aminteşti câte promisiuni mi-ai făcut, Kingsley?

SAMUEL: Patsy…

PATRICIA: Mi-ai spus că mi se vor îndeplini toate visurile. Că vom avea copii, bani şi o casă mare. Mi-ai spus că fericirea mea e mai importantă decât fericirea ta. Îţi aminteşti asta, Kingsley?

Se *ridică din pat, iar reflectorul îi urmăreşte mişcarea.*

SAMUEL: Patsy…

PATRICIA: Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Nu te-am crezut la început. Dar după o vreme m-ai făcut să-mi schimb gândul. Eşti un actor bun, Kingsley, m-ai făcut să cred toate lucrurile frumoase pe care mi le-ai spus.

Hârtia din mâna lui Samuel este complet boţită acum. Lumina i se mută pe chip; nu mai are umerii aduşi în faţă. Este furios.

SAMUEL: Ştii ce m-am săturat să aud? M-am săturat să te aud vorbind de visurile tale. Cu ale mele cum rămâne? Dacă nu eraţi tu şi copiii, acum aveam tot ce-mi doream. Te plângi de casă şi de bucătărie şi că ne mai trebuie o cameră. Dar eu? Eu n-am nimic din ce mi-am dorit. N-am apucat să-mi folosesc talentul dat de Dumnezeu. Regret ziua când am intrat în magazinul ăla. Dacă nu eraţi tu şi copiii, viaţa mea ar fi fost mai bună. Aş fi făcut lucrul pentru care m-a lăsat Dumnezeu pe lumea asta. Nu vreau să mai aud nimic despre visurile tale. Nu înseamnă nimic pe lângă ale mele.

natasha

Partea asta nu i-o spun avocatului Fitzgerald – că regretul cel mai mare al tatei îl reprezintă soţia şi copiii lui, pentru că au stat în calea vieţii pe care şi-o visa.

Îi spun, în schimb:

— La câteva săptămâni după arestarea lui, am primit ordin să ne prezentăm la Departamentul Securităţii Naţionale.

Se uită peste unul dintre formularele pe care le-am completat mai devreme pentru asistenta judiciară şi scoate un carnet galben din sertarul biroului.

— Şi pe urmă aţi fost la audierea preliminară. Aţi avut un avocat cu voi?

— S-au dus numai părinţii mei, îi spun. Şi n-au avut avocat.

Mama şi cu mine am vorbit o grămadă înainte de întâlnire. Trebuia să angajăm un avocat pe care nu ni-l permiteam, sau să aşteptăm să vedem cum decurge audierea? Citisem pe Internet că nu prea ai nevoie de avocat la prima întâlnire. În momentul acela, tata continua să insiste că totul urma să se rezolve de la sine în mod miraculos. Nu ştiu. Poate am vrut să credem că era adevărat.

Avocatul Fitzgerald clatină din cap şi notează ceva în carnet.

— Iar la audiere, judecătorul le-a spus că pot accepta repatrierea voluntară sau pot face cerere pentru anularea deportării.

Se uită iar la formulare.

— Fratele tău mai mic e cetăţean american?

— Da, zic, şi îl urmăresc notând şi asta. Peter s-a născut la aproape exact nouă luni după ce ne-am mutat aici. Părinţii mei încă mai erau fericiţi unul cu altul, pe-atunci.

Tata nu a acceptat la audiere plecarea benevolă. În aceeaşi seară, eu şi mama am căutat informaţii despre

cererea de anulare a deportării. Ca să îndeplinim condiţiile, tata trebuia să fi locuit în Statele Unite cel puţin zece ani, să fi dat dovadă de un comportament exemplar şi să poată face dovada că deportarea ar reprezenta o dificultate extremă pentru un soţ, un părinte sau un copil care să fie cetăţean al Statelor Unite. Ne-am gândit că cetăţenia lui Peter urma să fie salvarea noastră. Am angajat cel mai ieftin avocat pe care l-am găsit şi ne-am dus la audierea decizională înarmaţi cu noua noastră strategie. Dar se pare că e foarte dificil să dovedeşti „dificultatea extremă”. Întoarcerea în Jamaica nu pune în pericol viaţa lui Peter şi nu-i pasă nimănui de pericolul psihologic al dezrădăcinării unui copil din mediul familiar, nici măcar lui Peter.

— Şi la audierea decizională judecătorul a respins cazul, iar tatăl tău a acceptat repatrierea voluntară, zice pe un ton lipsit de inflexiuni avocatul Fitzgerald, ca şi cum urmarea era inevitabilă.

Nu răspund cu voce tare, doar încuviinţez din cap. Nu sunt sigură că aş putea vorbi fără să plâng. Simt cum îmi pierd orice speranţă.

Am susţinut că trebuia să contestăm decizia judecătorului, dar avocatul nostru ne-a sfătuit că mai bine nu. Nu aveam un caz solid şi nici alte soluţii. Ne-a propus să plecăm de bunăvoie ca să nu ne apară deportarea în cazier, în felul acesta puteam spera să ne întoarcem într-o zi.

Fitzgerald lasă jos stiloul şi se reazemă de spătarul scaunului.

— De ce te-ai dus azi la Serviciul de Imigrări? Problema nu mai este de competenţa lor.

Trebuie să-mi înghit lacrimile adunate în gât, înainte să-i pot răspunde.

— N-am ştiut ce altceva să fac.

Adevărul este că deşi nu cred în minuni, sperasem să se întâmple una.

Avocatul nu mai spune nimic multă vreme.

În cele din urmă nu mai pot suporta.

— Nu contează, zic. Ştiu că nu mai există nicio soluţie. Nici măcar nu ştiu de ce am venit aici.

Dau să mă ridic, dar el îmi face semn să rămân pe loc. Îşi împreunează din nou degetele şi se uită prin birou. Îi urmăresc privirea până la cutiile nedespachetate stivuite lângă perete chiar în dreapta lui. În spate, o scară se reazemă de o bibliotecă goală.

— Tocmai ne-am mutat, zice el. Constructorii ar fi trebuit să-şi termine treaba acum mai multe săptămâni, dar ştii cum e cu planurile astea.

Zâmbeşte şi îşi atinge pansamentul de pe frunte.

— Vă simţiţi bine, domnule Fitz…

— N-am nimic, zice el, frecându-se peste pansament.

Ia o fotografie înrămată de pe birou şi se uită la ea.

— Ăsta-i singurul lucru pe care l-am despachetat deocamdată.

Întoarce fotografia ca s-o pot vedea. Este el împreună cu soţia şi doi copii. Par fericiţi.

Zâmbesc politicos.

O pune la loc şi se uită la mine.

— Nu rămâi niciodată fără soluţii, domnişoară Kingsley.

Durează o clipă până îmi dau seama că s-a întors la cazul meu. Mă aplec în faţă.

— Vreţi să spuneţi că puteţi rezolva problema?

— Sunt unul dintre cei mai buni avocaţi care se ocupă de imigrări din oraş, zice el.

— Dar cum? îl întreb.

Pun palmele pe biroul lui şi îmi apăs tare degetele de lemn.

— O să mă întâlnesc cu un judecător care mi-e prieten. El poate anula acordul de repatriere voluntară, aşa că măcar nu veţi pleca la noapte. Iar după aceea putem face recurs la Consiliul de Apeluri pentru Imigrare.

Se uită la ceas.

— Dă-mi câteva ore.

Deschid gura să-i cer informaţii mai multe şi mai precise. Faptele concrete au darul să mă liniştească. Îmi vine iar în

minte poemul *„Speranţa” este acel ceva cu pene.* Închid gura la loc. Este a doua oară azi când mă lipsesc de amănunte. Poate că n-am nevoie de ele. E nemaipomenit să pot lăsa pe altcineva să ia povara lor de pe umerii mei pentru ceva vreme.

„Speranţa” este acel ceva cu pene. O simt fâlfâindu-mi în inimă.

daniel

Tata mă măsoară cu privirea din creştet până-n tălpi, iar eu mă simt ca un trântor de duzină, aşa cum mă crede el dintotdeauna. Voi fi mereu pentru el cel de-al doilea fiu, indiferent ce-ar face Charlie. Arăt, cu siguranţă, şi mai rău decât arătam când am intrat aici. Nasturele de sus de la cămaşă mi s-a rupt când m-a înşfăcat Charlie de guler. Am chiar şi-o pată de sânge de la buza spartă. Sunt transpirat şi părul mi se lipeşte de obraji. Material de Yale de cea mai bună calitate, ce mai!

— Ia-ţi nişte gheaţă să-ţi pui pe buză şi treci imediat înapoi, îmi porunceşte el.

Urmează Charlie.

— Ai dat în fratele tău mai mic? Asta ai învăţat de la America? Să-ţi loveşti familia?

Aproape că-mi vine să rămân şi să ascult unde duce discursul lui, dar buza mea umflată se umflă şi mai tare. Mă duc în camera din spate, iau o cutie de Coca-Cola şi mi-o ţin apăsată pe buză.

Nu mi-a plăcut niciodată încăperea asta. Este prea mică şi mereu înţesată de cutii golite doar pe jumătate. Nu-i niciun scaun aici, aşa că mă aşez pe jos cu spatele rezemat de uşă, ca să nu poată intra nimeni. Am nevoie de cinci minute pauză ca să-mi pot relua viaţa.

Buza îmi pulsează în ritmul inimii. Mă întreb dacă am nevoie de copci. Apăs cutia rece şi mai tare şi aştept să simt (sau să nu simt) cum amorţeşte.

Iată cu ce m-am ales lăsându-mă în voia sorţii – bătut, fără prietenă şi fără viitor. Oare de ce mi-am amânat interviul? Sau, şi mai rău, de ce am lăsat-o pe Natasha să plece?

Poate că avea dreptate. Nu fac decât să caut pe cineva care să mă salveze. Caut pe cineva care să mă scoată de pe direcţia pe care a apucat-o viaţa mea, pentru că nu ştiu cum s-o fac singur. Caut să fiu copleşit de *dragoste* şi *aşa-i*

sortit să fie şi *destin* ca să nu-mi asum eu deciziile legate de viitor. N-o să-mi sfidez eu părinţii. Soarta o să fie responsabilă.

Doza de cola îşi face treaba. Deja nu-mi mai simt buza. Bine că Natasha nu-i aici, pentru că nu mai sunt în stare să sărut pe nimeni, cel puţin azi. Iar cu ea, ziua de mâine nu există.

Nu că m-ar mai fi lăsat s-o sărut vreodată.

De cealaltă parte a uşii, tata îmi porunceşte să ies de-acolo. Pun cutia de suc înapoi în frigider şi îmi bag cămaşa în pantaloni.

Deschid uşa şi îl găsesc stând acolo singur. Se apleacă spre mine.

— Am o întrebare pentru tine, zice el. De ce crezi că contează ce vrei tu?

Tonul pe care întreabă e de parcă ar fi tulburat de emoţie la modul cel mai sincer. Ce înseamnă *doresc* şi *vreau* despre care vorbesc eu? Înţelesul cuvintelor îl nedumereşte.

— Cui îi pasă *ce vrei* tu? Nu contează decât ce este bine pentru tine. Mama ta şi cu mine ne gândim *numai* la ce este bine pentru tine. Te duci la şcoală, te faci doctor, reuşeşti în viaţă. Şi atunci nu trebuie să munceşti niciodată într-un magazin ca ăsta. Ai bani, eşti respectat şi pe urmă vor veni toate lucrurile pe care le vrei. Găseşti o fată bună, ai copii şi trăieşti Visul American. De ce să-ţi ratezi viitorul pentru lucruri trecătoare pe care ţi le doreşti acum?

Este cel mai lung discurs pe care mi l-a ţinut vreodată tata. Nici măcar nu e furios. Vorbeşte ca şi cum ar încerca să mă înveţe ceva fundamental. Unu şi cu unu fac doi, fiule.

Voiam să am o astfel de discuţie cu el încă de când a cumpărat culorile în ulei pentru *omma.* Voiam să aflu de ce vrea pentru noi lucrurile pe care le vrea. De ce sunt atât de importante pentru el. Vreau să-l întreb dacă crede că viaţa ar fi fost mai bună pentru *omma* dacă ar fi continuat să picteze. Vreau să ştiu dacă îi pare rău că ea a renunţat la pictură pentru el şi pentru noi.

Poate că acest moment dintre mine şi tata reprezintă scopul zilei de azi. Poate că reuşesc să încep să-l înţeleg. Poate că începe şi el să mă înţeleagă pe mine.

— *Appa...* încep eu, dar el ridică mâna cerându-mi să tac şi rămâne cu ea ridicată.

Aerul din jurul nostru este nemişcat şi metalic. Se uită la mine, prin mine şi dincolo de mine la un alt timp.

— Nu, zice el. Lasă-mă să termin. Poate că am făcut să vă fie vouă, băieţilor, prea uşor. Poate că este vina mea. Nu vă cunoaşteţi istoria. Nu ştiţi ce înseamnă sărăcia. Eu nu vă spun pentru că mi se pare mai bine aşa. Mai bine să nu ştiţi. Poate că greşesc.

Sunt foarte aproape. Sunt pe punctul să-l cunosc. Suntem pe punctul să ne cunoaştem unul pe celălalt.

Am de gând să-i spun că eu nu vreau lucrurile pe care le doreşte el pentru mine. Am de gând să-i spun că mă voi descurca oricum.

— *Appa...* încep eu din nou, dar iar ridică mâna.

Sunt redus la tăcere din nou. El ştie ce-am de gând să spun şi nu vrea să audă.

Tata este croit de amintirea unor lucruri pe care eu nu le voi cunoaşte niciodată.

— Destul. Dacă nu te duci la Yale să te faci doctor, îţi cauţi de lucru şi-ţi plăteşti singur facultatea.

Se întoarce în camera din faţă, în magazin.

Recunosc că mi se pare cumva reconfortant să mi se expună totul atât de direct. Cu viitor sau Fără viitor.

Haina mea de costum încă zace mototolită la uşă. O adun de pe jos şi mă îmbrac. Reverul aproape că acoperă pata de sânge.

Mă uit după Charlie, dar nu-l văd nicăieri.

Mă duc spre uşă. Tata e în spatele casei de marcat, se uită în gol. Când sunt gata să plec, mai spune un ultim lucru, cel pe care tot aştepta să-l spună.

— Am văzut cum te uitai la fata aia, zice el. Asta nu se poate.

— Cred că te înşeli, zic eu.

— Nu contează ce crezi tu. Faci cum se cuvine.

Ne privim în ochi şi rămânem aşa. Faptul că se uită în ochii mei îmi arată că nu ştie sigur ce am de gând să fac.

Nici eu nu sunt.

dae hyun bae

Povestea unui tată

Dae Hyun Bae deschide şi închide sertarul casei de marcat. Îl deschide şi îl închide iar. Poate că într-adevăr el este de vină că fii săi sunt aşa cum sunt. Nu le-a spus nimic despre trecutul lui. N-a făcut-o pentru că este un tată care-şi iubeşte fiii nespus de mult, iar ăsta a fost modul lui de a-i proteja. El se gândeşte la sărăcie ca la o boală contagioasă, nu vrea ca băieţii să afle de ea şi cu atât mai puţin să se molipsească.

Deschide casa şi adună bancnotele mari în borseta cu încasări. Charlie şi Daniel cred că banii n-au legătură cu fericirea. Nu ştiu ce înseamnă să fii sărac. Nu ştiu că sărăcia este un cuţit tăios care ciopleşte din tine. Nu ştiu ce-i face sărăcia unui corp. Ce-i face unei minţi.

Când Dae Hyun avea treisprezece ani şi încă trăia în Coreea de Sud, tatăl lui a început să-l pregătească să preia mica afacere cu pescuit de crabi a familiei. Aproape toată copilăria lui, Dae Hyun n-a avut niciodată vreo îndoială că el se va ocupa în cele din urmă de afacere. Era cel mai mare dintre cei trei fii. Acela era locul lui. Familia înseamnă destin.

Încă îşi aminteşte ziua în care în mintea lui a încolţit scânteia unei mici revolte. Tata îl luase pentru prima dată pe barca de pescuit. Lui Dae Hyun nu i-a plăcut deloc. Prinşi în coşurile de sârmă, crabii se strângeau într-o coloană furibundă şi contorsionată a suferinţei. Se zbăteau şi îşi croiau drum cu cleştii unul deasupra altuia, încercând să ajungă în vârf şi să scape.

Chiar şi-acum încă îi mai revine pe neaşteptate amintirea acelei prime zile. Dae Hyun îşi doreşte s-o fi putut uita. Şi-a imaginat că venirea în America ar putea-o şterge. Dar amintirea revine mereu. Crabii aceia nu se dădeau bătuţi

niciodată. Luptau până mureau. Ar fi făcut orice să scape de-acolo.

natasha

Mi-e greu să-mi dau seama ce să simt acum. Nu mă încred cu adevărat în ce s-a întâmplat, sau poate că n-am avut destul timp să reflectez.

Îmi verific telefonul. Bev mi-a scris până la urmă. Îi place, îi place, îi place enorm la Berkeley. Spune că destinul ei e să meargă acolo. Iar băieţii din California sunt drăguţi în alt fel decât cei de la New York. În ultimul mesaj mă întreabă ce fac eu, urmat de un şir de inimi frânte. Mă hotărăsc s-o sun şi să-i povestesc ce mi-a spus avocatul Fitzgerald, dar ea nu răspunde.

sună-mă, îi scriu.

Împing uşa rotativă şi ies în curte, apoi mă opresc pur şi simplu. O mână de oameni îşi iau prânzul pe băncile de lângă fântână. Diverse grupuri de persoane îmbrăcate în costum intră şi ies din clădire în pas alert. Un şir de limuzine negre aşteaptă lângă trotuar, în timp ce şoferii fumează şi pălăvrăgesc unii cu alţii.

Cum poate fi asta aceeaşi zi? Cum îşi pot vedea toţi aceşti oameni de vieţile lor, ignorând cu desăvârşire ce se întâmplă cu a mea? Uneori, universul ţi se zguduie atât de tare, încât îţi imaginezi cu greu că nu simte toată lumea asta.

Aşa a fost când am primit notificarea de deportare. Şi tot aşa m-am simţit când mi-am dat seama că Rob mă înşela.

Scot iarăşi telefonul şi caut numărul lui Rob, apoi îmi amintesc că l-am şters. Dar mintea mea reţine numerele, deci îl formez din memorie. Nu-mi dau seama de ce-l sun până ce nu mă trezesc cu el la telefon.

— Heeeeei, Nat, lălăie el.

N-are nici măcar eleganţa să se prefacă surprins.

— Nu mă cheamă Nat, zic eu.

Acum, că vorbim, nu mai sunt sigură că vreau să vorbesc cu el.

— Nu-i deloc ca lumea ce-aţi făcut azi tu şi tipul tău cel nou.
Vorbeşte cu glas profund, rar şi lenevos, la fel ca de obicei. Ciudat cum lucruri care ţi se păreau cândva fermecătoare pot deveni anoste şi iritante. Credem că dorim să ne petrecem tot timpul din lume cu oamenii pe care-i iubim, dar poate că avem nevoie de exact opusul. Un timp limitat, ca să rămânem în continuare cu impresia că cealaltă persoană e interesantă. Poate că nu avem nevoie de actul doi şi trei. Poate că dragostei îi prieşte cel mai bine primul act.
Nu-i bag în seamă bombăneala şi trec peste impulsul de a puncta că *el* era cel care fura din magazin şi prin urmare *el* nu era „ca lumea”.
— Vreau să te întreb ceva, zic.
— Dă-i drumul, zice el.
— De ce m-ai înşelat?
Ceva cade pe jos acolo la el şi începe să bâiguie trei răspunsuri diferite.
— Linişteşte-te, îi spun. Nu te-am sunat să mă cert cu tine şi în niciun caz nu vreau să fim iarăşi împreună. Vreau numai să ştiu. De ce nu te-ai despărţit de mine pur şi simplu? De ce m-ai înşelat?
— Nu ştiu, zice el, reuşind să nu se poticnească la două cuvinte simple.
— Haide, insist eu. Trebuie să existe un motiv.
Tace şi se gândeşte.
— Chiar nu ştiu.
Nu spun nimic.
— Tu eşti grozavă, zice el. Şi Kelly e grozavă. N-am vrut să suferi şi n-am vrut să sufere nici ea.
Pare sincer, iar eu nu ştiu ce să fac cu răspunsul lui.
— Dar probabil că ea ţi-a plăcut mai mult, din moment ce m-ai înşelat, nu-i aşa?
— Nu. Vă voiam pe amândouă.
— Aşa simplu? îl întreb. N-ai vrut să alegi?
— Aşa simplu, zice el, ca şi cum ar fi suficient.

Răspunsul ăsta e atât de jalnic, atât de incredibil de nesatisfăcător, încât îmi vine să-i închid telefonul. Daniel n-ar simţi niciodată aşa. Inima lui alege.

— Încă o întrebare. Crezi în dragostea adevărată şi aşa mai departe?

— Nu. Mă cunoşti prea bine. Şi nici tu nu crezi, îmi aminteşte el.

Nu cred?

— Bine. Mulţumesc.

Sunt gata să închid, dar mă opreşte.

— Pot măcar să-ţi spun că-mi pare rău? întreabă el.

— Dă-i drumul.

— Îmi pare rău.

— Bine, zic eu. Să n-o înşeli şi pe Kelly.

— Nu, zice el, şi cred că vorbeşte serios.

Mi-aş putea suna părinţii ca să le spun despre avocatul Fitzgerald, dar nu-mi vine să vorbesc cu ei chiar acum. Daniel. Pe el trebuie să-l găsesc şi să-i spun.

Rob spune că nu cred în dragostea adevărată. Şi are dreptate. Nu cred.

Dar s-ar putea să vreau să cred.

daniel

Ies de la noi din magazin. O violonistă stă în picioare pe o ladă de plastic în faţa magazinului de alături. Este palidă, costelivă şi zdrenţăroasă într-un mod poetic, de parcă ar fi ieşit din *David Copperfield.* Spre deosebire de ea, vioara e imaculată. O ascult câteva secunde, dar nu-mi dau seama dacă-i bună de ceva. Ştiu că există un mod obiectiv de a judeca astfel de lucruri. Oare cântă toate notele în mod corect şi în armonie?

Dar mai există un mod de a judeca: muzica pe care o cântă aici şi acum contează pentru cineva?

Hotărăsc că pentru mine contează. Dau fuga până la ea şi îi las un dolar în pălărie. Are o pancartă alături, pe care n-o citesc. Nu vreau cu adevărat să-i ştiu povestea. Vreau doar muzica şi clipa.

Tata a spus că Natasha şi cu mine nu vom putea fi niciodată împreună. Poate are dreptate, dar nu din motivele pe care le crede el. Ce idiot am fost! Ar trebui să fiu cu ea în clipa asta, chiar dacă nu avem decât ziua de azi. Mai ales dacă avem numai ziua de azi.

Trăim în epoca telefoanelor mobile, dar eu nu am numărul ei. Nu-i ştiu nici măcar numele de familie. Tastez pe Google ca un idiot „Natasha Facebook New York City” şi îmi apar 5.780.000 de rezultate. Apăs pe vreo sută dintre link-uri şi, cu toate că Natashele sunt adorabile majoritatea, niciuna dintre ele nu-i Natasha *mea.* Cine ar fi crezut că numele ei e atât de răspândit?

Este ora patru şi un sfert după-amiaza şi străzile încep să se umple iar de navetişti care se îndreaptă către staţiile de metrou. Arată, ca şi mine, destul de ponosiţi. Alerg pe lângă bordură ca să nu mă poată încetini pietonii.

Nu am niciun plan în afară de faptul că vreau s-o găsesc iar. Singurul lucru de făcut este să mă duc în ultimul loc ştiut – cabinetul avocatului de pe Strada 52 – şi să sper că Soarta e de partea mea şi ea e încă acolo.

natasha

O pereche, amândoi cu creste de un albastru intens, se ceartă în faţa intrării de metrou de pe Strada 52. Fac chestia aia cu răstit în şoaptă pe care o practică perechile când se ceartă în public. Nu aud ce spun, dar gesturile lor sunt elocvente. Ea este indignată din cauza lui. El este exasperat din cauza ei. Se vede clar că nu sunt la începutul relaţiei. Par amândoi sătui de ea. Le vezi lunga istorie numai după cum se uită unul la celălalt. Să fie asta ultima lor ceartă? Să fie cea care pune capăt la tot?

Mă întorc şi îi privesc după ce trec. Cândva, demult, sigur au fost îndrăgostiţi. Poate că mai sunt încă, dar nu se vede când te uiţi la ei.

daniel

Cobor în staţie şi mă rog zeilor metroului (da, sunt mai mulţi), ca drumul cu trenul să fie ferit de pene de curent şi de mecanici cu viziuni religioase.

Dacă ajung prea târziu? Dacă a plecat deja? Dacă faptul că m-am oprit să-i dau un dolar violonistei a stârnit un lanţ de evenimente care mă vor face să n-o mai găsesc?

Oprim în staţie. Pe partea cealaltă a peronului, trenul dinspre sud opreşte în acelaşi timp. Uşile noastre se închid, dar trenul nu se clinteşte.

Pe peron apare un grup de vreo douăzeci de oameni îmbrăcaţi în costume mulate viu colorate. Arată ca nişte păsări tropicale pe fundalul cenuşiului metroului. Se aliniază şi înlemnesc aşa, aşteptând un semnal.

Este un flashmob. Trenul de pe cealaltă parte a peronului nu se mişcă nici el. Unul dintre dansatori, un tip în costum albastru electric impresionant de dotat, apasă pe butonul de pornire al unui casetofon.

La început, totul pare cam haotic, fiecare dansează în legea lui, dar pe urmă îmi dau seama că sunt decalaţi cu numai câteva secunde unii de alţii. Parcă ar cânta în canon, numai că ei dansează. Încep cu mişcări de balet, apoi trec la disco şi pe urmă la breakdance, până să intervină poliţia de la metrou. Dansatorii se împrăştie şi ceilalţi pasageri aplaudă frenetic.

Pornim, dar acum atmosfera din tren s-a schimbat complet. Oamenii îşi zâmbesc şi vorbesc despre ce grozav a fost.

Durează cel puţin treizeci de secunde până să-şi reia fiecare masca de apărare care spune sunt-într-un-tren-plin-de-străini. Mă întreb dacă asta a fost intenţia dansatorilor – să ne facă pe toţi să ne interconectăm pentru o clipă.

natasha

Stau cu spatele la peron, aşa că nu văd cum începe. Îmi dau seama că se petrece ceva neobişnuit numai pentru că tot vagonul pare să se uite undeva în spatele meu. Mă întorc şi văd că pe peron e un flashmob. Toţi dansatorii poartă haine viu colorate şi dansează disco.

„Numai în New York se poate”, mă gândesc eu şi scot telefonul să fac câteva fotografii. Ceilalţi călători aplaudă şi ovaţionează. Un tip începe să se mişte şi el în legea lui.

Dansul nu durează mult pentru că intervin poliţiştii de la metrou. Se aud câteva huiduieli, înainte ca pasagerii să redevină nerăbdători să se pună trenul în mişcare.

În mod normal, m-aş fi întrebat ce urmăreau oamenii ăia. Nu aveau slujbe sau ceva mai bun de făcut? Dacă ar fi Daniel aici, ar zice că poate asta era treaba lor. Poate că dansatorii urmăreau să aducă puţină uimire în vieţile noastre. Nu-i ăsta un scop la fel de valabil ca oricare altul?

daniel

Ţâşnesc afară din staţia de pe Strada 52 şi aproape că mă izbesc de o pereche care se sărută ca şi cum nu le-ar păsa de nimeni. Ar fi greu să nu-i observi, chiar dacă n-ar avea părul albastru, pentru că sunt practic sudaţi unul de celălalt din creştet până-n tălpi. Le trebuie o cameră, şi încă imediat. Pe bune. Parcă ar urma să şi-o tragă de urgenţă chiar aici pe trotuar. Fiecare ţine strâns fundul celuilalt. Strânsoare reciprocă de fese.

Un bărbat cu faţă ascuţită ţâţâie dezaprobator din buze trecând pe lângă ei. Un băieţel îi priveşte cu gura căscată. Tatăl lui îi acoperă ochii.

Să-i văd mă face incredibil de fericit. Cred că clişeul este adevărat. Oamenii îndrăgostiţi vor ca toată lumea să fie îndrăgostită. Sper ca relaţia celor doi să dureze o veşnicie.

natasha

O iau la dreapta pe bulevardul Martin Luther King şi mă îndrept spre magazinul lui Daniel. La uşa prăvăliei vecine, o fată stă pe o ladă de plastic şi cântă la vioară. E albă şi are părul lung şi negru nespălat de multă vreme. Are o faţă incredibil de slabă – nu pentru că aşa-i la modă, ci slabă de foame. Este o apariţie atât de tristă şi de ciudată, încât trebuie să mă opresc.

Pe cartonul de lângă pălăria ei scrie VĂ ROG SĂ MĂ AJUTAŢI. AM NEVOIE DE $$$ SĂ-MI RECUPEREZ VIOARA DE LA CĂMĂTARI. O săgeată groasă de pe pancartă arată spre magazinul de amanet. Nu-mi pot imagina cum a adus-o viaţa în acest loc, dar scot un dolar şi i-l arunc în pălărie, ridicându-i totalul cumulat la doi dolari.

Uşa amanetului se deschide şi un tip uriaş alb într-un trening alb iese şi vine spre noi. E tot numai fălci şi încruntături.

— Gata, ţi-a expirat timpul, zice el, întinzând spre ea o mână enormă.

Fata se opreşte imediat din cântat şi sare jos de pe ladă. Adună banii din pălărie şi i-i dă lui. Îi dă chiar şi pălăria.

Bărbatul în trening bagă banii în buzunar şi pune pălăria pe cap.

— Cât a mai rămas? întreabă ea.

El scoate din buzunar un carneţel şi un creion şi scrie ceva.

— O sută cincizeci şi unu şi douăzeci şi trei de cenţi.

Pocneşte din degete spre vioară.

Ea strânge vioara la piept înainte să se despartă de ea.

— Mă întorc mâine. Promiţi să n-o vinzi? întreabă ea.

El mormăie un fel de aprobare.

— Dacă apari, n-o vând, consimte el.

— Promit să fiu aici, zice ea.

— Promisiunile nu fac doi bani, zice el şi pleacă.

Fata se uită la faţada prăvăliei multă vreme. Nu-mi pot da seama după chipul ei dacă e de acord cu el sau nu.

daniel

Chiar dacă Natasha ar mai fi încă aici, n-aş şti unde să mă duc în monstruozitatea asta de clădire din sticlă. Mă uit la tabelul cu firmele, încercând să ghicesc unde s-ar fi putut duce. Ştiu că trebuia să se întâlnească cu un avocat, dar lista nu este foarte clară. Nu scrie pe ea, de exemplu, „Avocatul Cutare, expert în problemele imigrării fetelor jamaicane de şaptesprezece ani pe care le cheamă Natasha.” Mă tot frământ, dar nu-mi vine nicio idee.

Scot telefonul să mă uit la ceas. Mai am doar o oră şi-un pic până la întâlnirea cu Destinul. Îmi trece prin minte că ar trebui să verific adresa pe care mi-a dat-o recepţionera mai devreme. Dacă-i prea departe, am scuza perfectă să mă fofilez.

Dar după Google Maps, sunt deja la locul potrivit. Ori Google trece printr-o criză existenţială, ori eu. Verific adresa şi pe urmă mă uit din nou la tabelul din hol.

Iaca poznă! Interviul meu urmează să aibă loc chiar în clădirea asta.

Sunt deja acolo unde trebuia să fiu.

natasha

Împing uşa şi clopoţelul sună vesel şi optimist. Eu nu sunt la fel de optimistă în legătură cu ce şanse am aici. Dar sunt datoare să încerc.

Mă aştept să-l văd pe tatăl lui Daniel în spatele tejghelei, dar în locul lui stă Charlie. Tastează ceva pe telefon şi abia dacă ridică privirea. Mă întreb cu cine aş avea mai mult noroc – cu Charlie, sau cu tatăl lui? N-am de ales, însă, pentru că tatăl nu se vede nicăieri.

Mă apropii de tejghea.

— Salut, zic eu.

El continuă să mai scrie câteva secunde, înainte să pună telefonul pe tejghea. Probabil că nu-i modul cel mai potrivit să întâmpini un potenţial client.

— Cu ce pot să te-ajut? mă întreabă, când ridică în sfârşit privirea.

Văd cu uimire că are un ochi roşu şi umflat. Mâine dimineaţă va avea acolo o vânătaie neagră-albăstruie. Ridică mâna şi îşi atinge ochiul jenat. Are şi încheieturile degetelor zdrelite.

Îi ia o secundă să mă recunoască.

— Stai puţin. Tu nu eşti iubiţica lui Daniel?

Cred că-şi exersează în oglindă rânjetul dispreţuitor. E ceva ce-i iese de minune.

— Ba da, zic eu.

Se uită în spatele meu, căutându-l pe Daniel.

— Unde-i căcănarul?

— Nu ştiu. Speram să… încep eu.

Mă întrerupe zâmbindu-mi încet din ce în ce mai larg. Cred că încearcă să fie sexy. Îmi dau seama că ar putea funcţiona, dacă nu-l cunoşti deloc. Dar eu îl cunosc cât de cât, iar zâmbetul ăsta mă face să-mi vină să-l pocnesc şi-n celălalt ochi.

— Te-ai întors pentru fratele mai bun, înţeleg.

Îmi face cu ochiul suferind şi pe urmă se strâmbă de durere.

Fapt observabil: Eu nu cred în karma. Dar s-ar putea să încep s-o fac.

— Ai numărul lui de mobil? întreb.

Se reazemă de spătarul scaunului şi ia telefonul de pe tejghea.

— Voi doi v-aţi certat sau ceva?

Oricât de mult aş vrea să nu-i spun nimic, sunt nevoită să păstrez o atmosferă cordială.

— Ceva de genu', zic. Îl ai?

Îşi tot învârte telefonul şi zice:

— Ai un fetiş pentru băieţii coreeni sau care-i treaba?

Rânjeşte mulţumit, dar mă urmăreşte foarte atent.

Iniţial cred că doar mă întărâtă – dar îmi dau seama că m-a întrebat serios. Îl interesează răspunsul meu. Nici nu sunt sigură dacă ştie cât de mult îl interesează.

— De ce trebuie să fie un fetiş? întreb. De ce nu se poate ca fratele tău să-mi placă pur şi simplu?

Râde batjocoritor.

— Te rog. Ce-ar putea să-ţi placă? Pe tipii ca el îi cumperi la grămadă.

În acel moment îmi dau seama care-i problema lui Charlie cu Daniel. Urăşte faptul că Daniel nu se urăşte. Cu toate incertitudinile lui, Daniel se simte mai bine în propria piele decât se va simţi vreodată Charlie.

Îmi pare rău pentru el, dar nu las să se vadă.

— Te rog să mă ajuţi.

— Spune-mi de ce-aş face-o.

Nu mai zâmbeşte, nu mai rânjeşte, nu mai râde superior. El are puterea şi o ştim amândoi. Nu-l cunosc destul de bine ca să pot face apel la ce e bun în el. Nici măcar nu sunt sigură dacă are ceva bun în el.

— Gândeşte-te cât de multe necazuri o să-i aduc fratelui tău, zic eu. S-a îndrăgostit de mine. Nu va renunţa la mine indiferent ce-ar spune sau ar face părinţii tăi. Vei putea să te relaxezi şi să te bucuri de spectacol.

Dă capul pe spate şi râde. Chiar nu-i deloc un om bun. Adică, poate are totuşi nişte părţi bune. Cred că majoritatea oamenilor au. Sunt sigură că există motive întemeiate pentru care este Charlie aşa cum este, dar apoi decid că motivele nu contează.

Unii oameni există în viaţa ta ca s-o facă mai bună. Alţi oameni există ca s-o facă mai rea.

Şi totuşi, face un lucru bun pentru fratele lui: îmi dă numărul de telefon.

daniel

Îmi sună telefonul şi e cât pe ce să-mi alunece din mână, de parcă ar avea un drac în el. Nu recunosc numărul, dar răspund totuşi.

— Alo?

— Daniel?

— Natasha? întreb, deşi ştiu că-i ea.

— Da, eu sunt. Vocea ei zâmbeşte. Fratele tău mi-a dat numărul.

Acum încep să bănuiesc că-i o farsă de-a fratelui meu. Nici vorbă să fi făcut el aşa ceva.

— Cine-i la telefon? vreau eu să ştiu.

— Daniel, eu sunt. Chiar eu.

— Ţi-a dat el numărul meu?

— Poate că nu-i aşa câinos, până la urmă, zice ea.

— Ei, nu, îi răspund şi râdem amândoi.

Am găsit-o.

De fapt, ea m-a găsit pe mine.

Nu-mi vine să cred.

— Unde eşti?

— Tocmai am plecat de la magazinul vostru. Tu unde eşti?

— Sunt la clădirea cu biroul avocatului tău.

— Poftim? De ce?

— Este singurul loc unde m-am putut gândi că te-aş găsi.

— Mă căutai?

Vocea îi sună timid.

— Mă ierţi c-am fost un ticălos mai devreme.

— Nu contează. Trebuia să-ţi fi spus.

— Nu era treaba mea.

— Ba era, zice ea.

Nu sunt cele două cuvinte pe care îmi doresc să le aud de la ea, dar sunt al naibii de aproape.

natasha

Stă pe una dintre băncile din faţa fântânii şi scrie în carnet. Ştiam că mă voi bucura să-l văd, dar nu mă aşteptam chiar să devin zglobie. Mă stăpânesc să ţopăi şi să bat din palme, ba poate chiar să fac o piruetă.

Zglobie.

Nu-mi stă în fire.

Aşa că n-o arăt.

Dar zâmbetul de pe faţa mea poate fi măsurat în kilometri, nu în centimetri.

Mă strecor pe bancă şi îl lovesc cu umărul. El îşi duce carnetul la faţă şi-şi acoperă gura, apoi se întoarce spre mine. Are ochii mari şi jucăuşi. Nu ştiu să fi fost cineva vreodată mai fericit să mă vadă cum este Daniel acum.

— Salut, zice el din spatele carnetului.

Mă întind să dau carnetul deoparte, dar el se trage înapoi şi se fereşte.

— Care-i treaba? întreb eu.

— S-ar putea să mă fi băgat într-o mică bătaie, zice el.

— Te-ai băgat într-o mică bătaie iar acum eu nu mai pot să-ţi văd faţa?

— Am vrut să te avertizez mai întâi.

Mă întind din nou. De data asta mă lasă să trag carnetul în jos. Partea dreaptă a buzei e umflată şi vânătă. Arată ca după un meci de box.

— Te-ai bătut cu fratele tău, zic eu, făcând legătura.

— El a început.

Chipul îi rămâne neutru; îşi înăbuşă sentimentele din grijă faţă de mine.

— Nu credeam că poeţii se bat.

— Glumeşti? Suntem cei mai răi.

Îmi zâmbeşte, dar apoi se strâmbă de durere.

— Sunt bine, zice el, uitându-se la mine. Arată mai rău decât e.

— De ce v-aţi bătut? întreb.

— Nu contează.

— Ba contează…

— Ba nu.

Îşi ţine buzele lipite şi rigide. Orice s-o fi întâmplat, n-are de gând să-mi spună.

— A fost vorba despre mine? întreb, cu toate că ştiu răspunsul.

Dă din cap că da.

Mă hotărăsc să nu insist. Îmi ajunge să ştiu că el crede că merit să se bată pentru mine.

— Am fost destul de furioasă pe tine mai devreme, zic eu.

Trebuie s-o spun, înainte să mergem mai departe.

— Ştiu. Îmi pare rău. Pur şi simplu nu mi-a venit să cred.

— Că nu ţi-am spus? întreb.

— Nu. Că după toate câte au trebuit să se întâmple ca să ne întâlnim azi, există şi ceva care vrea să ne despartă.

— Eşti incorigibil.

— Se poate, zice el.

Îmi las capul pe umărul lui şi-i povestesc despre cum m-am dus la muzeu, despre Ahnighito şi despre toate celelalte lucruri care au trebuit să se întâmple într-un anume fel ca să se formeze sistemul nostru solar, galaxia şi universul. Îi spun că prin comparaţie, să te îndrăgosteşti pare doar un şir de coincidenţe mărunte. El nu-i de acord, iar eu mă bucur. Mă întind din nou şi îi ating buza. Îmi prinde mâna, îşi lasă faţa în palma mea şi o sărută drept în mijloc. N-am înţeles niciodată până acum expresia „există chimie între ei”. La urma-urmei, totul este chimie. Totul presupune combinaţie şi reacţie.

Atomii din corpul meu se aliniază cu atomii din corpul lui. În felul ăsta am ştiut şi eu mai devreme că mai era încă în hol.

Îmi sărută din nou podul palmei, iar eu oftez. Atingerea lui înseamnă ordine şi haos, ca şi cum aş fi asamblată şi dezasamblată în acelaşi timp.

— Ai spus că ai veşti bune, zice el.

Citesc speranţa pe chipul lui care n-ar ascunde nimic. Dacă nu s-ar fi rezolvat? Cum am fi supravieţuit să fim smulşi unul de lângă celălalt? Pentru că acum mi se pare imposibil – să nu fim noi sortiţi unul altuia? Dar apoi mă gândesc că am fi supravieţuit cumva. Despărţirea nu e ceva mortal.

Şi totuşi, sunt bucuroasă că nu e nevoie să aflăm cum ar fi fost.

— Avocatul e de părere că poate să rezolve problema. Crede că voi putea rămâne, zic eu.

— Cât de sigur e? întreabă el.

În mod surprinzător, se arată mai sceptic decât mine.

— Nu-ţi face griji. Părea foarte sigur, zic eu şi dau drumul lacrimilor de fericire.

De data asta nu mă jenez să plâng.

— Vezi? zice el. Suntem sortiţi unul altuia. Hai să sărbătorim.

Mă trage mai aproape. Îi scot cravata peste cap şi îmi trec degetele prin părul lui. El îşi îngroapă palmele în părul meu şi se apleacă să mă sărute, dar îi pun un deget pe buze şi îl opresc.

— Păstrează sărutul ăsta, zic.

Îmi trece prin minte că vreau să dau un telefon. E un impuls caraghios, dar Daniel aproape că mă face să cred în ce e scris să fie.

Tot acest şir de evenimente a început cu agenta de pază care m-a ţinut în loc azi dimineaţă. Dacă nu mi-ar fi pipăit ea lucrurile, aş fi ajuns la timp. Şi atunci n-ar mai fi existat nici Lester Barnes, nici avocatul Fitzgerald. Şi nici Daniel.

Scormonesc în rucsac şi scot cartea de vizită a lui Lester Barnes. Apelul e preluat direct de mesageria vocală. Las un mesaj dezlânat, mulţumindu-i că m-a ajutat şi rugându-l să-i mulţumească şi agentei de pază în locul meu.

— Are părul lung şi castaniu, ochii trişti şi atinge obiectele tuturor, zic eu încercând s-o descriu. Chiar înainte să închid, îmi amintesc numele ei: Cred că o cheamă Irene. Vă rog să-i transmiteţi mulţumirile mele.

Daniel mă priveşte întrebător.

— Îţi explic mai târziu, zic eu şi mă cuibăresc din nou în braţele lui. Ne întoarcem la *norebang?* îl întreb, cu buzele lipite de ale lui.

Inima încearcă să-mi evadeze din piept.

— Nu, zice el. Am o idee mai bună.

daniel

— Vrei să ştii ceva trăsnit? o întreb, conducând-o înapoi în clădire. Interviul meu urmează să aibă loc tot aici.

— Nu se poate, zice ea şi se opreşte pentru o clipă din mers.

Zâmbesc larg, murind să ştiu cum se va împăca mintea ei ştiinţifică cu acest nivel nemaiîntâlnit de coincidenţe.

— Care erau şansele?

Ea râde.

— Te bucuri, nu?

— Vezi? Am avut dreptate toată ziua. Ne-a fost scris să ne întâlnim. Dacă nu ne întâlneam dimineaţă, poate că ne-am fi întâlnit acum.

Logica mea este cât se poate de uşor de combătut, dar ea nu mă combate. În loc de asta, îşi strecoară mâna în mâna mea şi zâmbeşte. Se poate s-o fi convins deja să creadă în soartă.

Planul meu este să mergem pe acoperiş ca să ne putem săruta în voie. Semnăm la recepţie că intrăm pentru întâlnirea mea. Paza ne conduce spre lifturi. Cel în care ne urcăm e probabil pentru vizitatori – opreşte practic la fiecare etaj. Oameni în costum urcă şi coboară din el, vorbind tare despre lucruri Foarte Importante. În ciuda celor spuse de Natasha mai devreme, n-aş putea lucra în veci într-o astfel de clădire. Ajungem în cele din urmă la ultimul etaj. Coborâm din lift, găsim casa scării şi mai urcăm un etaj până la o uşă gri încuiată, pe care scrie ACCESUL PE ACOPERIŞ INTERZIS.

Refuz să cred. E clar că în spatele uşii se află acoperişul. Apăs pe clanţă, sperând la o minune, dar uşa rămâne încuiată.

Îmi reazem fruntea de anunţul cu interdicţia.

— Sesam, deschide-te! zic eu către uşă.

Ca prin minune, uşa se deschide.

— Ce naiba?

Dau împleticindu-mă în faţă peste acelaşi agent de pază din holul de la intrare. Spre deosebire de noi, probabil că a luat un lift expres.

— Voi, copii, n-aveţi voie aici, mormăie el.

Miroase a fum de ţigară.

O trag pe Natasha pe uşă odată cu mine.

— Voiam să admirăm priveliştea, zic eu, cu un ton cât se poate de respectuos – doar puţin rugător, dar fără văicăreală.

El ridică sceptic din sprâncene şi dă să zică ceva, dar îl opreşte un acces de tuse care îl face să se încovoaie şi să se lovească cu pumnul în piept, peste inimă.

— Vă simţiţi bine? întreabă Natasha.

El rămâne uşor încovoiat, cu amândouă mâinile sprijinite de coapse. Natasha îi pune o mână pe umăr.

— M-a apucat tusea asta, zice el printre accesele de tuse.

— N-ar trebui să fumaţi, îi spune ea.

Paznicul se îndreaptă de spate şi îşi şterge ochii.

— Vorbeşti ca nevastă-mea.

— Are dreptate, zice Natasha, fără să-l slăbească deloc.

Încerc să-i arunc o privire care spune „nu te certa cu paznicul cu probleme la plămâni, pentru că altfel n-o să ne lase să stăm aici ca să ne sărutăm”, dar chiar dacă m-o fi înţeles corect, nu mă bagă în seamă.

— Am fost voluntară într-un salon de boli pulmonare. Tusea asta nu sună bine deloc.

Ne uităm amândoi la ea. Eu, pentru că mi-o imaginez în costum de soră medicală, şi pe urmă fără el. Sunt destul de sigur că asta va deveni fantezia mea nocturnă.

El nu ştiu de ce o priveşte. Sper că nu din acelaşi motiv.

— Daţi-mi-le mie, zice Natasha şi întinde mâna după pachetul lui de ţigări. Trebuie să vă lăsaţi de fumat.

Nu ştiu cum reuşeşte să sune atât de sincer preocupată şi atât de autoritară în acelaşi timp.

El scoate pachetul din buzunarul hainei.

— Crezi că n-am încercat? întreabă.

Îl privesc din nou. Este prea bătrân să facă munca asta. După cum arată, ar trebui să fie pensionat şi să-şi răsfeţe nepoţii undeva în Florida.

Natasha rămâne cu mâna întinsă până când paznicul îi întinde pachetul.

— Ai grijă cu fata asta, îmi spune el mie, zâmbind.

— Da, domnule.

Îşi îmbracă haina.

— De unde ştii că nu mă duc chiar acum să-mi iau alt pachet? o întreabă el pe Natasha.

— N-am de unde să ştiu, ridică ea din umeri.

Paznicul o priveşte lung.

— Viaţa nu merge întotdeauna aşa cum o planifici, zice el.

Îmi dau seama că ea nu-l crede. Îşi dă seama şi el, dar nu insistă.

— Nu vă apropiaţi de margine, zice el, făcându-ne cu ochiul. Distracţie plăcută.

joe

O poveste planificată

Fata i-a amintit puţin de Beth a lui. Directă, dar dulce. Mai mult decât orice, de asta îi lasă să stea pe acoperiş. E perfect conştient că singura privelişte pe care o vor admira sunt ei înşişi. Nu-i nimic rău în asta, crede el.

El şi Beth a lui erau la fel. Şi nu numai la începutul căsniciei, ci tot timpul. Câştigaseră la loterie când se aleseseră unul pe altul, aşa le plăcea să spună.

Beth a murit anul trecut. La şase luni după ce s-au pensionat amândoi. Aveau atâtea planuri! O croazieră în Alaska să vadă aurora boreală (ea). La Veneţia, să bea grappa[28] şi să vadă canalele (el).

Asta îl dă gata pe Joe chiar şi acum. Toate planurile pe care le-au făcut. Toate economiile. Tot aşteptatul momentului perfect.

Şi pentru ce? Pentru nimic.

Fata are dreptate, evident. N-ar trebui să fumeze. După ce a pierdut-o pe Beth, a început să lucreze din nou şi s-a apucat iarăşi de fumat. Ce mai contează dacă munceşte până moare? Ce mai contează dacă fumează până moare? Nu i-a mai rămas nimic pentru care să trăiască, nu i-a mai rămas nimic de planificat.

Se uită pentru ultima oară la fată şi la băiat, înainte să închidă uşa. Se privesc de parcă n-ar vrea să fie nicăieri în altă parte. El şi Beth a lui erau la fel cândva.

Poate că totuşi o să se lase de fumat. Poate că o să-şi facă nişte planuri noi.

[28] Rachiu din struguri, băutură specific italiană.

natasha

Daniel se apropie de marginea acoperişului şi se uită la oraş. Părul lăsat liber îi fâlfâie în bătaia vântului şi are înfăţişare de poet. Cu partea fără vânătaie a feţei zâmbeşte.

Mă duc lângă el şi-mi strecor palma într-a lui.

— N-ai de gând să scrii ceva, poetule? îl tachinez.

El zâmbeşte şi mai larg, dar nu se întoarce să mă privească.

— Arată atât de diferit de sus, nu? mă întreabă.

Ce vede când se uită în jos? Eu văd kilometri întregi de acoperişuri, majoritatea goale. Câteva sunt populate cu lucruri demult abandonate: sisteme de aer condiţionat stricate, mobilă de birou deteriorată. Unele au grădini şi mă întreb cine le îngrijeşte.

Acum, Daniel scoate carnetul, iar eu mă duc puţin mai aproape de margine.

Înainte ca aceste clădiri să devină clădiri, n-au fost decât scheletele lor. Înainte să fie scheletele, n-au fost decât grinzi şi bârne. Metal, sticlă şi beton. Iar înainte de asta, au fost proiecte de construcţii. Şi mai înainte, au fost planuri arhitecturale. Iar şi mai înainte, doar ideea cuiva de a construi un oraş.

Daniel lasă carnetul şi mă trage în spate de lângă margine. Mă ia de talie.

— Ce scrii acolo, de fapt? îl întreb.

— Planuri, zice el.

Are ochii veseli şi se uită ţintă la buzele mele, iar mie îmi vine greu să gândesc. Fac un mic pas înapoi, dar el vine după mine, ca şi cum am dansa.

— Doamne, aşa de sexy ai fost toată ziua? îl întreb.

Râde şi roşeşte.

— Mă bucur că mă consideri sexy.

Privirea lui este aţintită tot asupra buzelor mele.

— O să te doară dacă te sărut? întreb.

— Va fi o durere plăcută.

Îmi pune şi cealaltă mână pe talie, de parcă m-ar ancora de el. Inima mea pur şi simplu nu se potoleşte. Să-l sărut nu poate fi la fel de grozav precum îmi amintesc. La primul sărut, credeam că-l sărut pentru ultima oară. Sunt sigură că asta l-a făcut mai intens. Sărutul de acum va fi normal. Fără focuri de artificii şi abis, doar doi oameni care se plac mult şi se sărută.

Mă ridic pe vârfuri şi mă apropii mai mult de el. În cele din urmă, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Îşi ia mâna de pe talia mea şi mi-o pune pe inimă. Bate sub palma lui ca şi cum ar bate pentru el.

Buzele ni se ating şi încerc să ţin ochii deschişi cât de mult pot. Încerc să nu cedez entropiei nebuneşti a acestei chestii dintre noi. N-o înţeleg. De ce acest om? De ce Daniel şi nu oricare dintre băieţii dinaintea lui. Dacă nu ne întâlneam? Aş fi avut o zi cât se poate de oarecare şi n-aş fi ştiut că îmi lipsea ceva?

Îi înconjor gâtul cu braţele şi mă reazem de el, dar parcă nu pot ajunge destul de aproape. Îmi revine senzaţia de neastâmpăr şi de haos. Vreau lucruri pe care le pot numi şi unele pe care nu le pot numi. Vreau ca acest moment să dureze pentru totdeauna, dar nu vreau să pierd toate celelalte momente care vor veni. Vreau tot viitorul nostru împreună, dar îl vreau aici şi acum.

Mă simt oarecum copleşită şi întrerup sărutul.

— Pleacă. De. Aici, zic şi subliniez fiecare cuvânt cu o sărutare.

Îi arăt un loc departe de mine, afară din raza unde putem ajunge să ne sărutăm.

— Aici? întreabă el şi se dă înapoi cu un singur pas.

— Măcar încă cinci paşi.

Zâmbeşte, dar se supune.

— Nu vor fi aşa toate săruturile noastre, nu? îl întreb.

— Aşa, cum?

— Ştii tu. Nebuneşti.

— Îmi place cât eşti de directă, zice el.

— Pe bune? Mama zice că merg prea departe.
— Poate. Dar mie tot îmi place.
Plec privirea şi nu răspund.
— Cât timp mai ai până la interviu?
— Patruzeci de minute.
— Mai sunt întrebări în chestionarul ăla?
— Nu te-ai îndrăgostit deja de mine?
Are vocea plină de o neîncredere ghiduşă.
— Nu, zic eu şi îi zâmbesc.
— Nu-ţi face griji, zice el. Avem timp.

daniel

Mi se pare un miracol că am ajuns să stăm pe acest acoperiş, de parcă am fi o parte din cerul secret al oraşului. Soarele se retrage încet în spatele clădirilor, dar încă nu e întuneric. Se va întuneca în curând, însă deocamdată nu-i decât o idee de întunecime.

Natasha şi cu mine stăm cu picioarele încrucişate, rezemaţi de peretele de lângă uşa care dă spre casa scării. Ne ţinem de mână, iar ea îşi lipeşte capul de umărul meu. Îi simt părul moale pe obraz.

— Eşti gata pentru întrebarea cu invitatul de la cină?

— Adică pe cine aş invita?

— Da.

— Nu prea. Răspunde tu primul, zice ea.

— E uşor, zic eu. Pe Dumnezeu.

Îşi ia capul de pe umărul meu şi mă priveşte.

— Chiar crezi în Dumnezeu?

— Chiar cred.

— Adică într-un tip din cer? Cu superputeri?

Neîncrederea ei nu-i batjocoritoare, doar întrebătoare.

— Nu exact aşa, zic eu.

— Dar cum?

O strâng de mână.

— Vezi cum ne simţim acum? Legătura asta dintre noi, pe care n-o înţelegem, dar nu vrem să ne părăsească? Asta-i Dumnezeu.

— Pe toţi dracii! exclamă ea. Voi, băieţii poeţi, sunteţi periculoşi.

Îmi ia mâna şi şi-o pune în poală, ţinând-o strâns.

Las capul pe spate şi mă uit la cer, încercând să identific forme alcătuite de nori.

— Uite ce cred eu, zic. Cred că suntem cu toţii conectaţi, toţi cei de pe pământ.

Îmi mângâie încheieturile degetelor.

— Chiar şi oamenii răi?

— Da. Orice om are în el cel puţin un grăunte de bine.

— Nu-i adevărat, zice ea.

— Bine, cedez eu. Dar orice om a făcut măcar un lucru bun în viaţa lui. Cu asta eşti de acord?

Se gândeşte şi pe urmă încuviinţează încetişor.

Continui.

— Cred că toate părţile bune din noi sunt conectate la un anumit nivel. Partea care împarte ultimul fursec cu ciocolată, sau donează unei fundaţii de caritate, sau îi dă un dolar unui muzicant stradal, sau face voluntariat la spital, sau plânge la reclamele Apple, sau spune „te iubesc” ori „te iert”. Eu cred că asta înseamnă Dumnezeu. Dumnezeu este legătura dintre cele mai bune părţi din noi.

— Şi tu crezi că legătura asta are conştiinţă?

— Da, şi o numim Dumnezeu.

Râde încetişor.

— Aşa eşti mereu? Atât de…

— Erudit? o întrerup eu.

Acum râde mai tare.

— Voiam să spun sentimental.

— Da. Sunt cunoscut pretutindeni pentru sentimentalismul meu.

— Glumesc, zice ea, lovindu-mă cu umărul. Îmi place mult că te-ai gândit la toate astea.

Chiar m-am gândit. Nu-i prima oară când îmi trec prin minte astfel de gânduri, dar este prima dată când sunt cu adevărat în stare să le articulez. Când sunt cu ea, ceva mă face să fiu cel mai bun eu al meu.

Îi duc mâna la buze şi îi sărut degetele.

— Dar tu? o întreb. Tu nu crezi în Dumnezeu?

— Îmi place ideea ta despre el. Categoric, nu cred în cel cu flăcări şi pucioasă.

— Dar crezi în ceva?

Se încruntă, nesigură.

— Chiar nu ştiu. Cred că mă interesează mai mult *de ce* simt oamenii că trebuie să creadă în Dumnezeu. De ce nu în ştiinţă? Ştiinţa este nemaipomenită. Cerul nopţii?

Uimitor. Interiorul unei celule umane? Incredibil. Ceva care ne spune că ne-am născut răi şi de care oamenii se folosesc ca să-şi justifice toate prejudecăţile lor mărginite şi toate grozăviile? Nu ştiu. Eu cred în ştiinţă, probabil. Ştiinţa e de-ajuns.

— Aha, zic eu.

Lumina soarelui se reflectă în clădiri şi aerul din jur capătă o nuanţă portocalie. Mă simt ca într-un cocon chiar şi în spaţiul ăsta larg deschis.

— Ştiai că aproape douăzeci şi şapte la sută din univers este materie întunecată? zice ea.

Nu ştiam, dar ea ştia, desigur.

— Ce este materia întunecată?

Expresia de pe chipul ei e toată numai încântare. Îşi trage mâna dintr-a mea, îşi freacă palmele şi se pune pe explicat.

— Ei bine, oamenii de ştiinţă nu sunt absolut siguri, dar este diferenţa dintre masa unui obiect şi masa calculată pe baza acţiunii câmpului gravitaţional.

Ridică din sprâncene aşteptând un efect, de parcă ar fi spus ceva profund, în stare să mă facă să mă-nfior.

Eu sunt profund neînfiorat.

Ea oftează. Dramatic.

— Poeţii, murmură ea, dar are un zâmbet pe buze. Cele două mase ar trebui să fie egale. Ridică degetul şi începe să-mi explice: *Ar trebui* să fie egale, dar nu sunt în cazul unor obiecte foarte mari precum planetele.

— Aha, interesant, zic eu şi vorbesc serios.

— Nu-i aşa?

Mă priveşte radioasă, iar eu sunt deja mort după fata asta.

— S-a mai dovedit, zice ea, că masa vizibilă a unei galaxii nu are destulă gravitaţie ca să fie explicabil de ce nu se împrăştie.

Clatin din cap ca să-i arăt că nu înţeleg. Ea continuă:

— Dacă vom aduna forţele gravitaţionale ale tuturor obiectelor pe care le putem detecta, nu-i de-ajuns ca

galaxiile şi stelele să rămână laolaltă şi să orbiteze unele în jurul altelor. Asta înseamnă că trebuie să existe mai multă materie decât putem vedea. Materie întunecată.

— Da, am înţeles, zic eu.

Mă priveşte sceptică.

— Nu, serios, zic eu. Am înţeles. Materia întunecată reprezintă douăzeci şi şapte la sută din univers, ai spus?

— Aproximativ.

— Şi datorită ei obiectele nu se prăbuşesc în abisul spaţiului? E ceea ce ne ţine legaţi laolaltă?

Scepticismul ei se transformă în suspiciune.

— La ce concluzie a ajuns mintea ta smintită de poet?

— O să mă urăşti.

— Poate, aprobă ea.

— Materia întunecată este dragostea. Este forţa de atracţie.

— Of, Doamne, nu! Bleah! Câh! Eşti oribil!

— Ba nu, sunt bun, zic eu şi râd tare.

— Eşti absolut îngrozitor, zice ea, dar se împinge în mine şi râdem tare amândoi.

— Am absolută dreptate, zic eu triumfător şi o iau din nou de mână.

Ea se lamentează iar, dar îmi dau seama că se gândeşte la ce-am spus. Poate că nu suntem într-un dezacord atât de mare cum crede ea.

Derulez mai departe întrebările pe telefon.

— Uite încă una. Completează următoarea propoziţie: Suntem amândoi într-o cameră şi simt că…

— Simt că fac pe mine, zice ea zâmbind.

— Chiar nu-ţi place deloc să vorbeşti despre treburi serioase, aşa-i?

— Ai simţit vreodată că te scapi pe tine? întreabă ea. Este o treabă serioasă. Îţi poţi vătăma grav vezica dacă…

— Chiar ai nevoie la toaletă? întreb eu.

— Nu.

— Răspunde la întrebare, spun.

N-am de gând s-o las să scape cu-o glumă.

— Tu primul, zice ea oftând.

— Fericit, excitat şi plin de speranţă.

— Foarte poetic. Frumos.

— E rândul tău şi trebuie să fii sinceră, îi spun. Scoate limba spre mine.

— Derutată. Speriată.

Îi trag mâna la mine în poală.

— De ce eşti speriată?

— A fost o zi grea. Dimineaţă credeam că voi fi deportată. Mă pregăteam pentru asta de două luni. Acum se pare că voi putea rămâne aici.

Se întoarce să se uite la mine.

— Şi mai eşti şi tu. Dimineaţă nici nu te cunoşteam, iar acum parcă nici nu-mi amintesc cum era să nu te cunosc. Este puţin cam mult. Simt că n-am control asupra lucrurilor.

— Şi de ce e asta atât de rău?

— Îmi place să ştiu ce urmează să se întâmple. Îmi place să fac planuri din timp.

Înţeleg. Chiar înţeleg. Suntem programaţi să plănuim lucrurile. Face parte din ritmul nostru. Soarele răsare în fiecare dimineaţă şi lasă în fiecare seară locul lunii.

— Vorba paznicului de mai devreme – nu iese întotdeauna aşa cum plănuieşti.

— Aşa crezi că e? Eu cred că de cele mai multe ori poţi planifica. Majoritatea lucrurilor nu apar din senin şi te dau peste cap.

— La fel credeau şi dinozaurii, probabil, şi uite ce-au păţit, o tachinez eu.

Zâmbeşte aşa de larg, încât simt nevoia să-i ating faţa. Îşi întoarce capul în mâna mea şi îmi sărută palma.

— În ciuda evenimentelor de distrugere în masă, cred că se poate plănui din timp, zice ea.

— Eu te-am dat peste cap, îi amintesc, iar ea nu neagă.

— În orice caz, zic, până acum ai pomenit doar două lucruri – derutată şi speriată.

— Bine, bine. Îţi fac pe plac şi spun „fericită”.

Oftez teatral.

— Puteai să-ncepi cu asta.

— Îmi place suspansul, zice ea.

— Nici vorbă!

— Ai dreptate, urăsc suspansul.

— Fericită datorită mie? întreb.

— Şi pentru că nu voi fi deportată. Dar mai ales datorită ţie.

Trage spre buze mâinile noastre împreunate şi o sărută pe-a mea. Aş putea rămâne aici o veşnicie, să ne întrerupem discuţiile cu sărutări şi sărutările cu discuţii.

— Când facem chestia aia cu uitatul unul în ochii celuilalt? o întreb.

Dă ochii peste cap exact când voiam să mă uit în ei.

— Mai târziu. După interviul tău, zice ea.

— Nu-ţi fie frică, o tachinez eu.

— De ce să-mi fie frică? Nu e de văzut decât iris şi pupilă.

— Ochii sunt fereastra sufletului, o contrazic eu.

— Prostii, zice ea.

Mă uit la ceasul de pe telefon, deşi n-am nevoie s-o fac. Ştiu că e aproape ora la care am interviul, dar vreau să mai zăbovesc o vreme aici, lângă cerul oraşului.

— Hai să mai răspundem la câteva întrebări, zic eu. Răspunsuri fulger. Care e cea mai dragă amintire a ta?

— Prima oară când am mâncat îngheţată la cornet şi nu la cupă, zice ea fără să stea pe gânduri.

— Câţi ani aveai?

— Patru. Îngheţată de ciocolată în timp ce purtam o rochiţă de Paşte albă ca zăpada.

— A cui a fost ideea? întreb.

— A tatei, zice ea zâmbind. Pe vremea aia mă considera cel mai grozav lucru din lume.

— Acum nu mai crede la fel?

— Nu, zice ea.

Aştept să continue, dar trece mai departe.

— Şi amintirea ta preferată?

— Când aveam şapte ani, ne-am dus toată familia la Disney World. Charlie voia mult de tot să meargă să se dea

în „muntele spaţial”, dar mama era de părere că eu m-aş speria, iar singur nu voia să-l lase. Şi niciunul dintre părinţi nu voia să se dea.

Mă strânge mai tare de mână, ceea ce-i tare drăguţ, ţinând cont că se vede clar că am supravieţuit acelei experienţe.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am convins-o pe mama că nu-mi era deloc frică. I-am spus că abia aşteptam să mă dau.

— Şi nu era adevărat? întreabă ea.

— Nu. Făceam pe mine de frică. M-am dat numai pentru Charlie.

Mă loveşte cu umărul.

— Deja îmi placi, mă tachinează ea. Nu-i nevoie să mă convingi că eşti un sfânt.

— Tocmai că nu. Nu făceam pe sfântul. Cred că ştiam că relaţia dintre noi n-avea să dureze. Dar încercam să-l conving că merit atenţia lui. Şi a avut efect. Mi-a spus că am fost curajos şi m-a lăsat să-i termin popcornul.

Las capul pe spate şi mă uit la nori. Abia dacă se mişcă pe cer.

— Nu ţi se pare ciudat că amândouă amintirile noastre preferate sunt despre oamenii care acum ne plac cel mai puţin? întreb eu.

— Poate că tocmai de asta nu ne plac, zice ea. Distanţa dintre cum erau şi cum sunt acum este atât de mare, încât nici nu putem spera să ne apropiem din nou de ei.

— Poate, zic eu. Ştii care-i partea cea mai rea din toată povestea asta?

— Care?

— Din cauza excursiei ăleia urăsc caruselurile până în ziua de azi.

Ea râde şi râd şi eu cu ea.

ochi

O poveste evolutivă

Oamenii de ştiinţă au teorii cum că primul „ochi” nu era mai mult decât o pată pigmentată sensibilă la lumină de pe pielea unui animal străvechi. Pata aceea îi dădea posibilitatea să deosebească lumina de întuneric – un avantaj, din moment ce întunericul putea indica apropierea unui animal de pradă care bloca lumina. Din acest motiv, animalele respective au supravieţuit mai mult, s-au reprodus mai mult şi au transmis această caracteristică şi urmaşilor. Mutaţii întâmplătoare au dus la producerea unei adâncituri tot mai mari în pata sensibilă la lumină. Această adâncitură a făcut vederea să devină puţin mai bună şi, în consecinţă, specia a supravieţuit mai mult. În timp, pata sensibilă la lumină a evoluat devenind ochiul uman.

Cum am ajuns de la ochi ca mecanism de supravieţuire la ideea de dragoste la prima vedere? Sau la ideea că ochii sunt ferestrele sufletului? Sau la clişeul îndrăgostiţilor care se privesc necontenit în ochi?

Cercetările au arătat că pupilele oamenilor care se simt atraşi unul de altul se dilată datorită prezenţei dopaminei. Alte cercetări sugerează că filamentele din ochi pot indica anumite tendinţe de personalitate şi că ochii chiar ar putea fi într-un fel ferestre ale sufletului.

Cum rămâne cu îndrăgostiţii care petrec ore în şir uitându-se unul în ochii celuilalt? Reprezintă o dovadă de încredere? *Te voi lăsa să te apropii şi voi avea încredere că nu-mi faci rău în timp ce mă aflu în această poziţie vulnerabilă.* Iar dacă încrederea este unul dintre fundamentele iubirii, poate că uitatul în ochi devine o cale de a clădi şi a întări acest fundament. Sau poate că-i mai simplu de-atât.

O simplă căutare a unui contact.

Să vezi.

Să fii văzut.

daniel

Uşa avocatului Fitzgerald este la capătul unui coridor lung, cenuşiu şi aproape complet inexpresiv. Încerc (şi nu reuşesc) să nu iau asta drept un semn legat de viitorul meu. Nu există niciun nume pe uşă, doar un număr. Nu-mi răspunde nimeni când bat. Poate că şi-a terminat treaba pe ziua de azi şi a plecat deja? Asta ar fi ideal. Atunci n-aş mai fi eu de vină că n-am ajuns să merg la Yale şi să mă fac doctor. Nu contează că am întârziat zece minute de la atâta sărutat. Nu regret nimic.

Apăs pe clanţă şi dau direct de o femeie care hohoteşte. Nici măcar nu plânge cu faţa ascunsă în palme, ca mai toţi oamenii. Stă în picioare în mijlocul camerei şi înghite hulpav aer, în timp ce lacrimile îi şiroiesc pe faţă. Rimelul îi curge pârâiaşe pe obraji şi are ochii umflaţi şi roşii, ca şi cum ar plânge de multă vreme.

Când îşi dă seama că sunt acolo, se opreşte din plâns şi-şi şterge faţa cu dosul palmelor. Asta face totul şi mai rău, acum i-a ajuns rimei până pe nas.

— Vă simţiţi bine? o întreb eu.

E cea mai tâmpită întrebare care-mi poate trece prin minte. Se vede limpede că nu se simte bine.

— Sunt bine, zice ea.

Îşi muşcă buza de jos şi încearcă să-şi netezească părul, dar înrăutăţeşte mai mult toată treaba.

— Sunteţi Daniel Bae, zice ea. Aţi venit pentru interviul de admitere.

Fac un pas spre ea.

— Să vă aduc un pahar cu apă sau un şerveţel?

Văd pe biroul ei o cutie goală de şerveţele lângă o cană de cafea pe care scrie ASISTENTELE JUDICIARE O FAC MAI IEFTIN.

— Nu-mi trebuie absolut nimic. El e dincolo, zice ea, arătând o uşă din spate.

— Sigur sunteţi… încep eu, dar ea mi-o retează.

— Trebuie să plec. Spuneţi-i că e cel mai minunat om pe care l-am cunoscut vreodată, dar că trebuie să plec.

— Bine, zic, deşi n-o să-i spun nimic din toate astea.

Încăperea e destul de mică. Probabil că auzit şi el declaraţia.

Femeia se întoarce la birou şi ia cana cu ASISTENTELE JUDICIARE.

— Şi mai spuneţi-i că eu vreau să rămân, dar nu pot. E mai bine aşa pentru amândoi.

Pe urmă începe iar să plângă. De data asta simt că mi se umplu şi mie ochii de lacrimi. Nu-i bine deloc. Ea se opreşte din hohotit şi mă priveşte fix.

— Plângeţi? mă întreabă, îmi şterg ochii.

— E o chestie tâmpită care mi se-ntâmplă. Încep să plâng când văd pe altcineva plângând.

— Ce frumos!

Acum, că nu mai este înecată în lacrimi, vocea ei sună cumva muzical.

— De fapt, e cam de rahat.

— Aveţi grijă cum vorbiţi, zice ea încruntându-se.

— Scuzaţi-mă.

Ce fel de om obiectează la un cuvânt nevinovat precum „rahat”?

Îmi acceptă scuzele dând uşor din cap.

— Tocmai ne-am mutat în biroul ăsta şi de-acum n-o să-l mai văd.

Se smiorcăie din nou, apoi îşi şterge nasul.

— Dacă ştiam cum se termină povestea asta, n-aş mai fi început-o nici într-o mie de ani.

— Toată lumea ar vrea să poată prezice viitorul, zic eu.

Ochii i se umplu iar de lacrimi, cu toate că dă din cap aprobator.

— Când eram mică, basmele erau cărţile mele preferate, pentru că ştiai cum se terminau înainte să le deschizi. „Au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.”

Se uită la uşa închisă din spatele ei, închide ochii, apoi îi deschide din nou.

— În basme, prinţesa nu greşeşte niciodată.

Uşa biroului din spate se deschide. Mă întorc, curios să văd cum arată cel mai minunat om din lume. În afară de faptul că are un bandaj pe ochiul drept, arată cât se poate de normal.

— Daniel Bae? întreabă el, uitându-se numai la mine.

Nu i se mişcă ochii spre femeie nici măcar pentru o secundă.

Îi întind mâna.

— Domnule Fitzgerald, mă bucur să vă cunosc.

Nu-mi strânge mâna.

— Ai întârziat, zice şi intră la loc în biroul lui.

Mă întorc să-i spun la revedere secretarei, dar deja nu mai e acolo.

natasha

Scot telefonul din rucsac. Niciun apel şi niciun mesaj din partea lui Bev. Poate că mai vizitează vreun loc. Ţin minte că mi-a spus că voia să ajungă şi la Universitatea California din San Francisco.

Ar trebui s-o sun pe mama. Probabil că ar fi trebuit s-o sun de mai multe ori azi. Ea a mai încercat să mă sune de trei ori când eram pe acoperiş cu Daniel.

Îi scriu din nou mesaj: *vin curând acasă.*

Telefonul vibrează aproape imediat. Cred că aştepta un cuvânt de la mine.

încerc să dau de tine de 2 ore.

scuze! răspund.

Ea trebuie să aibă mereu ultimul cuvânt, aşa că îi aştept inevitabila replică.

deci nicio veste? sper că nu ţi-ai făcut prea mari speranţe.

Îndes telefonul în rucsac fără să răspund.

Uneori cred că spaima cea mai mare a mamei este să nu fie dezamăgită. O combate încercând din răsputeri să nu-şi facă speranţe niciodată şi insistând ca toată lumea să procedeze la fel.

Nu reuşeşte de fiecare dată. Odată i-a adus tatei acasă un fluturaş despre castingul la un spectacol off-off-off-Broadway. Nu ştiu unde l-a găsit şi nici măcar despre ce rol era vorba. Tata l-a luat şi chiar i-a mulţumit, dar sunt destul de sigură că n-a sunat niciodată la numărul de pe el.

Mă hotărăsc să aştept telefonul final de la avocatul Fitzgerald, înainte să-i spun ei ceva. Mama a îndurat deja prea multe dezamăgiri.

Problema când speranţele tale sunt undeva foarte sus este că drumul până jos e foarte lung.

samuel kingsley

O poveste despre regret, partea a patra

Unii oameni sunt născuţi pentru măreţie. Dumnezeu le dă câtorva mai norocoşi dintre noi nişte talent şi pe urmă ne trimite pe pământ să-l folosim.

Eu l-am folosit pe-al meu numai de două ori în viaţă. Acum două luni, când am jucat în *Struguri în soare* în Manhattan, şi acum zece ani, când am jucat aceeaşi piesă în Montego Bay.

E ceva cu mine şi cu piesa asta. În Jamaica, ziarul *Daily* a numit interpretarea mea „miraculoasă”. Am primit ovaţii în picioare.

Eu. Nu ceilalţi actori. Eu singur.

Ce caraghios! Piesa asta m-a trimis în America şi acum tot ea mă trimite înapoi în Jamaica.

Patricia mă întreabă cum am putut să-i spun poliţistului totul despre noi. „Nu-i preot”, zice ea. „Nu erai la spovedanie”, zice. Îi spun că eram doar beat şi ieşisem de pe scenă ameţit. Cel mai ameţitor lucru cu putinţă este să faci lucrul pentru care te-a trimis Dumnezeu pe pământ.

Îi spun că n-am vrut. Şi e adevărat ce-i spun, dar poate că-i adevărat şi invers. Poate că am făcut-o intenţionat. Nu ştiu dacă aşa e. Zic numai că gândul e acolo, în mintea mea. Poate că am făcut-o intenţionat. Nici măcar n-am putut umple toată sala la spectacol.

America a terminat cu mine şi eu am terminat cu ea. Seara aia mi-a amintit asta mai mult decât orice. În Jamaica am primit ovaţii în picioare. În America n-am avut spectatori.

Nu ştiu. Poate c-am făcut-o intenţionat. Te poţi rătăci în mintea ta ca şi cum ai fi într-o ţară străină. Toate gândurile sunt în altă limbă şi nu poţi înţelege semnele, deşi sunt peste tot în jurul tău.

daniel

Primul lucru pe care îl văd pe biroul lui este un dosar cu numele Natashei. „Natasha Kingsley” scrie pe el. Ea trebuie să fie, nu? Câte Natasha Kingsley pot exista? Nu numai că întâlnirile noastre erau în aceeaşi clădire, dar avocatul ei şi intervievatorul meu să fie aceeaşi persoană? Şansele sunt infime, nu? Abia aştept să văd ce mutră face când îi spun.

Mă uit la el, apoi prin birou, căutând alte indicii.

— Sunteţi un avocat care se ocupă de imigrări? îl întreb.

Ridică privirea din ceea ce bănuiesc că este cererea mea.

— Da. De ce?

— Cred că vă cunosc una dintre cliente, zic şi ridic dosarul.

El îl ia şi îl dă deoparte.

— Nu-l atinge. E confidenţial.

Îl pune cât mai departe cu putinţă de mine. Îi zâmbesc larg şi Fitzgerald îmi răspunde încruntându-se.

— Da, scuze, zic. Doar că mi-aţi salvat viaţa.

— Ce vrei să spui?

Flexează încheietura mâinii drepte şi remarc că are un bandaj. Îmi amintesc acum că asistenta lui mi-a spus c-a suferit un accident de maşină.

Arăt spre dosar.

— Abia am cunoscut-o – pe ea, pe Natasha – azi.

El continuă să se încrunte, nu pricepe.

— Când ne-am cunoscut, urma să fie deportată, dar pe urmă s-a întâlnit cu dumneavoastră, aţi făcut o vrăjitorie de avocat şi acum urmează să rămână aici.

Îşi odihneşte mâna bandajată pe birou.

— Şi cum ţi-a salvat asta viaţa *ţie?*

— Ea e Aleasa, zic eu.

Se încruntă iar.

— Nu spuneai că abia azi ai cunoscut-o?

— Ba da.

Nu pot să fac nimic împotriva zâmbetului mare de pe faţa mea.

— Şi ea este Aleasa?

Nu pune ghilimele în aer când spune „Aleasa”, dar i le aud în voce. Ghilimele vocale (cu nimic mai bune decât ghilimelele desenate în aer).

Îşi împreunează degetele şi mă priveşte îndelung.

— De ce ai venit aici? întreabă.

Să fie o întrebare capcană?

— Pentru interviul de admitere?

Se uită la mine apăsat.

— Nu, serios. De ce te afli acum la mine în birou? Este cât se poate de clar că nu-ţi pasă de interviu. Ai apărut arătând ca după o încăierare. Te întreb serios. De ce ai venit aici?

N-am cum să-i răspund decât cinstit.

— M-au trimis părinţii.

— Câţi ani ai?

— Şaptesprezece.

Se uită la dosarul meu.

— Aici scrie că te interesează cursurile pregătitoare pentru medicină. Te interesează?

— Nu prea, zic eu.

— Nu prea sau nu?

Avocaţilor le place precizia.

— Nu.

— Facem progrese, zice el. Vrei să mergi la Yale?

— Nici măcar nu ştiu dacă vreau să merg la facultate.

Se apleacă în faţă. Mă simt de parcă m-ar interoga.

— Şi care este marele tău vis?

— Să fiu poet.

— Aha, bun, zice el. Ceva practic.

— Credeţi sau nu, am mai auzit asta.

Se apleacă şi mai mult.

— Te mai întreb o dată. De ce eşti aici?

— Pentru că aşa trebuie.

— Nu trebuie, ripostează el. Poţi să te ridici şi să ieşi pe uşă.

— Le datorez asta părinţilor.

— De ce?

— N-aţi înţelege.

— Pune-mă la-ncercare.

Scot un oftat (din acela lung şi dureros).

— Părinţii mei sunt imigranţi. S-au mutat în această ţară pentru o viaţă mai bună. Muncesc necontenit pentru ca fratele meu şi cu mine să trăim Visul American. Iar în Visul American nu se spune nicăieri că poţi să sari peste facultate şi să te faci artist muritor de foame.

— Se spune ce vrei tu să se spună.

Pufnesc.

— Nu şi la mine în familie. Dacă nu fac ce zic ei, mă lasă de izbelişte. Nu primesc bani pentru altă facultate. Nu primesc nimic.

Această mărturisire reuşeşte măcar să oprească tirul întrebărilor. Avocatul se reazemă de spătarul scaunului.

— Chiar ar face asta? întreabă el.

Ştiu răspunsul, dar nu mă pot convinge să-l rostesc imediat. Mă gândesc cum arăta chipul tatei astăzi, mai devreme. Este teribil de hotărât ca Charlie şi cu mine să ducem o viaţă mai bună ca a lui. Va face absolut orice ca să ne-o asigure.

— Da, zic. Ar face-o.

Dar nu din cauză că ar fi un om rău. Şi nu din cauză că ar fi părintele coreean tipic. Ci pentru că nu poate vedea dincolo de povestea lui personală, ca să ne poată lăsa să avem propriile noastre poveşti.

O mulţime de oameni sunt aşa.

Fitzgerald fluieră încetişor.

— Înseamnă că ar trebui să fii sigur că treaba cu poezia merită cu adevărat.

E rândul meu să mă aplec spre el.

— N-aţi făcut niciodată ceva numai pentru că eraţi obligat? Pentru că aţi promis?

Îşi desprinde ochii dintr-ai mei. Din cine ştie ce motiv, această întrebare schimbă dinamica dintre noi. Acum parcă suntem amândoi în aceeaşi barcă.

— Să-ţi îndeplineşti obligaţiile reprezintă definiţia maturităţii, băiete. Dacă ai de gând să greşeşti şi să încalci promisiuni, acum e momentul.

Tace, îşi îndoaie încheietura şi se strâmbă.

— Dă-o în bară acum, când consecinţele nu sunt atât de mari. Crede-mă. Mai târziu e mai greu.

Uneori, oamenii îţi spun lucruri fără să-ţi spună lucruri. Trag cu ochiul la mâna lui stângă şi îi văd verigheta.

— Asta vi s-a întâmplat? întreb.

Desface degetele şi răsuceşte verigheta pe inelar.

— Sunt bărbat însurat cu doi copii.

— Şi aveţi o aventură cu asistenta dumneavoastră judiciară.

Îşi freacă bandajul de deasupra ochiului.

— A început azi.

Se uită spre uşa închisă, de parcă ar spera s-o vadă pe ea stând acolo.

— Şi s-a terminat tot azi, zice el încet.

Nu mă aşteptam să recunoască, iar acum nu ştiu ce să spun.

— Crezi că sunt un om rău, zice el.

— Cred că sunteţi cel cu care dau interviul, răspund eu. Poate că-i mai bine pentru noi să revenim pur şi simplu la interviu.

Îşi acoperă ochii cu palmele.

— Am întâlnit-o prea târziu. Întotdeauna am avut probleme cu sincronizarea.

Nu ştiu ce să-i spun. Nu că ar aştepta vreun sfat de la mine. În mod normal, i-aş spune să facă ce simte. Dar este bărbat însurat. La mijloc nu sunt doar sentimentele lui.

— Şi ce-o să faceţi? O lăsaţi să plece? întreb.

Se uită la mine îndelung, adâncit în gânduri.

— Şi tu va trebui să faci la fel, zice el în cele din urmă.

Trage de sub cot dosarul Natashei.

— N-am reuşit să fac nimic. Am crezut că pot, dar n-am putut.

— N-aţi putut ce? întreb.

— Să împiedic deportarea ei.

Trebuie să-mi vorbească clar şi răspicat, pentru că nu înţeleg ce spune.

— Natasha ta urmează să fie totuşi deportată la noapte. N-am putut împiedica să se întâmple asta. Judecătorul n-a vrut să revoce repatrierea voluntară.

Nu ştiu ce înseamnă repatriere voluntară, dar nu mă pot gândi decât că este o greşeală. Categoric e o greşeală. Acum sper cu adevărat să fie vorba despre altă Natasha Kingsley.

— Îmi pare rău, băiete, zice el.

Împinge dosarul spre mine, de parcă ar putea ajuta la ceva dacă mă uit la el. Îl deschid. Are înăuntru un fel de formular oficial. Nu văd decât numele ei: Natasha Katherine Kingsley. Nu-i ştiam cel de-al doilea nume. Katherine. I se potriveşte.

Închid dosarul şi i-l împing înapoi.

— Trebuie să puteţi face ceva.

Împreunează degetele iar şi ridică din umeri.

— Am încercat deja totul.

Ridicatul lui din umeri mă scoate din sărite. Asta nu-i un fleac. Nu-i ceva de genul: „O, n-ai ajuns la întâlnire, vino mâine.” Este vorba despre viaţa Natashei. Şi-a mea.

Mă ridic în picioare.

— Nu v-aţi străduit destul, îl acuz.

Aş putea să pun pariu că aventura lui cu asistenta are legătură cu treaba asta. Pun pariu că şi-a petrecut ziua călcându-şi făgăduielile faţă de soţie şi copii. Şi faţă de Natasha.

— Uite, ştiu că eşti supărat.

Vorbeşte egal şi monoton, ca şi cum ar încerca să mă calmeze.

Dar eu nu vreau să fiu calm. Mă sprijin cu palmele de birou şi mă aplec spre el.

— Trebuie să puteţi face ceva. Nu-i vina ei că are un tată dus cu capul.

Îşi împinge scaunul de la birou în spate.

— Îmi pare rău. Departamentului Securităţii Naţionale nu-i place să stai aici mai mult decât ai viză.

— Dar ea nu era decât un copil. N-avea de ales. Nu se putea duce să le spună: „Mamă, tată, ne-a expirat viza. Ar fi bine să ne întoarcem în Jamaica."

— Nu contează. Legea trebuie să traseze nişte limite. Ultimul lor apel a fost respins. Singura speranţă rămânea judecătorul. Dacă pleacă la noapte, îi rămâne o mică şansă să poată cere din nou viză peste câţiva ani.

— Dar America este casa ei, strig eu. Nu contează unde s-a născut.

Nu mai spun şi restul, că locul ei e lângă mine.

— Aş vrea să fi putut face ceva, zice el.

Îşi pipăie din nou bandajul de deasupra ochiului şi chiar pare să regrete sincer. Poate că mă înşel în privinţa lui. Poate chiar a încercat.

— Intenţionez s-o sun după ce terminăm noi doi, zice el.

„După ce terminăm." Am uitat cu totul că întâlnirea asta trebuia să fie despre admiterea mea la Yale.

— Vreţi s-o sunaţi şi să-i spuneţi la telefon?

— Contează cum află? întrebă el, încruntându-se.

— Sigur că da.

Nu vreau să audă la telefon cea mai proastă veste din viaţa ei, de la cineva pe care abia dacă îl cunoaşte.

— O anunţ eu, zic. Îi spun eu.

Clatină din cap.

— Nu te pot lăsa să faci asta. E datoria mea.

Stau acolo pur şi simplu, fără să ştiu ce să fac. Buza îmi pulsează. Coastele, acolo unde m-a pocnit Charlie, mă dor, locul din inima mea unde e Natasha mă doare.

— Îmi pare rău, băiete, zice el din nou.

— Şi dacă nu se urcă în avion? Dacă rămâne pur şi simplu?

Sunt disperat. Încălcarea legii mi se pare un preţ mic ca Natasha să rămână. Clatină iar din cap.

— Nu recomand aşa ceva. Nici ca avocat, nici în altă calitate.

Trebuie să ajung la ea şi să-i spun eu primul. Nu vreau să fie singură când află vestea.

Ies din birou în recepţia goală. Asistenta judiciară nu s-a întors.

El vine după mine.

— Asta-i tot? mă întreabă. Gata cu interviul?

Continui să merg.

— Aţi spus-o singur. Nu mă interesează cu adevărat să ajung la Yale.

Îmi pune o mână pe umeri şi sunt nevoit să mă întorc cu faţa la el.

— Uite, ştiu că am spus că ar trebui s-o dai în bară acum, cât eşti încă un puşti, dar Yale este ceva foarte important. Mersul acolo îţi poate deschide foarte multe uşi. Mie mi-a deschis.

Poate că are dreptate. Poate sunt orb.

Mă uit prin birou. Cât va dura până ce constructorii vor termina? mă întreb. Cât va dura până va angaja o nouă asistentă judiciară?

Arăt cu bărbia spre biroul lui.

— Aţi făcut tot ce trebuia să faceţi şi tot nu sunteţi fericit?

Îşi freacă din nou bandajul de pe frunte şi nu se uită la birou. E obosit, dar e vorba de genul de oboseală care nu se poate rezolva prin somn.

— Dacă nu plec acum, voi regreta mereu, îi spun.

— Ce mai contează o jumătate de oră ca să terminăm interviul? insistă el.

Chiar are nevoie să-i spun că fiecare secundă contează? Că propriul nostru univers a prins viaţă într-un răstimp cât durează o răsuflare?

— Timpul contează, domnule Fitzgerald.

Se îndepărtează în sfârşit de mine şi se uită la biroul gol.

— Dar ştiţi deja asta, adaug.

jeremy fitzgerald

O poveste cu zâne, partea a doua

Jeremy Fitzgerald nu i-a spus lui Daniel adevărul. Motivul pentru care nu putuse împiedica deportarea Natashei era că nu ajunsese la întâlnirea de la tribunal cu judecătorul care ar fi putut anula acordul de repatriere voluntară. Nu ajunsese pentru că era îndrăgostit de Hannah Winter şi, în loc să se ducă la judecător, îşi petrecuse după-amiaza cu ea la un hotel.

Singur în biroul lui gata doar parţial, Jeremy se va gândi adesea la Daniel în săptămâna următoare. Îşi va aminti cum i-a spus băiatul că timpul contează. Îşi va aminti foarte clar buza lui spartă şi cămaşa plină de sânge, îşi va aminti că nimic nu se putea compara cu devastarea totală de pe chipul lui Daniel atunci când aflase vestea despre Natasha. Ca şi cum cineva i-ar fi înmânat o grenadă care îi aruncase viaţa în aer.

Cândva în decursul lunii următoare, Jeremy îi va spune soţiei lui că n-o mai iubeşte. Că ar fi mai bine pentru ea şi pentru copii ca el să plece. O va suna pe Hannah Winter, îi va face promisiuni şi le va respecta pe toate.

Fiul lui nu-şi va găsi liniştea niciodată, nu se va căsători, nu va avea copii şi nu-i va ierta trădarea tatălui său. Fiica lui se va mărita cu prima ei iubită, Marie. Îşi va petrece cea mai mare parte din această primă căsnicie anticipându-i şi apoi provocându-i sfârşitul. N-o va mai iubi nimeni niciodată la fel de mult ca Marie. Cu toate că se va mai căsători de două ori, nu va mai iubi nici ea pe nimeni la fel de mult ca pe Marie.

Copiii lui Jeremy şi ai lui Hannah vor creşte iubindu-i pe ceilalţi în felul firesc şi necomplicat al oamenilor care au ştiut dintotdeauna de unde vine iubirea şi nu se tem s-o piardă.

Toate aceste lucruri nu spun că Jeremy Fitzgerald a procedat bine sau a procedat greşit. Toate aceste lucruri spun că dragostea schimbă întotdeauna totul.

hannah winter

O poveste cu zâne, partea a doua

Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

natasha

Acum, că soarele a apus, aerul s-a făcut mult mai rece. Nu-i greu să-ţi dai seama că iarna pândeşte după colţ. Va trebui să-mi dezgrop canadiana matlasată neagră şi ghetele. Strâng mai bine haina în jurul meu şi mă gândesc să mă duc în hol, unde e mai cald. Mă îndrept într-acolo fix când iese Daniel pe uşile glisante de sticlă.

Mă vede şi mă aştept la un zâmbet, dar e posomorât. Cât de prost putea să meargă interviul?

— Ce s-a întâmplat? îl întreb imediat ce ajung lângă el.

Îmi imaginez ce poate fi mai rău, că s-a bătut cu intervievatorul şi i se interzice de-acum să se mai înscrie la orice facultate, că viitorul îi e distrus.

Îşi atinge obrazul cu palma.

— Chiar te iubesc, zice el.

Nu glumeşte. N-are nicio legătură cu pariul nostru prostesc. O spune aşa cum i-o spui cuiva aflat pe moarte sau pe care nu te aştepţi să-l mai vezi din nou.

— Daniel, ce s-a întâmplat?

Îi iau palma de pe faţa mea, dar îl ţin de mână.

— Te iubesc, zice el din nou şi îmi cuprinde faţa cu cealaltă mână. Nu contează dacă îmi răspunzi la fel. Vreau numai să ştii.

Îmi sună telefonul. E biroul avocatului.

— Nu răspunde, zice Daniel.

Sigur c-o să răspund!

Îmi atinge mâna ca să mă oprească.

— Nu, te rog, zice el.

Acum sunt de-a dreptul alarmată. Resping apelul.

— Ce-ai păţit acolo, înăuntru?

Închide ochii strâns. Când îi deschide din nou, sunt plini de lacrimi.

— Nu poţi rămâne aici, zice el.

Iniţial nu înţeleg.

— De ce? S-a terminat programul şi se închide clădirea?

Mă uit după paznici care să ne ceară să plecăm.

Lui Daniel îi curg lacrimi pe obraji. Încep să conştientizez anumite lucruri nedorite. Îmi trag mâna din mâna lui.

— Cum îl chema pe cel cu care ai avut interviul? şoptesc.

El încuviinţează din cap.

— Cel cu care am avut interviul e avocatul tău.

— Fitzgerald?

— Da.

Scot telefonul şi mă uit din nou la număr, încă refuzând să înţeleg ce-mi spune.

— Aşteptam să mă sune. A spus ceva despre mine?

Ştiu deja răspunsul. Îl ştiu.

Are nevoie de câteva încercări ca să poată rosti cuvintele.

— A spus că n-a putut obţine anularea deportării.

— Dar a zis că o poate face, insist eu.

Mă strânge de mână şi încearcă să mă tragă mai aproape, dar mă împotrivesc. Nu vreau alinare. Vreau să înţeleg.

Mă îndepărtez de el.

— Eşti sigur? Cum aţi ajuns să vorbiţi despre mine?

Îşi trece palma peste faţă.

— Se întâmpla o întreagă tărăşenie între el şi asistenta judiciară, iar dosarul tău era pe birou.

— Asta nu explică…

Mă ia din nou de mână. De data asta o trag cu forţă.

— Încetează! Te rog să încetezi! urlu eu.

— Iartă-mă, zice el şi îmi dă drumul.

Mai fac un pas înapoi.

— Spune-mi exact ce-a spus.

— A spus că ordinul de deportare rămâne valabil şi că ar fi mai bine ca tu şi familia ta să plecaţi la noapte.

Mă întorc cu spatele şi ascult mesajul vocal de pe telefon. E el – avocatul Fitzgerald. Spune că ar trebui să-l sun. Că are veşti regretabile.

Închid şi mă uit la Daniel fără să scot o vorbă. El începe să spună ceva, dar eu vreau să se oprească. Vreau să se

oprească lumea toată. Sunt prea multe părţi în mişcare pe care nu le pot controla. Mă simt ca într-o maşinărie Rude Goldberg[29] proiectată de altcineva. Nu cunosc mecanismul care o declanşează. Nu ştiu ce urmează să se întâmple. Ştiu doar că totul năvăleşte în cascadă şi că, odată pornit, mecanismul nu se mai opreşte.

[29] Dispozitiv tehnic complicat care antrenează o serie de obiecte printr-o reacţie în lanţ şi care face, de fapt, lucruri foarte simple. Rude Goldberg este inventatorul acestui tip de maşinării.

daniel

Inimile nu se frâng.
E doar o altă vorbă a poeţilor.
Inimile nu sunt făcute
Din sticlă
Din os
Sau din orice alt material în stare
Să se spargă,
Să se rupă
Sau să se sfărâme.
Inimile nu
Se fac cioburi.
Nu se desfac în bucăţi.
Inimile nu se frâng.
Ele doar se opresc din bătut.
Un ceas vechi din alte vremuri, imposibil de reparat.

natasha

Stăm lângă fântână şi Daniel mă ţine de mână. Am pe umeri haina lui de la costum.

Este cu adevărat un tip bun de păstrat. Numai că nu-l pot păstra eu.

— Trebuie să mă duc acasă, îi spun.

Este primul lucru pe care-l zic în ultima jumătate de oră.

Mă trage din nou spre el. În sfârşit sunt pregătită să-l las. Are umerii atât de largi şi de fermi. Îmi odihnesc capul pe unul dintre ei. Mă potrivesc acolo. Am ştiut asta azi dimineaţă şi o ştiu şi acum.

— Ce facem mai departe? şopteşte el.

Există e-mailuri şi Skype şi SMS-uri şi chat şi poate chiar şi vizite în Jamaica. Dar chiar în timp ce mi le enumăr în gând, ştiu că nu voi lăsa să se întâmple asta. Avem de dus vieţi separate. Nu-mi pot lăsa inima aici, când viaţa mea va fi acolo. Şi nu-i pot lua inima cu mine când tot viitorul lui e aici.

Ridic capul de pe umărul lui.

— Restul interviului cum a fost?

Mă mângâie pe obraz şi îmi pune capul la loc.

— A spus că mă va recomanda.

— Grozav, zic eu fără pic de entuziasm.

— Da, zice el cu la fel de mult entuziasm.

Mi-e frig, dar nu vreau să mă mişc. Dacă mă clintesc din loc, declanşez reacţia în lanţ care se finalizează cu mine în avion.

Mai trec cinci minute.

— Chiar trebuie să mă duc acasă, zic. Avionul e la zece.

Scoate telefonul să se uite la ceas.

— Încă trei ore. Ţi-ai făcut deja bagajele?

— Da.

— Vin cu tine.

Îmi sare inima din piept. Pentru o clipă nebunească mă gândesc că vrea să vină cu mine în Jamaica.

Îmi citeşte gândul în ochi.

— La tine acasă, adică.

— Am înţeles ce vrei să spui, i-o retez eu.

Sunt ranchiunoasă. Sunt ridicolă.

— Nu cred că e o idee bună. Părinţii mei sunt acolo şi am prea multe de făcut. O să ne stai în cale.

Se ridică în picioare şi îmi întinde mâna ca să mă ridic şi eu.

— Uite ce n-o să facem. N-o să ne certăm. N-o să ne prefacem că nu-i cel mai oribil lucru din lume, pentru că este. N-o vom lua fiecare pe drumul lui până când nu vom fi obligaţi. Vin cu tine acasă la părinţii tăi. O să-i cunosc, ei o să mă placă şi eu n-o să-i trag pumni tatălui tău. În loc de asta, o să văd dacă semeni mai mult cu el sau cu mama ta. Fratele tău mai mic se va purta ca un frate mai mic. Poate că voi reuşi în sfârşit să aud accentul ăla jamaican pe care l-ai ascuns de mine toată ziua. O să văd unde dormeai, unde mâncai şi unde trăiai şi o să-mi doresc să fi ştiut măcar puţin mai devreme că erai chiar aici.

Dau să-l întrerup, dar el vorbeşte mai departe.

— O să merg cu tine acasă şi apoi o să luăm un taxi până la aeroport, numai noi doi. Pe urmă mă voi uita cum te urci în avion şi voi simţi cum mi se sfâşie inima în piept, iar după aceea mă voi întreba tot restul vieţii ce s-ar fi întâmplat dacă ziua de azi n-ar fi decurs exact aşa cum a decurs.

Se opreşte să respire.

— De acord? zice.

daniel

Ea spune da. Nu sunt gata să-mi iau rămas-bun. Nu voi fi gata niciodată. O iau de mână şi pornim spre metrou în tăcere.

Poartă rucsacul pe un umăr şi pot vedea din nou inscripţia DEUS EX MACHINA. Oare chiar ne-am cunoscut abia azi dimineaţă? În dimineaţa asta când voiam să mă las purtat de vânt? Ce n-aş da să fie cu adevărat un Dumnezeu în maşinărie.

Titlu: *Adolescent localnic înfruntă Autoritatea Vamală şi de Imigrare a Departamentului Securităţii Naţionale şi trăieşte fericit până la adânci bătrâneţi alături de iubirea lui adevărată, graţie unui portiţe legale la care nu s-a gândit nimeni până în ultimul moment, iar acum vom avea parte de o cursă contra cronometru prin care încearcă s-o oprească să se urce în avion*

Dar nu se va întâmpla aşa.

Toată ziua am crezut că suntem sortiţi unul altuia. Că toţi oamenii, toate locurile şi toate coincidenţele ne-au împins să fim împreună pentru totdeauna. Dar poate că nu-i adevărat. Dacă toată povestea dintre noi e sortită să dureze doar această zi? Dacă suntem doar nişte etape intermediare, o haltă în drumul nostru spre altundeva? Dacă suntem doar o paranteză în povestea altcuiva?

natasha

— Ştiai că Jamaica este pe locul şase în lume în ce priveşte rata criminalităţii? îl întreb.

Suntem în trenul Q, în drum spre Brooklyn. E plin de navetiştii de seară şi stăm în picioare, agăţaţi de o bară. Daniel ţine o mână pe spatele meu. N-a încetat să mă atingă de când am plecat din clădirea de birouri. Dacă mă ţine aşa în continuare, poate că n-o să-mi iau zborul.

— Care sunt cele cinci ţări dinaintea ei? întreabă el.

— Honduras, Venezuela, Belize, El Salvador şi Guatemala.

— Aha, zice.

— Şi mai ştiai că Jamaica este în continuare membră oficială a Commonwealthului Britanic?

Nu aştept să-mi răspundă.

— Sunt supusă a reginei.

Dacă aş avea loc să fac o reverenţă, aş face-o.

Trenul scârţâie şi opreşte. Urcă mai multă lume decât coboară.

— Ce pot să-ţi mai spun? Are o populaţie de 2,9 milioane de locuitori. Între unu şi zece la sută dintre ei se prezintă drept rastafarieni. Douăzeci la sută dintre jamaicani trăiesc sub limita sărăciei.

Se trage mai lângă mine, acum aproape că mă înconjoară de tot.

— Spune-mi un lucru bun pe care ţi-l aminteşti tu de-acolo, zice el. Nu informaţii.

Nu vreau să fiu optimistă. Nu vreau să mă adaptez la acest nou viitor.

— Am plecat când aveam opt ani. Nu-mi amintesc mare lucru.

El insistă.

— Nu-ţi aminteşti familia? Verişori? Prieteni?

— Îmi amintesc că-i am, dar nu-i cunosc. Mama ne sileşte să vorbim cu ei la telefon în fiecare an de Crăciun. Ei se distrează pe seama accentului meu american.

— Un lucru bun, zice el.

Acum are ochii căprui-închis, aproape negri.

— De ce ţi-a fost cel mai dor după ce te-ai mutat aici?

Nu trebuie să mă gândesc prea mult ca să răspund.

— De plajă. Aici, oceanul e ciudat. Are o nuanţă greşită de albastru. E rece. E prea agitat. Jamaica se află în Marea Caraibilor. Apa are o culoare albastră-verzuie şi e foarte liniştită. Poţi merge multă vreme şi nu-ţi trece de brâu.

— Sună plăcut, zice el.

Îi tremură puţin vocea. Mă tem să mă uit la el ca să nu ne punem amândoi pe plâns în tren.

— Vrei să terminăm întrebările din categoria a treia? îl întreb.

Scoate telefonul.

— Numărul 29. „Povesteşte-i partenerului un moment jenant din viaţa ta."

Trenul opreşte iar şi de data asta mai multă lume coboară decât urcă. Avem mai mult loc, dar Daniel rămâne lângă mine de parcă n-am avea.

— Azi, mai devreme, la magazinul de discuri, a fost destul de jenant cu Rob, zic eu.

— Serios? Nu mi s-a părut că erai stânjenită.

— Îmi controlez bine expresia feţei, spre deosebire de un cunoscut de-al meu, zic şi îl înghiontesc cu umărul.

— Dar de ce să fii stânjenită?

— M-a înşelat cu ea. De fiecare dată când îi văd împreună, simt că poate n-am fost suficient de bună.

— Tipul ăla este pur şi simplu un tip care înşală. N-are nicio legătură cu tine.

Mă ia de mână şi mă ţine strâns. Îmi place cumva sinceritatea lui.

— Ştiu. L-am sunat mai devreme ca să-l întreb de ce a făcut-o.

Îl iau prin surprindere.

— L-ai sunat? Şi ce-a spus?

— Ne-a vrut pe amândouă.

— Un măgar. Dacă-l mai văd vreodată, îi rup picioarele.

— Ai prins gustul sângelui după prima ta bătaie, aşa-i?

— Sunt un luptător, nu un îndrăgostit, zice el, citându-l pe dos pe Michael Jackson. Părinţii tăi au avut vreo părere vizavi de faptul că era alb?

— Nu l-au întâlnit.

Nu mi-am imaginat că l-aş fi putut duce să-l cunoască pe tata. Ar fi fost o tortură să-i urmăresc vorbind. Şi nici n-am vrut să vadă cât de mic era apartamentul nostru. Până la urmă, probabil că n-am vrut cu adevărat să mă cunoască.

Cu Daniel, lucrurile stau puţin altfel. Vreau să mă vadă cu totul.

Luminile pâlpâie, se sting şi se aprind imediat la loc.

— Părinţii mei vor să ieşim numai cu fete coreene.

— Nu eşti un copil prea ascultător, îl tachinez eu.

— Ei, nu e ca şi cum m-aş fi întâlnit cu o grămadă de fete. Doar cu una, coreeană. Dar Charlie parcă ar fi alergic la fetele care nu sunt albe.

Trenul ne zguduie şi mă prind de bară cu ambele mâini.

— Vrei să ştii secretul fratelui tău?

Îşi pune mâna peste a mea.

— Care-i secretul lui?

— Nu prea se place pe sine.

— Aşa crezi? zice el căzând pe gânduri.

Vrea să existe un motiv pentru care Charlie e aşa cum e.

— Ai încredere, ştiu ce zic.

Trecem scrâşnind din roţi printr-o curbă lungă. Mă ajută să nu-mi pierd echilibrul punându-mi o mână pe spate şi o lasă acolo.

— De ce vor părinţii tăi numai fete coreene? întreb.

— Cred că pe fetele coreene le vor înţelege. Chiar şi pe cele crescute aici.

— Dar fetele acelea sunt deopotrivă americane şi coreene.

— Nu spun că are sens, zice el zâmbind. Dar tu? Părinţilor tăi le pasă cu cine te întâlneşti?

Ridic din umeri.

— Nu i-am întrebat niciodată. Bănuiesc că ar prefera totuşi să mă mărit cu un negru.

— De ce?

— Din acelaşi motiv ca şi ai tăi. L-ar înţelege poate mai bine. Şi el i-ar înţelege mai bine la rândul lui.

— Dar nu toţi negrii sunt la fel, zice el.

— Nici toate coreenele.

— Părinţii sunt destul de proşti.

Glumeşte doar pe jumătate.

— Probabil se gândesc că aşa ne protejează, zic eu.

— De ce anume? Sincer, cine dă doi bani pe treaba asta? Ar trebui să ştim deja mai bine.

— Copiii noştri poate că vor şti, zic eu.

Regret cuvintele imediat ce-mi zboară de pe buze.

Luminile se sting din nou şi ne oprim de tot între staţii. Mă concentrez pe strălucirea luminilor de siguranţă din tunel, galbene-portocalii.

— N-am vrut să spun copiii mei şi-ai tăi, zic eu pe întuneric. Mă refer la următoarea generaţie de copii.

— Am înţeles ce-ai vrut să zici, răspunde el încet.

Acum, că am gândit-o şi-am spus-o, n-o mai pot dezgândi şi dezspune. Cum ar arăta copiii noştri? Simt că am pierdut ceva ce nici măcar nu ştiam că vreau.

Intrăm în staţia Canal Street, ultima staţie înainte să traversăm podul Manhattan. Uşile se închid şi ne întoarcem cu faţa spre fereastră. Când ieşim din tunel, văd mai întâi podul Brooklyn. Abia a trecut de amurg şi luminile instalate de-a lungul cablurilor de suspensie sunt aprinse. Privirea mea le urmăreşte arcuirile înalte profilate pe cer. Podul arată superb noaptea, dar ce mă uluieşte de fiecare dată este conturul clădirilor oraşului. Parcă ar fi o sculptură gigantică din sticlă luminoasă şi metal, o instalaţie artistică. De la distanţă, oraşul pare ordonat şi organizat. Ca şi cum

ar fi fost creat totul dintr-odată, pentru un anume scop. Când eşti în el, însă, ţi se pare haos.

Mă gândesc cum a fost mai devreme pe acoperiş. Mi-am imaginat oraşul construindu-se. Acum mi-l imaginez într-un viitor apocaliptic. Luminile pălesc şi sticla se sparge, lăsând doar scheletele metalice ale clădirilor. Până la urmă ruginesc şi ele şi se fărâmiţează. Străzile sunt năpădite de vegetaţie, înverzesc şi le cutreieră animale sălbatice. Oraşul este frumos şi ruinat.

Intrăm la loc în tunel. Ştiu sigur că voi compara peisajul clădirilor oricărui oraş cu a New Yorkului. La fel cum voi compara orice băiat cu Daniel.

daniel

— Dar care-i cel mai jenant moment din viaţa ta? întreabă ea când podul dispare din raza noastră vizuală.

— Glumeşti, nu? Ai asistat la el. Când tata ţi-a spus să-ţi întinzi părul şi frate-meu a glumit pe seama penisului meu.

Ea râde.

— A fost destul de urât.

— O mie de vieţi de-aş trăi şi tot va rămâne cel mai jenant moment care mi s-a întâmplat.

— Nu ştiu. Tatăl tău şi Charlie ar putea găsi o cale să-l depăşească.

Scot un geamăt şi îmi frec ceafa.

— Ar trebui să ne naştem toţi cu nişte permise să ne schimbăm familia. Să putem evalua situaţia când împlinim şaisprezece ani şi să hotărâm dacă rămânem în familia prezentă, sau o luăm de la capăt în alta.

Îmi trage mâna de la ceafă şi o ţine în mâna ei.

— Ai avea voie să-ţi alegi noua familie? întreabă ea.

— Nu. Îţi asumi nişte riscuri.

— Adică într-o bună zi apari pur şi simplu la uşa unor necunoscuţi?

— N-am pus la punct toate detaliile, îi spun. Poate că după ce te hotărăşti, te naşti pur şi simplu din nou în altă familie?

— Şi vechea familie crede că ai murit?

— Da.

— Ce cruzime! zice ea.

— Bine, bine. Poate că uită pur şi simplu că ai existat. Oricum, nu cred că multă lume ar face schimbarea.

Ea clatină din cap.

— Nu sunt de acord. Cred că mulţi ar încerca. Există destule familii rele pe lumea asta.

— Tu ai face-o? întreb.

Nu spune nimic o vreme, iar eu ascult zgomotul ritmic al trenului cât timp se gândeşte ea. Nu mi-am mai dorit niciodată până acum ca un tren să meargă mai încet.

— Aş putea ceda permisul meu cuiva care are cu adevărat nevoie?

Ştiu că se gândeşte la tatăl ei. O sărut pe păr.

— Dar tu? Tu ai rămâne cu familia ta? mă întreabă ea.

— Pot în schimb să-l dau afară pe Charlie?

Râde.

— Poate că permisele astea nu-s o idee chiar aşa de grozavă. Îţi imaginezi ce-ar ieşi dacă toată lumea ar avea puterea să dea peste cap vieţile tuturor celorlalţi? Haos!

Dar, evident, exact asta-i problema. Avem deja această putere unii asupra altora.

natasha

E ciudat să fiu la mine în cartier împreună cu Daniel. Încerc să văd locul prin ochii lui. După bogăţia relativă din centrul Manhattanului, bucata mea de Brooklyn pare şi mai săracă. Multe prăvălii de acelaşi fel se întind de-a lungul străzii pe care străbat de obicei cele şase cvartale până acasă. Restaurante tradiţionale jamaicane, restaurante chinezeşti blindate, magazine blindate de băuturi, magazine de haine la reduceri şi saloane de înfrumuseţare. Fiecare cvartal are cel puţin o combinaţie de băcănie şi aprozar, cu vitrinele acoperite aproape în totalitate de afişe cu reclame la bere şi ţigări. Fiecare cvartal are cel puţin o dugheană unde se încasează cecuri. Prăvăliile sunt toate înghesuite, se luptă pentru acelaşi petic imobiliar.

Îi sunt recunoscătoare întunericului că Daniel nu poate vedea cât de dărăpănat e totul. Mă ruşinez imediat de mine pentru că mi-a trecut prin minte un astfel de gând.

Mă ia de mână şi mergem în tăcere câteva minute. Simt priviri curioase îndreptate asupra noastră. Îmi dau seama că asta ar fi devenit ceva la ordinea zilei pentru noi.

— Lumea se holbează la noi, zic eu.

— Din cauză că eşti tu atât de frumoasă, răspunde el imediat.

— Ai remarcat şi tu? marşez eu.

— Sigur că am remarcat.

Mă opresc în cadrul luminat al uşii unei spălătorii cu autoservire. Ne învăluie miros de detergent.

— Ştii de ce se holbează, nu?

— Ori pentru că eu nu sunt negru, ori pentru că tu nu eşti coreeană.

Are faţa umbrită, dar îi simt zâmbetul în voce.

— Vorbesc serios, zic eu nemulţumită. Nu te deranjează?

Nu sunt sigură de ce insist. Poate vreau o dovadă că dacă aveam şansa să continuăm, am fi rezistat poverii privirilor.

Îmi ia amândouă mâinile, aşa că acum stăm faţă în faţă.

— Poate mă deranjează, zice el, dar numai tangenţial. Ca bâzâitul unei muşte, înţelegi? Te supără, dar nu-ţi pune viaţa în pericol.

— Dar de ce crezi că se poartă aşa?

Vreau un răspuns.

Mă trage şi mă îmbrăţişează.

— Îmi dau seama că pentru tine este important şi aş vrea să-ţi ofer un motiv temeinic. Dar adevărul e că nu-mi pasă de ce. Poate că sunt naiv, dar nu dau nici două parale pe părerea oricui despre noi. Nu-mi pasă dacă reprezentăm o noutate pentru ei. Nu-mi pasă ce semnificaţie politică are. Nu-mi pasă dacă părinţii tăi sunt de acord şi nu-mi pasă deloc, dar deloc, de părerea alor mei. Nu-mi pasă decât de tine şi sunt sigur că dragostea ne este suficientă ca să depăşim toate prostiile. Iar asta *este* o prostie. Atâta cerneală irosită. Atâta preocupare, atâta vorbărie despre ciocnirea dintre culturi sau păstrarea culturii proprii şi ce-o să se întâmple cu copiii. Toate sunt sută la sută prostie pură iar eu refuz să-mi pese de aşa ceva.

Zâmbesc la pieptul lui. Poetul meu cu coadă de cal. Nu m-am mai gândit niciodată că să nu-ţi pese poate fi o faptă revoluţionară.

Cotim de pe strada principală pe o străduţă rezidenţială, încerc în continuare să văd cartierul prin ochii lui Daniel. Trecem pe lângă rânduri de case lipite una de alta şi acoperite cu şindrilă. Sunt mici şi vechi, dar colorate şi bine îngrijite. Verandele par şi mai doldora de fleacuri şi de plante agăţătoare decât mi le aminteam.

A fost o vreme când mama îşi dorea cu disperare o astfel de casă. La începutul anului, înainte să înceapă tot tămbălăul, chiar ne-a luat pe Peter şi pe mine la o vizionare. Casa avea trei dormitoare şi o bucătărie spaţioasă. Avea un subsol pe care mama se gândea că l-ar putea subînchiria ca să mai câştige un ban. Pentru că o adoră pe mama şi ştia că nu ne puteam permite casa, Peter s-a prefăcut că nu-i place. I-a căutat nod în papură.

„Curtea din spate e prea mică şi toate plantele au murit”, s-a plâns el. A rămas tot timpul lângă ea, iar când am plecat, mama nu era mai tristă decât la sosire.

Mai trecem pe o stradă cu case asemănătoare, apoi cartierul se schimbă din nou şi suntem înconjuraţi în mare de blocuri din cărămidă cu apartamente. Astea sunt doar de închiriat.

Îl avertizez pe Daniel.

— E dezordine de la făcutul bagajelor.

— Bine, încuviinţează el.

— Şi e mic.

Nu-i spun că are un singur dormitor. Va vedea singur în curând. În plus, nu mai e casa mea decât pentru câteva ore.

Fetiţele de la apartamentul 2C stau pe treptele de la intrare, când ajungem. Prezenţa lui Daniel le face sfioase. Lasă capetele în jos şi nu flecăresc cu mine ca de obicei. Mă opresc la şirul de cutii poştale prinse de perete. Nu avem corespondenţă, doar meniul de livrări al unui restaurant chinezesc îndesat în cutie. E de la locul preferat al tatei, cel de unde a comandat mâncarea şi când ne-a dat biletele pentru spectacol.

Cineva mereu găteşte câte ceva, iar pe hol miroase delicios, a unt, a ceapă, a curry şi alte mirodenii. Apartamentul meu e la etajul trei, aşa că o iau pe scări. Ca de obicei, lumina la unu şi la doi e arsă. Înaintăm tăcuţi prin întuneric până ajungem la etajul trei.

— Am ajuns, zic eu când stăm în sfârşit în faţa apartamentului 3A.

Cumva este mult prea devreme să-i prezint lui Daniel casa şi familia mea. Dacă aveam mai mult timp, ar fi ştiut deja toate micile mele anecdote. Ar fi ştiut despre perdeaua din sufragerie care desparte „camera” lui Peter de a mea. Ar fi ştiut că harta astrală este bunul meu cel mai de preţ. Ar fi ştiut că dacă mama îi oferă ceva de mâncare, trebuie să mănânce pur şi simplu tot, indiferent cât de sătul ar fi.

Nu ştiu cum să-i transmit toată această istorie. Îi spun, în schimb, din nou:

— E dezordine la noi.

E un soi de contradicţie ciudată să-l văd stând aici, în faţa uşii mele. Parcă se potriveşte şi nu se potriveşte în acelaşi timp. Îl cunosc dintotdeauna şi abia ne-am întâlnit.

Istoria noastră e prea comprimată. Încercăm să înghesuim o viaţă într-o zi.

— Ar trebui să-mi scot haina? întreabă el. Mă simt ca un idiot în costum.

— Nu trebuie să fii emoţionat, zic eu.

— Urmează să-ţi cunosc părinţii. E un moment cât se poate de potrivit să am emoţii.

Îşi descheie haina, dar n-o dezbracă.

Îi ating vânătaia de pe buză.

— Partea bună e că poţi s-o dai în bară oricât de tare. Probabil că n-o să-i mai vezi niciodată.

Zâmbeşte slab şi trist. Încerc să profit cât pot de mult de situaţia noastră şi el ştie.

Scot cheia din rucsac şi deschid uşa.

Toate luminile sunt aprinse şi Peter ascultă muzică reggae mult prea tare. Simt bătăile tobelor în piept. Trei valize gata făcute aşteaptă chiar după uşă. Încă una zace deschisă într-o parte.

O observ imediat pe mama.

— Opreşte muzica, îi spune ea lui Peter când mă vede.

El se conformează, iar liniştea care se lasă brusc e stridentă.

Mama se întoarce spre mine.

— Doamne, Tasha. Te sun şi iar te sun de…

Îi ia o secundă să-l observe pe Daniel. Când îl vede, tace şi se uită de la el la mine vreme îndelungată.

— Cine-i ăsta? întreabă ea.

daniel

Natasha mă prezintă mamei ei.

— Un prieten de-al meu, zice ea.

Sunt destul de sigur că am auzit o ezitare înainte de „prieten”. Mama ei a auzit-o şi ea, şi acum mă studiază ca pe o gânganie extraterestră.

— Îmi pare rău că ne cunoaştem în astfel de împrejurări, doamnă Kingsley.

Îi întind mâna. Ea îi aruncă Natashei o privire (din gama „cum poţi să-mi faci una ca asta”), dar pe urmă îşi şterge palma de rochie şi îmi strânge mâna scurt, zâmbindu-mi şi mai scurt.

Natasha mă duce din micul hol în care ne-am înghesuit în sufragerie. Sau cel puţin aşa cred, că-i o sufragerie. O pânză de un albastru intens zace mototolită pe jos, iar camera e împărţită în două de o sfoară. Observ apoi că sunt câte două din toate – două canapele, două comode, două birouri. Asta-i camera ei. O împarte cu Peter. Când Natasha mi-a spus că apartamentul lor e mic, nu mi-am dat seama că voia să spună că sunt săraci.

Există încă foarte multe lucruri pe care nu le ştiu despre ea.

Fratele ei vine spre mine cu mâna întinsă şi zâmbind. Are şuviţe rasta şi cel mai prietenos chip pe care l-am văzut vreodată.

— Tasha n-a mai adus niciodată vreun băiat aici, zice el.

Zâmbetul lui molipsitor devine şi mai larg.

Zâmbesc şi eu şi-i strâng mâna. Natasha şi mama ei ne urmăresc în mod făţiş.

— Tasha, trebuie să vorbesc cu tine, zice mama ei.

Natasha nu-şi dezlipeşte privirea de la Peter şi de la mine. Mă întreb dacă îşi imaginează un viitor în care vom deveni prieteni. Eu aşa fac.

Se întoarce spre mama ei.

— E vorba despre Daniel? întreabă ea.

Buzele deja ţuguiate ale mamei nu s-ar putea ţuguia mai tare. (Da, chiar aşa!)

— Tasha…

Până şi eu ghicesc în tonul ei avertismentul „mama începe să-şi piardă răbdarea”, dar Natasha nu-l ia în seamă.

— Dacă-i vorba despre Daniel, putem vorbi chiar aici. Este iubitul meu.

Îmi aruncă o scurtă privire întrebătoare, iar eu încuviinţez din cap.

Chiar în acel moment, tatăl ei intră pe uşa din cealaltă parte a camerei.

Datorită unei anomalii în fluxul spaţio-temporal, taţii din zonă apar azi exact la momentul potrivit.

— Iubit? zice el. De când ai tu iubit?

Mă întorc şi îl studiez. Acum am răspunsul la întrebarea cu cine seamănă Natasha. Este leit tatăl ei, doar că într-o formă minunată de fată.

Mai puţin încruntătura. N-am văzut în viaţa mea o încruntătură mai adâncă decât cea de pe faţa lui.

Vorbeşte cu un accent jamaican pronunţat şi procesez cuvintele cu o oarecare întârziere după ce le rosteşte.

— Cu asta te-ai ocupat tu toată ziua în loc să-ţi ajuţi familia la împachetat? întreabă tatăl, înaintând în cameră.

În afară de puţinul pe care mi l-a spus Natasha, nu prea ştiu povestea relaţiei lor, însă o citesc acum pe chipul ei. Văd furie acolo, şi durere, şi neîncredere. Dar împăciuitorul din mine nu vrea să-i vadă certându-se. Îi ating curbura spatelui cu palma.

— Sunt bine, îmi spune ea încet.

Îmi dau seama că se pregăteşte pentru ceva. Îl priveşte direct în faţă.

— Nu. Mi-am petrecut toată ziua încercând să repar greşelile tale. Am încercat să împiedic expulzarea familiei noastre din ţară.

— Eu n-aş zice că de-asta te-ai ocupat, ripostează el.

Se întoarce spre mine şi mai încruntat.

— Ştii situaţia?

Sunt prea surprins că vorbeşte cu mine ca să pot răspunde, aşa că doar încuviinţez din cap.

— Atunci ştii că nu-i momentul potrivit să avem persoane străine aici, zice el.

Spatele Natashei se îndreaptă sub palma mea.

— El nu-i o persoană străină, zice ea. Este invitatul meu.

— Iar asta-i casa mea, zice tatăl îndreptându-şi şi el spatele.

— Casa ta?

Vocea Natashei răsună acum tare şi întrebarea e pusă pe un ton neîncrezător. Orice rezervă ar fi avut înainte, acum a dispărut. Se duce în mijlocul camerei, deschide braţele larg şi face o piruetă.

— Apartamentul ăsta în care locuim de nouă ani pentru că tu crezi că azi-mâine îţi va surâde şi ţie norocul este casa ta?

— Puiule, n-are rost să reluăm discuţia acum, zice mama ei din uşă.

Natasha deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc. O văd cum se dezumflă.

— Bine, mamă, zice ea, renunţând la orice avea de spus.

Mă întreb de câte ori a făcut asta pentru mama ei.

— Nu, frate, zice tatăl ei. Nu, frate. Eu vreau să aud ce are să-mi spună.

Îndreaptă umerii şi-şi încrucişează braţele la piept. Natasha procedează la fel şi se înfruntă ca doi luptători, fiecare imaginea în oglindă a celuilalt.

natasha

M-aş fi dat bătută, pentru mama. Mereu fac asta. Chiar noaptea trecută a spus că noi patru trebuie să facem front comun.

„La început o să ne fie greu”, a spus ea. Vom locui cu mama ei până când vom avea destui bani să închiriem ceva al nostru. „N-am crezut niciodată că viaţa mea o să ajungă aşa”, a zis ea înainte să se culce.

M-aş fi dat bătută dacă nu l-aş fi cunoscut pe Daniel. Dacă n-ar fi crescut semnificativ numărul lucrurilor pe care le pierd azi. M-aş fi dat bătută dacă tata n-ar fi vorbit cu accentul lui jamaican gros şi forţat. Nu-i decât actorie. Dacă îl auzi, ai crede că n-a plecat niciodată din Jamaica, că ultimii nouă ani nici n-au existat. El chiar crede că vieţile noastre sunt doar fantezie. M-am săturat de prefăcătoria lui.

— Am auzit ce i-ai spus mamei după piesă. I-ai spus că noi suntem cel mai mare regret al tău.

Se gârboveşte şi îi dispare încruntarea. Nu pot defini emoţia care o înlocuieşte, dar este sinceră. În sfârşit. Un lucru adevărat din partea lui.

Dă să spună ceva, dar eu încă n-am terminat.

— Îmi pare rău că viaţa nu ţi-a oferit toate bucuriile pe care le voiai.

În timp ce spun asta, îmi dau seama că o cred cu adevărat. Acum ştiu ce înseamnă dezamăgirea. Acum înţeleg că poate dura toată viaţa.

— N-am vorbit serios, Tasha. Au fost doar vorbe. Totul a fost doar...

Ridic mâna şi îi opresc scuzele. Nu asta vreau de la el.

— Vreau să ştii că ai fost cu adevărat fantastic în piesă. Incredibil. Extraordinar.

Acum are lacrimi în ochi. Pentru că l-am lăudat, pentru că regretă sau din altă cauză – nu sunt sigură.

— Poate c-ai avut dreptate, continui eu. Nu-ţi era menit să ne ai pe noi. Poate chiar ai fost tras pe sfoară.

Clatină din cap, respingându-mi vorbele.

— Au fost doar vorbe, Tasha, frate. N-am vrut să spun aşa ceva.

Ba sigur că a vrut. A vrut şi n-a vrut. Amândouă. În acelaşi timp.

— Nu contează dacă ai vrut sau nu. Asta-i viaţa pe care o trăieşti. Nu e ceva temporar, nu e o simulare şi n-o poţi lua de la capăt.

Vorbesc ca Daniel. Partea cea mai rea din faptul că am auzit discuţia dintre ei este că mi-a stricat toate amintirile frumoase legate de tata. Oare regreta că exist şi când ne uitam împreună la crichet? Dar când m-a ţinut strâns în braţe la aeroport, după ce în sfârşit ne reuniserăm? Sau ziua în care m-am născut?

Pe faţă îi curg lacrimi. Să-l văd plângând mă doare mai mult decât am crezut vreodată. Şi totuşi, mai am ceva să-i spun.

— Nu ai tu dreptul să regreţi că ne-ai avut.

Îi scapă un sunet, iar eu înţeleg cum sună o durere de-o viaţă.

Oamenii fac greşeli tot timpul. Unele mici, cum ar fi să te aşezi la coadă la casa greşită. La cea unde ai în faţă doamna care plăteşte cu o sută de bonuri care trebuie completate.

Uneori faci greşeli mijlocii. Te duci la facultatea de medicină în loc să-ţi urmezi pasiunea.

Alteori faci greşeli mari. Te dai bătut de tot.

Mă aşez pe canapeaua mea. Sunt mai obosită decât îmi putea da seama, dar nu atât de furioasă pe cât credeam.

— Când ajungem în Jamaica, trebuie măcar să încerci. Să te duci la audiţii. Şi să te porţi mai frumos cu mama. Ea a făcut totul şi a obosit, iar tu ne eşti dator. De-acum înainte nu trebuie să mai trăieşti în mintea ta.

Mama deja plânge. Peter se refugiază în braţele ei. Tata se duce să-i îmbrăţişeze pe amândoi, iar mama îl lasă. Se

întorc la unison spre mine, făcându-mi semn să mă alătur lor. Mă întorc mai întâi spre Daniel. El mă îmbrăţişează atât de strâns, încât parcă ne-am lua deja rămas-bun.

daniel + natasha

Şoferul pune valiza Natashei în portbagaj. Peter şi părinţii lui au plecat deja spre aeroport cu alt taxi.

În maşină, Natasha îşi lasă capul pe umărul lui Daniel. Părul ei îl gâdilă la nas. Este o senzaţie cu care ar vrea să fi avut mai mult timp să se obişnuiască.

— Crezi că până la urmă am fi reuşit? îl întreabă ea.

— Da, răspunde el fără ezitare. Dar tu crezi?

— Da.

— În sfârşit eşti de acord cu mine.

În vocea lui se ghiceşte un zâmbet.

— Cât de greu ar fi fost pentru părinţii tăi? întreabă ea.

— Le-ar fi luat multă vreme să se obişnuiască. Tatei mai ales. Nu cred că ar fi venit la nunta noastră.

În mintea Natashei răsare o imagine a acelei zile din viitor. Vede un ocean. Pe Daniel arătos în smoching. Mâna ei pe faţa lui ca să alunge tristeţea absenţei părinţilor. Bucuria care îi înfloreşte pe chip când ea spune în cele din urmă „da”.

— Câţi copii vrei? întreabă ea, după ce se stinge suferinţa acelei viziuni.

— Doi. Tu?

Ea ridică uşor capul de pe umărul lui, şovăind, apoi îi mărturiseşte:

— Eu nu sunt sigură dacă îmi doresc copii. Ai putea să te împaci cu asta?

El nu se aştepta la acest răspuns şi îi ia un timp să-l accepte.

— Cred că da. Nu ştiu. Poate că te-ai răzgândi. Sau m-aş răzgândi eu.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zice ea lăsându-şi capul la loc pe umărul lui.

— Ce?

— N-ar trebui să te faci doctor.

El întoarce capul şi zâmbetul îi e ascuns în părul ei.

— Parcă trebuia să-ţi alegi o meserie practică?

— Meseriile practice sunt supraestimate, zice ea.

— Dar tu tot te faci analist de date?

— Nu ştiu. Poate că nu. Ar fi frumos să mă pasioneze ceva.

— Ce mult contează o zi, zice el.

Nu mai vorbeşte niciunul dintre ei, căci ce-ar mai fi de spus? A fost o zi lungă.

Natasha rupe tăcerea lor posacă.

— Câte întrebări ne-au mai rămas?

El scoate telefonul.

— Încă două din a treia categorie. Şi mai trebuie să ne privim în ochi timp de patru minute.

— Putem face asta, sau putem să ne sărutăm chiar aici.

De pe locul din faţă, Miguel, şoferul lor, îi întrerupe.

— Voi doi credeţi că eu nu vă aud, aşa-i? Se uită în oglinda retrovizoare. Vă şi văd, să ştiţi. Pe urmă izbucneşte într-un râs zdravăn. Unii se urcă în taxi şi se prefac că sunt surd şi orb, dar nu-s. Asta ca să ştiţi.

Râde iarăşi zdravăn, iar Natasha şi Daniel nu se pot abţine şi i se alătură.

Dar râsul amândurora se stinge, pentru că realitatea momentului se impune din nou. Daniel ia faţa Natashei în palme şi se sărută blând. Chimia este încă acolo. Sunt amândoi prea înfierbântaţi, prea nesiguri ce să facă cu mâinile, care par destinate doar să-l atingă pe celălalt.

Miguel nu spune nimic. A avut şi el inima frântă. Ştie ce înseamnă să pierzi pe cineva.

Daniel vorbeşte primul.

— Întrebarea treizeci şi patru. Ce-ai salva dintr-un incendiu?

Natasha se gândeşte. Chiar aşa simte, ca şi cum i s-ar nărui întreaga lume. Iar singurul lucru pe care ar vrea să-l salveze, nu poate.

Lui Daniel îi spune:

— Încă nu-mi vine nimic în minte, dar mă voi gândi.

— Bine şi-aşa, zice el. La mine-i simplu. Carnetul.

Îşi atinge buzunarul hainei ca să se asigure că-l mai are încă acolo.

— Ultima întrebare, zice el. Dintre toţi oamenii din familia ta, moartea cui te-ar tulbura mai mult şi de ce?

— A lui tati.

Daniel observă că-i spune pentru prima oară „tati” şi nu „tata”.

— De ce? întreabă el.

— Pentru că încă nu şi-a terminat treaba. Dar pe tine?

— A ta, zice el.

— Dar eu nu fac parte din familia ta.

— Ba da, faci, zice el, gândindu-se la ce-a spus Natasha mai devreme despre universurile multiple.

În alt univers sunt căsătoriţi, poate au doi copii, poate n-au niciunul.

— Nu trebuie să zici ceva. Am vrut doar să ştii, adaugă el.

Sunt lucruri pe care Natasha ar vrea să i le spună, dar nu ştie cum, nu ştie de unde să înceapă. Poate că de-asta vrea Daniel să fie poet, ca să poată găsi cuvintele potrivite.

— Te iubesc, Daniel, zice ea în cele din urmă.

El îi zâmbeşte larg.

— As zice că chestionarul a avut efect.

Zâmbeşte şi ea.

— Ah, ştiinţa!

Trece o clipă.

— Ştiu, zice în cele din urmă Daniel. Ştiu deja.

patru minute

O poveste de iubire

Daniel fixează cronometrul telefonului la patru minute şi ia amândouă mâinile Natashei în mâinile lui. Trebuie oare să se ţină de mână în timpul acestei părţi a experimentului? Nu ştie sigur. Conform cercetării, acesta este ultimul pas al îndrăgostirii. Ce se întâmplă însă dacă te-ai îndrăgostit deja?

La început se simt amândoi destul de caraghios. Natasha vrea să spună cu voce tare că partea asta e o tâmpenie. Zâmbete neajutorate, aproape stânjenite le înfloresc pe feţe. Natasha se uită în altă parte, dar Daniel o strânge de mână. „Rămâi cu mine”, vrea el să-i transmită.

În al doilea minut, sunt mai puţin jenaţi. Zâmbetele dispar şi fiecare explorează chipul celuilalt.

Natasha se gândeşte la cursul de biologie, la ce ştie despre ochi şi despre funcţionarea lor. O imagine optică a feţei lui este trimisă spre retina ei. Retina converteşte imaginile în semnale electrice. Nervul optic transmite aceste semnale cortexului vizual. Ştie acum că nu va uita niciodată această imagine a feţei lui Daniel. Va şti exact când ochii căprui şi luminoşi au devenit preferaţii ei.

În ce-l priveşte, Daniel încearcă să găsească cuvintele potrivite cu care să-i descrie ochii. Sunt luminoşi şi întunecaţi în acelaşi timp. Ca şi cum cineva ar fi tras o perdea neagră, groasă peste o stea strălucitoare.

În al treilea minut, Natasha retrăieşte ziua şi toate momentele care i-au condus aici. Vede clădirea SCISU, pe ciudata agentă de pază care i-a mângâiat telefonul, bunătatea lui Lester Barnes, pe Rob şi Kelly furând din magazin, întâlnirea cu Daniel, Daniel salvându-i viaţa, întâlnirea cu tatăl şi cu fratele lui Daniel, *norebangul,* sărutatul, muzeul, acoperişul, sărutat din nou, chipul lui

Daniel când i-a spus că nu putea rămâne, faţa tatei plângând, plină de regret, momentul de acum din taxi.

Daniel nu se gândeşte la evenimentele trecute, ci la cele viitoare. Există ceva care i-ar putea readuce împreună?

În timpul ultimului minut, în oase li se insinuează durerea. Le ia cu asalt corpurile, se împrăştie în ţesuturi, în muşchi, în sânge, în celule.

Cronometrul anunţă că timpul s-a terminat. Îşi şoptesc promisiuni pe care bănuiesc că nu vor fi în stare să le respecte – telefoane, e-mailuri, mesaje şi chiar zboruri internaţionale, naiba să le ia de cheltuieli.

— Ziua asta nu poate fi tot, zice Daniel o dată, apoi încă o dată.

Natasha nu spune ce bănuieşte ea. Că *sortiţi unul altuia* nu înseamnă *pentru totdeauna.*

Se sărută, şi se sărută iar. Când în cele din urmă se despart, ştiu ceva în plus. Îşi dau seama că durata unei zile este variabilă şi că nu poţi şti niciodată sfârşitul de la început. Îşi dau seama că dragostea transformă toate lucrurile, tot timpul.

Pentru asta există dragostea.

natasha

Mama mă ţine de mână în timp ce mă uit pe geam. *Totul va fi bine, Tasha,* zice ea. Ştim amândouă că asta e mai mult o speranţă decât o garanţie, dar o accept oricum.

Avionul urcă, iar lumea cunoscută mie păleşte. Luminile oraşului devin cât nişte gămălii de ac, până când încep să semene cu nişte stele pământene. Una dintre aceste stele este Daniel. Îmi reamintesc că stelele sunt mai mult decât poezie.

Dacă e nevoie, poţi să-ţi găseşti drumul cu ajutorul lor.

daniel

Sună telefonul. Părinţii mei mă caută pentru a mia oară. Vor fi supăraţi când voi ajunge acasă, dar e în ordine.

Anul viitor pe vremea asta voi fi în altă parte. Nu ştiu unde, dar nu aici. Nu sunt sigur că facultatea e pentru mine. Cel puţin nu Yale. Cel puţin nu încă.

Fac o greşeală? Poate. Dar eu o fac.

Mă uit în sus spre cer şi îmi imaginez că văd avionul Natashei.

Oraşul New York e mult prea plin de lumini. Asta ne împiedică să vedem stelele, sateliţii, asteroizii. Uneori, când ne uităm în sus, nu vedem absolut nimic.

Dar iată un adevăr: aproape tot ce există pe cerul nopţii dă lumină. Chiar dacă noi n-o vedem, lumina continuă să fie acolo.

timp şi distanţă

O poveste măsurată

Natasha şi Daniel încearcă să păstreze legătura şi o vreme reuşesc. Schimbă e-mailuri, telefoane şi mesaje.

Dar timpul şi distanţa sunt duşmanii naturali ai dragostei.

Iar zilele devin pline.

Natasha se înscrie la şcoală în Kingston. Clasa ei se numeşte „anul şase” în loc de „an terminal”. Ca să se poată înscrie la universitate, trebuie să înveţe pentru bacalaureatul din Caraibe. Banii sunt puţini, aşa că-şi ajută familia lucrând ca chelneriţă. Simulează un accent jamaican fals până când acesta devine adevărat. Îşi găseşte o familie de prieteni. Învaţă să-i placă şi pe urmă să iubească ţara în care s-a născut.

Nu că Natasha ar vrea să se desprindă de Daniel; dar trebuie s-o facă. Nu poate să trăiască în două lumi în acelaşi timp, într-una cu inima, în cealaltă cu trupul. Se detaşează de Daniel ca să nu fie sfâşiată în două.

În ce-l priveşte pe Daniel, el termină liceul, dar refuză să se ducă la Yale. Se mută din casa părinţilor, îşi ia două servicii şi urmează cursurile cu frecvenţă redusă ale Colegiului Hunter. Se specializează în engleză şi scrie poeme scurte, triste. Chiar şi cele care nu sunt despre ea, tot despre ea sunt.

Nu că Daniel ar vrea să se desprindă de Natasha. Se agaţă tare de ea cât de mult poate. Dar îi aude încordarea din vocea venită de departe. În noul ei accent, aude ritmul în care se îndepărtează de el.

Trec mai mulţi ani. Natasha şi Daniel intră în lumea adultă a lucrurilor practice şi a responsabilităţilor.

Mama Natashei se îmbolnăveşte la cinci ani după întoarcerea în ţară. Moare înainte de al şaselea an. La câteva luni după înmormântare, Natasha se gândeşte să-l

sune pe Daniel, dar a trecut prea multă vreme. Nu mai are încredere în amintirile ei despre el.

Lui Peter, fratele ei, îi merge bine în Jamaica. Îşi face prieteni şi îşi găseşte în sfârşit locul. Cândva în viitor, la multă vreme după moartea mamei, se va îndrăgosti de o jamaicană şi se va însura cu ea. Vor avea o fiică pe care o va chema Patricia Marley Kingsley.

Samuel Kingsley se mută de la Kingston la Montego Bay. Joacă într-o companie de teatru comunitar locală. După moartea Patriciei, înţelege în sfârşit că a ales corect atunci, în ziua aceea din magazin.

Mama şi tatăl lui Daniel vând magazinul unui cuplu afroamerican. Cumpără un apartament în Coreea de Sud şi-şi petrec jumătate de an acolo, jumătate la New York. În cele din urmă, încetează să mai spere că fii lor vor fi exclusiv coreeni. La urma-urmei, s-au născut în America.

Charlie îşi reia studiile şi termină Harvardul *summa cum laudae.* După absolvire, rareori mai vorbeşte cu vreun membru al familiei lui. Daniel umple golul din inimile părinţilor cum poate şi el. Lui nu-i lipseşte Charlie câtuşi de puţin.

Mai trec alţi ani, iar Natasha nu mai ştie ce înseamnă ziua aceea din New York. Ajunge să creadă că şi-a imaginat vraja de a fi cu Daniel. Când se gândeşte la acea zi, e sigură că a romanţat-o, aşa cum faci cu primele iubiri.

Un lucru bun se naşte din timpul petrecut de ea cu Daniel. Îşi caută o pasiune şi o găseşte în studiul fizicii. În unele nopţi, în momentele dulci de abandon dinaintea venirii somnului, îşi aminteşte discuţia lor de pe acoperiş despre dragoste şi materia întunecată. El spusese că dragostea şi materia întunecată sunt acelaşi lucru – singurul lucru care împiedică universul să se dezintegreze. Inima îi bate mai tare de fiecare dată când se gândeşte la asta. Pe urmă zâmbeşte pe întuneric şi pune amintirea pe un raft în locul cu lucruri de demult, sentimentale, imposibile.

Până şi Daniel nu mai ştie ce înseamnă ziua aia, ziua care cândva însemna totul. Îşi aminteşte toate micile coincidenţe care i-au făcut să se întâlnească şi să se îndrăgostească. Mecanicul de tren cel religios. Natasha în comuniune cu muzica pe care o asculta. Haina cu inscripţia DEUS EX MACHINA. Fostul iubit furând din magazin. Şoferul de BMW care a încălcat regulile de circulaţie. Paznicul care fuma pe acoperiş.

Bineînţeles că dacă Natasha i-ar putea auzi amintirile, ar sublinia faptul că n-au ajuns să rămână împreună şi că aceleaşi lucruri care au mers bine au mers totodată şi prost.

Îşi aminteşte alt moment: când tocmai se regăsiseră după ce se certaseră. Ea a vorbit despre numărul de evenimente care trebuiseră să se petreacă întocmai şi precis pentru ca universul lor să se formeze. A spus că îndrăgostitul nu se putea compara nici pe departe cu asta.

El a crezut mereu că ea se înşela.

Pentru că, văzut de aproape, totul pare haos. Daniel crede că este o problemă de proporţii. Dacă te dai suficient de în spate şi aştepţi suficient de mult, se reinstaurează ordinea.

Poate că universului lor îi ia pur şi simplu mai mult timp să se formeze.

epilog

Irene: o poveste alternativă

Au trecut zece ani, dar Irene n-a uitat niciodată momentul – sau fata – care i-a salvat viaţa. Lucra ca agent de pază la clădirea SCISU din New York. Unul dintre ofiţerii de caz – Lester Barnes – s-a oprit la postul ei. I-a spus că o fată îi lăsase un mesaj vocal pentru ea. Fata îi mulţumea. Irene n-a ştiut niciodată pentru ce i se mulţumea, dar mulţumirea a venit exact la momentul potrivit. Pentru că Irene plănuise să se sinucidă la sfârşitul zilei.

Scrisese biletul de adio la prânz. Parcursese în minte drumul până pe acoperişul blocului ei.

Dar revenind la acel mulţumesc.

Faptul că cineva *o văzuse* a fost începutul.

În seara aceea a ascultat din nou albumul trupei Nirvana, în vocea lui Kurt Cobain, Irene a auzit o perfectă şi minunată nefericire, o voce întinsă la maximum şi subţiată de singurătate, dornică să se frângă. Dar vocea lui nu se frângea, ba chiar era un fel de bucurie în ea.

S-a gândit la fata care făcuse efortul să sune şi să lase un mesaj numai pentru ea. Asta a schimbat ceva înăuntrul lui Irene. Nu destul cât s-o vindece, dar destul cât s-o facă să sune la o linie de urgenţă pentru prevenirea sinuciderilor. Telefonul a condus-o spre terapie. Terapia a condus-o spre un tratament medicamentos care îi salvează viaţa zi de zi.

La doi ani după noaptea aceea, Irene şi-a părăsit slujba de la SCISU. Şi-a amintit că în copilărie visase să devină stewardesă. Acum viaţa ei este simplă şi fericită, trăieşte în avioane. Pentru că ştie că avioanele pot fi locuri singuratice şi pentru că ştie cât de disperată poate fi singurătatea, le acordă pasagerilor o atenţie deosebită. Are grijă de ei cu o seriozitate mai mare ca a oricărui alt însoţitor de zbor. Îi consolează pe cei care zboară singuri acasă pentru

înmormântări, cu tristeţea emanând prin fiecare por. Îi ţine de mână pe cei care suferă de acrofobie sau de agorafobie. Irene se gândeşte la ea ca la un înger păzitor cu aripi de metal.

Iat-o în acest moment făcând ultima verificare dinainte de decolare, căutând pasageri care au nevoie de puţin ajutor. Tânărul de pe locul 7A scrie într-un carneţel negru. Este asiatic, cu păr negru tuns scurt şi ochi blânzi, dar gravi. Molfăie vârful stiloului, se gândeşte, scrie, apoi molfăie din nou. Irene îi admiră detaşarea. Se poartă de parcă ar fi singur pe lume.

Ochii ei se mută pe tânăra negresă de pe locul 8C. Are căşti în urechi şi un păr mare, afro, cu capetele firelor vopsite roz. Irene înlemneşte. Cunoaşte chipul acela. Căldura pielii femeii, genele ei lungi. Buzele pline, roz. Intensitatea. N-are cum să fie aceeaşi fată. Cea care i-a salvat viaţa? Cea căreia vrea să-i mulţumească de zece ani?

Căpitanul anunţă că avionul va decola şi Irene este silită să-şi ocupe locul. Din scaunul ei se uită la femeie până când nu mai are nicio îndoială.

Imediat ce avionul ajunge la altitudinea de croazieră, se duce la femeie şi se lasă în genunchi pe culoar, lângă ea.

— Domnişoară, zice fără să-şi poată opri vocea să tremure.

Femeia îşi scoate căştile din urechi şi îi zâmbeşte ezitant.

— Ştiu că va suna ciudat, începe Irene.

Îi povesteşte femeii despre ziua aceea din New York – coşul gri, husa de telefon cu Nirvana, cum o văzuse în fiecare zi.

Femeia o urmăreşte circumspectă, fără să spună nimic. Pe chip i se aşterne o umbră de durere. Există o poveste acolo, în spate.

Totuşi, Irene continuă.

— Mi-aţi salvat viaţa.

— Dar nu înţeleg, zice femeia.

Are un accent, caraibian şi încă cumva. Irene ia mâna femeii. Femeia se încordează, dar o lasă. De peste tot le urmăresc ochi curioşi.

— Aţi lăsat un mesaj pentru mine în care îmi mulţumeaţi. Nici măcar nu ştiu pentru ce.

Tânărul de pe locul 7A se uită printre scaune. Irene îl vede şi se încruntă. El se retrage. Ea îşi întoarce iar atenţia spre femeie.

— Vă amintiţi de mine? întreabă Irene.

Dintr-odată devine foarte important pentru ea ca fata asta, acum femeie, să-şi amintească de ea. Întrebarea i se desprinde de pe buze şi devine fosta Irene – singură şi speriată. Tulburată, iar nu tulburătoare.

Timpul se contractă scurt şi Irene se simte sfâşiată între două universuri. Îşi imaginează avionul dezintegrându-se, mai întâi podeaua, apoi locurile, apoi carcasa metalică. Ea şi pasagerii rămân suspendaţi în aer, fără nimic care să-i susţină în afară de posibilitate. Pe urmă, pasagerii înşişi tremură şi se dematerializează. Unul câte unul pâlpâie şi dispar, fantome ale unei poveşti diferite.

Nu mai rămân decât Irene şi această femeie.

— Îmi amintesc, zice femeia. Mă cheamă Natasha şi îmi amintesc de dumneavoastră.

Tânărul de pe locul A7 se uită pe deasupra spătarului scaunului.

— Natasha, zice el. Are chipul ca o carte deschisă şi lumea lui e plină de iubire.

Natasha ridică privirea.

Timpul se adună la loc. Avionul şi scaunele se recompun. Pasagerii redevin din carne. Şi din sânge. Şi din oase. Şi din inimă.

— Daniel, zice ea. Şi încă o dată: Daniel.

SFÂRŞIT

mulţumiri

Să imigrezi într-o ţară este un act de speranţă, curaj şi, uneori, de disperare. Vreau să le mulţumesc mult tuturor oamenilor care au făcut lungi călătorii spre ţărmuri îndepărtate, din orice motiv ar fi făcut-o. Fie să găsiţi ce căutaţi. Să ţineţi minte că ţara spre care vă îndreptaţi devine mai bună dacă vă are şi pe voi.

Vreau să le mulţumesc apoi părinţilor mei imigranţi. Sunt, amândoi, nişte visători. Tot ce am realizat li se datorează.

Echipelor de la Alloy Entertainment şi Random House Children's Books: vă mulţumesc că aţi crezut în această carte imposibilă. Vă mulţumesc că aţi riscat cu mine. Wendy Loggia, Joelle Hobeika, Sara Shandler, Josh Bank şi Jillian Vandali, sunteţi echipa mea de vis. Cu voi în colţul meu, sunt cea mai norocoasă scriitoare din lume. Mulţumiri enorme şi lui John Adamo, Elaine Damasco, Felicia Frazier, Romy Golan, Beverly Horowitz, Alison Impey, Kim Lauber, Barbara Marcus, Les Morgenstein, Tamar Schwartz, Tim Terhune, Krista Vitola şi Adrienne Waintrau. Nimic nu se întâmplă fără voi.

Unul dintre lucrurile cele mai grozave când eşti scriitor este că ajungi să-ţi cunoşti cititorii. Fiecărui om care mi-a citit cărţile, care a venit la o sesiune de autografe, care mi-a trimis un e-mail sau m-a căutat prin intermediul reţelelor de socializare; fiecărui bibliotecar, profesor, proprietar de librărie sau librar, fiecărui blogger: MULŢUMESC, MULŢUMESC, MULŢUMESC. Datorită vouă am ajuns să am slujba la care visam. Vă mulţumesc pentru dragostea şi sprijinul vostru.

În ultimii ani am cunoscut câţiva scriitori care mi-au devenit prieteni minunaţi: David Arnold, Anna Carey Charlotte Huang, Caroline Kepnes, Kerry Kletter, Adam Silvera şi Sabaa Tahir, vă mulţumesc pentru sprijinul vostru generos şi pentru prietenie. N-aş fi rezistat acestei aventuri

nebuneşti fără voi. Le mulţumesc grupului scriitorilor din Los Angeles, precum şi grupului de debut de la Fearless Fifteeners. Ce an nebun a fost 2015! Mă bucur că v-am cunoscut pe toţi. La cât mai mulţi ani de scris cărţi!

Mulţumiri speciale şi pline de afecţiune lui Yoon Ho Bai, Jung Kim, Ellen Oh şi David Yoon pentru că au răspuns nenumăratelor mele întrebări despre Coreea şi cultura coreean-americană. Ideile şi îndrumarea voastră au fost de nepreţuit.

Mai rămân minunaţii mei David şi Penny. Voi sunteţi micul meu univers. Voi sunteţi raţiunea mea pentru tot. Vă iubesc mai presus de orice.

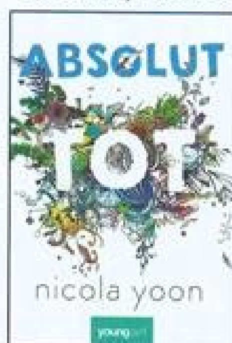
Autoarea mult îndrăgitului roman
Absolut tot (*Everything, Everything*)
revine cu o nouă poveste de dragoste emoționantă.

Natasha e o adolescentă cu o fire pragmatică. Nu crede în soartă, crede în fapte clare şi demonstrabile. Aceasta e o zi neagră pentru ea: urmează să fie deportată în Jamaica peste doisprezece ore.

Nici pentru Daniel, un visător incurabil, asta nu e o zi oarecare: are un interviu care îi va hotărî viitorul. O va lua pe calea care-i va mulţumi pe părinţii săi, sau se va dedica pasiunii sale, poezia?

Pentru niciunul dintre ei nu e tocmai momentul să li se aprindă călcâiele. Şi totuşi Natasha şi Daniel ajung să se îndrăgostească unul de altul în cele câteva ore pe care le petrec împreună, iar noi, la rândul nostru, nu putem decât să ne îndrăgostim iremediabil de ei.

De aceeaşi autoare

în curând
pe marile ecrane

youngart

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

14+

DESTINE & POVESTE DE DRAGOSTE
încrucișate *irezistibilă*

